உ

கடவுள் துணை.

சித்திமுத்திக்குரிய வாய்மைகளனைத்து மடங்கிய

உண்மைப்பொருள்விளக்கம்.

இஃது

தொண்டைமண்டலம் துளுவவேளாளமரபிலுதித்த

செங்கற்பட்டு

நாராயணசாமி முதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

"OONMAIPPORULVILAKKUM"

(Declaration of the real state of divine things)

containing the true state of all facts concerning to "Sitthi," "Mukthi".

PUBLISHED BY

C NARAINASAWMY MUDALIAR,
CHENGLEPUT.

MADRAS:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, Mount Road,

1905.

(All right-reserved)

470:[illegible]

உண்மைப் பொருள் விளக்கம்.

பலகலைப் புலவர்.
[illegible] இலக்கிய
[illegible] தமிழ்த்துறை
104.

முகவுரை.

ஈஸ்வரானுக்கிரகத்துக்குரிய பக்தி [illegible]ங்களை அனுசரிப்பு, பெரியோர்களனுக்கிரகம், சற்குருகடாக்ஷம், அ[illegible]பவே தாந்த சித்தாந்த சித்தர்ஞானநூல்களாராய்வு முதலியவைகளானுதித்த நுண்ணுணர்வினால் வேதம், வேதாகமம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம், சித்தர்ஞானம், அத்வைதம், அத்வைதசுத்த வேதாந்தமார்க்கங்களின்னிலைமைகள்; சைவம், வீரசைவம், வைஷ்ணவமுதலிய சமயக்கோட்பாடுகள்; பிரமம், பிரமநிச்சயம், கூடஸ்தபிரமம், ஜீவேஸ்வரகற்பிதம், சத்து சித்து சச்சிதானந்தம், ஏக ஜீவ பரம், ஜீவ[illegible] ஐக்கியங்களை விளக்கும் நாலுவேதவாக்கியங்களுரை, மகாவாக்கிய தத்வமசிஅதுநீயானாய் என்னும் பதங்களின் சோதனை சிரவண மனனநிதித்தியாசனங்கள்; பதிநிச்சயம், பதி பசு பாசம், சித்து அசித்து ஈஸ்வரன், சக்தி, மாயை, முக்குணங்கள், பிரபஞ்சஉற்பத்தி, தத்துவம் தத்துவஞானங்கள், நியதி, ஆன்மஇலக்கணம், அவத்தைகள், சுகம், ஞானஞ்ஞானபூமிகள், ஆனந்தவல்லைகள், ஆனந்தம்பெறும்வகை; ஞானயோகநிட்டை, முத்திரைகள்; ஞானசாதக சாத்தியரிலக்கணம், முத்திநிலைகள் முத்திகள், முத்தர்களிலக்கணங்கள்; சமாதிகள்; துறவுகள்; சாதனசதுட்டயங்கள், சாதனம், அனுஷ்டிப்புகள்; தீக்ஷைகள், குருமார்க்கம், ஓர்மொழி பிரணவமகாமந்திரங்கள், [illegible]தவாக்கியங்கள், உபதேசங்கள், அட்டாங்கஅட்டயோகங்கள், யோகமுத்திரைகள், உறுப்புகளின் யோகஞானார்த்தங்கள்; ஸ்வாசபந்தன உச்சரிப்புக்கள்; ஆறுதாரதரிசனம், கலாசோதனை; சித்தர்ஞானம், வாசிபிராணாயாமம், சத்திசிவம்பூசை, குளிகை, விந்துசாரணை, காயசித்தி, தசதீக்ஷைகள், சிதம்பரச்சக்கரம், அட்டமாசித்திகள், அட்டகன்மச்சித்துக்கள் முதலியநூலின் "வு" குறிப்பு அட்சரக்கிரம அகராதியில்விவரித்த எல்லாஅம்சங்களையும், பேதாபேதங்களையும், பொருளுண்மைகளையும், உதாரணப்பிரமாண நிச்சயங்களுடன் ஓர்முகமாய்விளக்கி "உண்மைப்பொருள்விளக்கம்" என்னும் நாமந்தரித்த நூல் உலகோபகாரார்த்தம் வசனரூபமாக யாவருமே பலநூலாராய்வும் வேண்டிய அம்சங்களைத்[illegible]ஒருநூலிற்றேடவேண்டுதலுமின்றி, எளிதிலுணர்ந்[illegible]ய அடியிற்கையொப்பமிட்டவராலன்புடனி[illegible] வெளியிடலாயிற்று.

வேதாந்த சித்தாந்த[illegible]ஞான மார்க்க நிலைமைகளையும் அவைகளின் [illegible] ஓர்முகமாக மேற்

நிலையம்
[illegible]னை-18

கொள்களுடன் விளக்குமிவ்வித வசனரூபமானநூ லிதுவரையி லொன்றும் வெளியாயிருக்கவில்லையென்பது திண்ணம். இந்நூல் பயிற்சியில் தத்துவஞானமுதலியவைக ளனுபவங்களுக்குரிய நன் னூலாகவேகாணப்படும்.

பொதுஞானவிளக்கம், சரியைகிரியை யோகஞானநிட்டைவிள க்கம், மகாமந்திராட்சரவிளக்கம், தத்துவவிளக்கம், சித்தர்ஞானதி விளக்கம் என்னும் படலப்பிரிவுகளைந்தும் "ஏ" குறிப்பு அட்சரக் கிரம அகராதியிலேவிவரித்த அம்சங்கள் 256-ம் உட்பிரிவுகளனேக மும் அறிந்த பெரியோர்களாலியற்றி படலாதி, உதாரணச்செய்யுட் கள் 757-ம், "பி" குறிப்பு அட்டவணையில்விவரித்த உதாரணச்சாத் திரங்கள் 87-ம் இந்நூலில் அடங்கியிருக்கின்றன. இதில் ஏதேனும் பிழை உளதேல் பொறுப்பது பெரியோர்களின் கடமையே.

☞ செ. நாராயணசாமி முதலியார்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்டவர்களிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

18944

செ. நாராயணசாமி முதலியார், 107-வது நெ. கிரகம்,
பைகிராப்ட் ரோட், புதுப்பாக்கம், சென்னை.

செ. ஷண்முக முதலியார், ஹெட் கிளர்க்,
மதராஸ் ரேஸ்கிளப்.

கலிகோ பயிண்டு விலை ரூபா 1—2—0.
ஸ்டிப் பயிண்டு விலை ரூபா 1—0—0.

தபாலிலனுப்பும்படி தெரிவிக்கிறவர்களுக்கு வி. பி. மூலமாய் அனுப்பப்படும் தபாற்செலவு நீக்கமில்லை.

☞ செ. நாராயணசாமி முதலியார்.

181.486
நாராய

பலகலைப் புலவர்,
தமிழ்க் "கா.சு" நினைவு இலக்கியக் குழு.
[illegible] படிவு அகம் - குழித்தலை.
[illegible] மாவட்டம். 639 104

உண்மைப்பொருள்விளக்கநூலிலடங்கிய அம்சங்கட்கு உதாரணச்செய்யுள் எண்களுடன்

அட்சரக்கிரம அகராதி.

அம்சங்கள்.	பக்.	செய்.	அம்சங்கள்.	பக்.	செய்.
அக்கரங்களுக்கு ஆதிகாரணங்களாவன	165	2	ஆத்மா வே - ம்.	29	10
அக்கினிநேர்மையாவது	181		ஆத்மாவாகிய சித்தென்பது வைஷ்ணவ சி-ம்.	36	
அசித்தென்பது (வைஷ்ணவ சி - ம்.)	37	1	ஆன்மவர்க்க மூவிதமென்பது சி-ம்.	40	2
அசிபதமுக்கியம் சோதனைவிட்டும் விடாதலக்கணை	137		ஆன்மஇலக்கணம்வே-ம்.	102	9
அசிபதமனன மாவது	140		ஆன்மஇலக்கணம் சி-ம்.	109	6
அஞ்ஞானபூமிகள்வே-ம்	107	1	ஆன்மாபஞ்சகோச சரீரத்துக்கு வேறாய்நடிக்குமென்பது சி-ம்.	111	2
அடயோகமுத்திரைகள்	151		ஆன்மாபொருந்து மவத்தைகளென்பது சி-ம்.	112	2
அட்டமாசித்திகளாவன	21	7	ஆன்மபொருந்து மவத்தைகள் சிவனதுபஞ்சகிருத்தியங்கள் சி-ம்.	113	4
அட்டகன்மச்சித்துக்கள்	185	8	ஆனந்தவகைகளெட்டும் வியல்பும் வே - ம்.	121	9
அட்டாங்கயோகமாவன	18	2	ஆனந்தப்பேறுபெறும் வகை சி - ம்.	119	11
அட்டாங்கயோகஉறுப்புகளின்யோ-ம். ஞா-ம்.	152	1	ஆனந்தாதீதத்துக்கு மேல் வேறுநிட்டை இல்லையென்பது சி - ம்.	124	4
அத்வைதமென்பது	6	15	ஆறங்கங்களாவன	33	
அத்வைதசுத்த வே - ம்.	134	9	ஆறுதாரங்களாவன(மூலதார முதலியன) சி-ம்.	159	15
அத்தியாரோப அபவாத இலக்கணங்கள்வே-ம்.	89	7	ஆறுசாஸ்திரங்களாவன	34	
அந்தக்கரணங்களாவன	177	3	இதிகாசங்களாவன	35	
அமணன்சமயமென்பது	15	1	இயமமும் அதினுறுப்புகளின்யோகஞானார்த்தம்	152	1
அவத்தைகளின் விவரம்	114				
அறிவுமாயைக் கப்பாற்பட்ட தென்பது	171				
அறுபத்துநாலுகலை ஞா-ம்.	35				
ஆகமமென்பது	8				
ஆகமமிருபத்தெட்டு	34				
ஆசனமொன்பதுவகை	154	1			

அம்சங்கள்.	பக்.	சூ.
இரண்டறக்கலத்தல் அ·	6	
இரண்டாம்வாக்கிய உபதேசம், இராட்சதன் கதை	55	
ஈஸ்வரச்செயலே யாவுமென் றறிந்தவர்க்குஜநநீங்குமென்பதுசி-ம்.	130	5
ஈஷணைகளாவன	178	1
உடலின்வேறு உயிரெனுமான்மா சி - ம்.	26	6
உபசாந்தமென்பது	142	9
உபதேசத்துக்குரியபக்குவரென்பது சி - ம்.	41	3
உபதேசகுருவிவரம்	165	4
உபநிடத்துக்களாவன	33	
உபபுராணங்களாவன	35	
உபவேதங்களாவன	33	
உபாகமங்களாவன	34	
உலகாயதன் சமயம்நூல்	14	1
எட்டுருவென்பது	172	
எண்பத்துநான்குநூறாயிரம்யோனிபேதமாவன	39	4
எழுவகைப்பிறவியாவன	38	
ஐந்துபதங்களாவன	106	
ஐக்கியசமாதியென்பது	157	
ஐவகைகலா சோதனை	162	
ஓர்மொழிஉபதேசம்	48	25
ஓங்காரம் சித்-ஞா-ம்.	179	
கணபதிவணக்கம்	1	1
கணபதிமந்திர சி-ஞா-ம்.	186	
கர்மவிஷயமென்பது	30	5
கன்மேந்திரியங்கள்	175	
டிஷ விஷயங்களாவன	175	1
கன்மத்திரயஒழிபு(சஞ்சிதபிராரத்தாகாமியம்)	143	2
காமமென்ற சத்துருவை நசிப்பிக்கச்செய்யவேணுமென்பது வே-ம்.	32	4
காலமறைதேசமறைகல்மறையென்பது	48	
கிரியையாவது	148	5
குருவணக்கம்	1	1
குளிகையாவதுசி-ஞா-ம்	181	7
கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை சி-ம்.	12	1
கேவல, சகல, சுத்தாவத்தைகளும் சதேகைவிதேகை யென்பதும்	118	5
கோசங்கள்சரீர ஆதாரம்	96	1
சச்சிதானந்தம் வே-ம்.	5	2
சச்சிதானந்த ஒருமை வியல்புகள் வே-ம்.	67	8
சடாக்ஷரமென்பது	186	
சத்தியென்பது சி-ம்.	77	6
சத்தியென்பது வே-ம்.	80	3
சத்திசிவமும் சத்திசிவபூஜையும்சித்தர். ஞா-ம்.	181	1
சத்துசித்தசத்தென்பது	28	
சப்தாவத்தைகளாவன	104	
சப்தாவத்தையை விளக்கும் தசமன்திட்டாந்[தம்	105	5
சமயங்களாவன	36	
சமாதியென்பது	19	1
சரியையாவது	147	4
சரீரம் சரீரி வே - ம்.	28	3
சவிகற்ப சமாதியாவது	156	
சன்மார்க்கம் சி - ம்.	11	1
சாக்கிராதி ஐந்தவத்தைகளாவன(சாக்கிரசொப்பன, சுழுத்தி துரிய, துரியாதீதம்)	115	8
சிதம்பரச்சக்கிரமகிமை	184	5

அம்சங்கள்.	பக்.	ஸூ.
சித்தாந்த ஆகமமென்பது	8	3
சித்தாந்ததத்துவங்கள்	94	13
சிவயோகமென்பது	20	14
சீவன்முத்தி சி-ம்.	133	1
சீவன்முத்தி வே-ம்.	144	1
சீவன்முத்தர்பிரமவித்துவரன், வரியான்வரிட்டனிலக்கணம். வே-ம்.	145	5
சீவன்முத்தர்களின் தரிசனமகிமை. வே-ம்.	146	1
சீவேஸ்வரசகத்துந்தத்துவவுற்பத்தியும் வே-ம்.	84	18
சீவேஸ்வர பேத மவித்தைஅபிமானி நாமங்கள் வே-ம்.	86	18
சீவேஸ்வர சிருட்டியென்பது வே-ம்.	89	5
சுத்தப்பிரமம்பரப்பிரமம்	69	2
சுத்தசைதன்னியம் கூடத்தபிரமம் வே-ம்.	4	4
சுத்தசைதன்ய அறிவேதானென நிச்சயித்தல் வே-ம்.	103	6
சூரிமண்டலம் சந்திரமண்டலம் சித். ஞா-ம்.	180	2
சைவமென்பது சி-ம்	73	3
சைவசித்தாந்தமென்பது	9	11
சைவசித்தாந்தமுத்தியென்பது.	60	9
சோஹம்பாவனை தாசோஹம் என்பது சி-ம்.	131	4
ஞானம் ஞானத்தில் சரியை கிரியையோக ஞானமாவன சி-ம்.	149	2
ஞானத்தினாலேயே முத்தியென்பது	14	2

அம்சங்கள்.	பக்.	ஸூ.
ஞானத்துக்குத்தடைநீக்கம் வே-ம்.	32	1
ஞானத்துக்குச் சரியையாதி மார்க்கம் அங்கமென்பது சி-ம்.	11	
ஞானமுத்திரைகள்	19	1
ஞானசாதன நிட்டை	158	1
ஞானநிலையுயர்வுங் கன்மநிலை இழிவுமாவன	31	2
ஞானசாதகசாத்தியரிலக்கணமும் சுத்தாவத்தையனுபவமும் சி-ம்.	125	3
ஞானயோகம் சி-ஞா-ம்.	180	
ஞானாசாரியரைத்தேடுபவர்குணமுதலியன	43	6
ஞானஞ்ஞானமென்பது	28	1
ஞானபூமிகள் வே-ம்.	107	9
ஞானேந்திரியங்கள்	174	1
ஷை விஷயங்கள்	174	1
தசதீட்சைகள் சி-ஞா-ம்.	184	10
தசநாடிகளும் அவைகளின் குணங்களும்	175	1
தசவாயுக்கள் குணங்கள்	176	1
தத்வமசிமகாவாக்கியமென்பது அ-சு-ம். வே-ம்.	3	4
தத்வமசி மகாவாக்கியம் வீரசைவக்கொள்கை	75	1
தத்வமசி மகாவாக்கியம் சைவசித்தாந்தக் கொள்கை	76	6
தத்வமசி மகாவாக்கியம் மாயாவாத கொள்கை வித்தியாசமென்பது	75	6
தத்வமசி மகாவாக்கியப்படி சிவம்நீயானவனென்பது	27	1

அம்சங்கள்.	பக்.	செ.
தத்வமசி மகாவாக்கியவ் ளக்கம்அத். சு. வே-ம்.	134	
தத்பதமுக்கிய உபாதி சோதனைசிரவணம்	136	10
தத்பததரிசனம் விடாத லக்கணை	137	
தத்பதமனனமாவது	139	
தத்துவங்கள் முப்பத்தா று சைவசித்தாந்தத்து க்குரிய தென்பது	94	9
தத்துவங்ளுற்பத்தி சி-ம்.	172	
தத்துவங்களொடுங்கு முறமை சி - ம்.	92	1
தத்துவங்களிரு பத்திஞு லவைஷ்ணவ சித்தாந் தத்துக்குரியதென்பது	37	1
தத்துவந்தொண்ணூற்று றென்பதுவே-ம்.சி-ம்.	97	3
தத்துவம்வேதாந்தசித்தா ந்தத்துக்குரியதென்பது	98	2
தத்துவங்கள் பஞ்சாக்ஷ ரத்திலடங்கு முறமை	169	3
தத்துவஞானம்,அருவம், உருவம்,அருவாரூவம்	98	1
தத்துவரூபம் தரிசனம் சுத்தியென்பது	99	1
தந்திரகலை மந்திரகலை உபதேசகலைகளாவன	150	
தலைகீழான அசுவத்தமா யா விருட்சமென்பது	87	5
தன்னை யறியவேணுமெ ன்பது சி-ம்.	39	3
தன்னையறியாவறிவும்யா வுமறிவுமயமும் சி-ம்.	123	2
தனுகரண புவனபோகங் களாவன	172	
தவம்ஜெபம் தியானம் கன்மங்களென்பன	12	1
தானம் யாகம் தவமுத லியவற்றூற் பயன்.	13	1
தாரணையாவது	155	
திரிபுடியென்பது	28	
திருபாதம்திருமுகம் திரு முடியென்பது சி-ம்.	132	1
தியானமாவது	156	
தீக்கையென்பது சி-ம்.	47	2
தீக்கையில் அத்துவாசுத் தியென்பது - சி-ம்.	41	5
துறவு வே - ம். சி - ம்.	45	8
துரியாதீதமுதலாக ஐந்த வத்தைகளென்பது	116	1
தூலதேகதத்துவ முதலி யன	95	1
தூலசூக்குமதேகங்கள்	171	
தெய்வவணக்கம்	1	
தேகக்கூறுகளாவன	96	8
தேகதத்துவங்களான்மா வாகா தென்பது	171	
தொம்பத தத்துவங்கள் முக்கியஉபாதி சோத னை சிரவணம்	135	
தொம்பததரிசனம், விட் டலக்கணை	136	
தொம்பதமனனமாவது	138	
நாலாம்வாக்கிய உபதே சம் பிராமணன்கதை	57	
நாலுவேதங்களாவன	33	
நாலுவேத வாக்கியங்க ளுபதேசமாவன	54	
நாலுவேதவாக்கியங்களு ரைகளாவன	141	
நால்வகைதோற்றம்	38	

அம்சங்கள்.	பக்.	சூ.
நிட்டைமேவினோர்களாசாரங்களாவன சி-ம்.	127	2
நிட்டைகைவராத வரனுசரிக்குமுபாய நிட்டைகள்பஞ்சாட்சரசெபம் உட்புற பூசை சி-ம்.	129	6
நிதித்தியாசனமாவது	141	
நியமமும் அதினுறுப்புகளின் யோ-ம். ஞா-ம்.	153	1
நியதிகளேதல். வே-ம். சி-ம்.	99	14
நின்மலசாக்கிராதியவத்தைகள் (நின்மலசாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி துரிய துரியாதீதமென்பது	117	
நிருவிகற்பசமாதியாவது	157	
நூலாசிரியரின் பெயருமவையடக்கமும்	1	1
பசுஇலக்கணம்	24	4
பஞ்சாட்சரம் பஞ்சாக்கரதிருமேனி சி-ம்.	51	8
பஞ்சாட்சர திருநடனம்	166	
பஞ்சாட்சரம் தூலசூக்குமகாரணம் மகாகாரணமென்பது	167	16
பஞ்சபூதங்களும்அவைகளின் குணங்களும்	173	1
பதி பசு பாசமென்பது	8	2
பதி பசு பாச முத்தியிலுமழியாதென்பது சி-ம்.	27	1
பதிஇலக்கண மாவது	23	10
பதிநிச்சயமாவது சி-ம்.	70	15
பதினெண்புராணங்கள்	35	,,
பதினெண் உபபுராணங்களாவன	35	
பரசமயங்களென்பது	14	,,
பழக்கவாசனை விருத்திகளை ஒடுக்குமுபாயம்	120	4
பாசஇலக்கணம் சி-ம்.	25	3
பாசபசுபதிஞானம்சி-ம்.	72	1
பாஞ்சராத்திரிசமயநூல்	15	1
பாஞ்சராத்திரம்வைஷ்ணவசித்தாந்தம்)	36	1
பிரணவம்வைஷ்ணவம்	37	
பிரணவமும் பிரணவவுதிப்பு முதலியன	50	1
பிரணவவுற்பத்தி ஒடுக்கம் சித்-ஞா-ம்.	179	
பிரணவ அக்கரங்களுமதிதேவதைகளுமாவன	51	,,
பிரமமென்பது. வே-ம்.	4	2
பிரமநிச்சயம் வே-ம்.	64	8
பிரமத்தின்குணபரியாயநாமங்களாவன	65	4
பிரமத்தின் விலக்குநாமங்களாவன வே-ம்.	66	,,
பிரபஞ்ச உற்பத்தி முதலியன சி-ம்.	91	2
பிரத்தியாகாரமாவது	155	1
பிராணயாமமும்சகர்ப்ப அகர்ப்பமும்	155	1
புத்தன்சமயமும் நூலின் பிரமாணமும்	14	1
பூரணானந்தம் பெற்றவர் குணங்கள். சி-ம்.	127	2
மகாமந்திராட்சரங்கள்	50	
மலமென்பது	172	
மதிநேர்மை	181	
மரணகாலத்திற் சிந்திக்கிறவண்ணமேயாவார்களென்பது	31	4

அம்சங்கள்.	பக்.	செய்.
மாகர்த்தன்மாபோகி மாத்தியாகியினிலக்கணம்	83	16
மாயாவாதி சமயமும் நூல்பிரமாணமும்	15	1
மாயையென்பது வே-ம்.	81	5
மாயை. சி - ம்.	79	2
மானிடசென்மச்சிறப்பு முதலியன.	39	4
மிருதிகள்(ஸ்மிருதிகள்	33	1
மீமாம்சன்சமயமும்நூல் பிரமாணமும்	15	1
முக்குணங்கள் வே-ம்.	83	13
முக்குணங்களின் தோற்றக்காரியப்பாடு சி-ம்.	93	1
முத்தி விஷயம் பழிசேர் முத்தி உலகாயதன்மு	59	2
·லிய சமயிகள்முத்தி	133	
முதல்வாக்கிய வுபதேசம் சக்கிலிகதை	55	1
மூலப்பிரகிருதியென்பது	82	1
மூன்றாம்வாக்கிய உபதேசம் வேடுவச்சிகதை	56	1
யோகமாவது	148	2
யோகசுவாசபந்தனஉச்சரிப்புக்களாவன	150	
யோகஅப்பியாசிஆகாரம்	151	
லய உலாச பந்த மோட்ச அனுபவமென்பது	128	1

அம்சங்கள்.	பக்.	செய்.
லிங்கதாரணமென்பது	74	1
வாக்குகள் நாலென்பது	178	
வாசி பிராணாயாமம்	180	
வித்தியாதத்துவங்கள்	173	
விதேகமுத்தி இலக்கணமென்பது வே-ம்.	144	1
விதேகமுத்தி சி-ம்.	133	1
விந்துசாரணை	183	4
விரதநேர்மை	181	
விபூதிருத்திராட்சம்	74	1
வீரசைவமென்பது	73	2
வேதமென்பது	2	
வேதவாக்கியங்கள்	2	4
வேதவாக்கிய உபதேசம் குருமுகமாகப் பெறவேணுமென்பது	52	15
வேதவாக்கிய உபதேசம்	54	
வேதவாக்கியங்களுரை	141	,,
வேதாந்தமென்பது	5	
வேதாந்தம், சித்தாந்தம், அத்வைதமென்பது	5	
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநிலை யென்பது	15	24
வேதாந்தமுத்தியென்பது	61	
வேதாந்த சித்தாந்த முத்திசமமென்பது	61	17
வேதாந்தமார்க்கம்சித்தர் ஞா - ம்.	179	

ஆக அம்சங்கள் 256. செய்யுள்கள் 757.

உண்மைப்பொருள் விளக்கநூலின் உதாரணச்சாத்திரங்களின்
அட்சரக்கிரம அட்டவணை.

அகஸ்தியமாமுனிவர்
அகண்டவாக்கியம்
அஞ்சுமான்
அட்டவக்கிரகீதை
அத்வைதவுண்மை
அத்வைதக் கலிவெண்பா
அத்துவிதவெண்பா
அமிர்தசாரம்
அருணகிரியந்தாதி
அலங்காரம்
அவிரோதவுந்தியார்
அறிவானந்தசித்தியா
அநுக்கிரகவாக்கியம்
ஆத்மபோதம்
ஆளுடையவரசு
உபநிடதம்
உடலறிவிளக்கம்
ஒழிவிலொடுக்கம்
ஔவைக்குறள்
கடவுளந்தாதி
கண்ணுடையவள்ளல்
கந்தரனுபூதி
காமிகம்
கிரணாகமம்
குருநமசிவாயம்
குகைநமசிவாயம்
கூர்மபுராணம்
கைவல்லியநவநீதம்
கொடிக்கவி
சசிவன்னபோதம்

சச்சிதானந்தமாலை
சட்டைமுனிவர்ஞா-
சடகோபர் [ம்.
சந்நிதிமுறை
சிவஞானசித்தியார்
சிவஞானபோதம்
சிவப்பிரகாசம்
சிவப்பிரகாசவுண்மை
சிவதருமோத்தரம்
சிவவாக்கியம்
சிவானந்தமாலை
சுத்தசாதகம்
சுத்த வேதாந்தக்கட்டளை
சுந்தரப்பெருமானாய
சுவானுபவமாலை [னார்
சுவாயம்புவம்
சுத்தரத்னாகரம்
சூதசங்கிதை
சைவக்குறள்
சொரூபசாரம்
ஞானவாசிட்டம் [பா
ஞானசுகாதீத வெண்
ஞானாநுபவசாரம்
ஞானரத்னாவலி
ஞானோபதேசம் [ள்
தத்துவராய ஸ்வாமிக
தாயுமானஸ்வாமிகள்
திருக்களிற்றுப்படியா
திருவருட்பயன்
திருவாய்மொழி

திருவாசகம்
திருவுந்தியார்
திருமந்திரம் [ணம்
திருவிளையாடற் புரா
திருக்குறள்
தேவாரம்
தேவிகாலோத்தரம்
நிட்டானுபூதி
பகவத்கீதை
பஞ்சாட்சரபதிபசுபாச விளக்கம்
பட்டினத்தடிகள்
பத்திரகிரியார்
பஞ்சபத மகாவாக்கியக்கட்டளை
பரமானந்ததீபம்
பாலையானந்தஸ்வாமிகள் ஞானக்கும்மி
பிரபுலிங்கலீலை
பிரமகீதை
போற்றிப்பஃறொடை
மச்சைமுனிவர் திருமந்திரம்
மெய்ஞ்ஞானகுருவா
மெய்ம்மொழி[க்கியம்
மெய்கண்டசாத்திரம்
வள்ளலார்சாத்திரம்
வாதவூர்புராணம்
விசிட்டவாக்கியம்
வைராக்கியசதகம்
ரிபுகீதை

ஆகசாத்திரங்கள் 87.

சாத்துகவிகள்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவானாகிய
சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

அவ்வவ்சமயத்தினர்சாத்திரங்களினைநனிசூழ்ந்தங்
கவற்றின் வாய்மை
செவ்வையுறத் தெளிவித்துப் பேதாபேதப்பொருண்மை
தேர யாரு
மொவ்வியநூ லாகவுண்மைப் பொருள்விளக்கம் புவிவியக்க
வுரைத்தான் ஞானத்
திவ்வியகுண முயர்செங்கை நகர்நாரா யணசாமிச்
சீமான் றனே.

சித்தர்ஞானமார்க்கத்திற் சேர்ந்தவரும் போலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்
ஜனரல் ஆபீசு யேட் அக்கவுண்டாண்டு மாகிய
வேளாளமரபு சென்னை புதுப்பாக்கம்

பு. அப்பாசாமி முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

இத்தரணி யோர்கண்மல விருண்மயக்க மகலவவர்க்
கிரவி யென்ன
உத்தமநூ லாகவுண்மைப் பொருள்விளக்க முரைத்திட்டா
னுயர்வா யோங்கும்

வித்தகசாத் திரங்கள்பல வற்றினு று மருமையெலா
மிகவாத் தேர்ந்த
புத்திமா னெனுஞ் செங்கை நாராய ணச்சாமிப்
புனிதன் ருனே.

சென்னை புதுப்பாக்கம் சைவசித்தாந்தமரபு

திமிரி - சுந்தரவடிவேலு முதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்மருவு செங்கைநகர் நாராய ணச்சாமிச்
செம்மல் வாய்மைப்
பேர்மருவு வேதாந்த சித்தாந்த மெனவிரண்டு
பிரிவாயோங்கு
மேர்மருவு மத்வைதத் துளவருமை யனைத்தினையு
மெளிதிற்றேர
வார்மருவு மரியவுண்மைப் பொருள்விளக்க மெனுநூலை
யளித்திட்டானல்.

தொண்டைமண்டலம் துளுவவேளாளமரபு
சென்னை புதுப்பாக்கம் வைஷ்ணவ சித்தாந்தம்

மு. இராமானுஜதாசரவர்கள்

இயற்றியது.

அத்துவித நூல்களொடு சைவசித்தாந்தநூ
லறைபொருட்க
ளித்துணைய வெனவெவரு மறிந்துய்வான் பலவுரையு
மியையக்கூட்டி

நத்துண்மைப் பொருள்விளக்க மெனவொருநூலன்பினொடு
நல்கினுனல்
தத்துவமோர் செங்கைநகர் நாராயணசாமிப் பெயர்கொள்
சாந்தன்றனே'

கண்ணுடைய வள்ளலார் பரம்பரை
சாங்குசித்த சிவலிங்கநாயனரின் மாணக்கர்களிலொருவராகிய

அனக்காவூர் - வெங்கிடசுப்பு செட்டியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீருலவு செங்கைநகர் திகழ்நாரா யணசாமி
தேருபல நூலாய்ந்து சித்திமுத்தி மார்க்கமெலாம்
பேருலகர் யாவருமே பேதாபே தங்கண்டு [க்கம்.
மோருமறி வானுணர வுரைத்தானுண்மைப் பொருள்விள

சாங்குசித்த சிவலிங்கநாயன ராதீனம். நிரதிசயாநந்தரின் மாணக்கர்
களிலொருவர் சென்னை புதுப்பாக்கம்

பாலகிருஷ்ண செட்டியாரவர்கள்

இயற்றியது.

சீர்த்திபெறு ஞானச் சிவலிங்கதேசிகனை
நேர்த்தியுற நேசித்த நேர்மையினுற்—பூர்த்தி செய்தான்,
நண்ணிய செங்கைநகர் நாராயணச்சாமி
உண்மைப்பொருள் விளக்க மோர்ந்து

பல்கலைப் புலவர்,
தமிழ்க் "கா.சு" நினைவு இலக்கியக் குழு,
கலைவரவடிவு அகம் - குழித்தலை,
திருச்சி மாவட்டம். 639 104.

உ

கடவுள் துணை.

உண்மைப்பொருள் விளக்கம்.

முதற்படலம்.

பொதுஞானவிளக்கம்.

பாயிரம்.

கணபதிவணக்கம்.

வெண்பா.

உண்மைப் பொருள்விளக்க மோங்கிச் செழித்திடற்கு
வண்மைப் பொருண்முதல்வன் மாமலர்த்தாள்—திண்மையுற
நெஞ்சதனி னுரு நிலைபெறவே வாழ்த்தியுயர்
தஞ்சமெனச் சார்ந்திடுவேன் றான்.

குருவணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

அந்தமு மாதி யில்லா வகநிலை யருள்கா ணாது
பந்தம தாகச் சூழ்ந்த பாரினிற் பற்று வைத்த
சிந்தையி லய்யம் போக்கித் தெளிவினைக் காட்டியெஃ்முன்
தந்திரமாகத் தோன்றுஞ் சற்குரு பாதம் போற்றி.

நூலாசிரியரின்பெயரும்அவையடக்கமும்.

அறுசீர்விருத்தம்.

வளமுறு செங்கற் பட்டில் வருநாரா யணசா மித்தன்
உளமகிழ் வாகச் சொன்ன வுண்மைப் பொருள்வி ளக்கம்
இளர்பலர் நூல்க ளானுங் கேண்மைய ருதவி யானும்
விளம்பிய வதனுன் மேலோர் விருப்பமாக் கொள்வர் மாதோ.

தெய்வவணக்கம்.

அகண்டபரிபூரண ஆதிமத்தியாந்தரகித சர்வபரிபூரண சச்சிதானந்தஸ்வரூப மாயும், திவ்ய தேஜோமய சின்மயமௌனாநந்ததேசிகமூர்த்திவடிவாகியும், நிர்க்குணநிராமயநிரஞ்சன நிராலம்பமாகியும், நித்யமாயும், ஏகமாயும், நிறைந்தபரிபூரணமாயும் சுத்த முத்த துரிய துரியாதீதமாயும், சத்தி நாத

பூத வேத வேதாந்தமாயும், அணுவுக்கணுவாயும், மகத்துக்கு மகத்தாயும், மனவாக்குக் கெட்டாததாயும், அரூபி அவிகாரி அசரீரி அசலம் அப்பிரமேயமாயும், பதியாயும், உயிர்க்குயி ராயும், கருணாநிதியாயும், சர்வஞ்ஞத்வ சர்வகர்த்ருத்வ சர் வானுக்ரகமுள்ளதாயும், சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோப வம் அனுக்கிரகமெனும் பஞ்சகிருத்ய கர்த்தாவாயும், சமயி களுக்கெல்லா மவரவர் கோட்பாட்டுக்குத்தக்க மூர்த்தியாயும், இன்னமனந்த மூர்த்தியாயும் விளங்காநின்ற நிர்மலபிரமப் பொருளைச் சிந்தையில்வைப்பாம்.

வேதம்.

வேதத்தையுண்டாக்கின தேவதை சப்தத்தைதவிட வே றில்லை எனப்படும். இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என வேதம் நான்காம். முதல்வன் றிருமுகத்தில் அதாவது சத்தி யோசாதத்தில் இருக்கும், வாமத்தில் யசுரும், அகோரத்தில் சாமமும், தற்புருடத்தில் அதர்வணமும் உண்டானதாம். வேதம் ஞானகாண்டம் (பிரபலசுருதிவாக்கியம்), கன்மகா ண்டம் (அற்பசுருதிவாக்கியம்) என விரண்டு பிரிவுகளா யிருக்குமாம். அந்தவேதம் அனந்தசாகைகளை யுடையதா கையா லளவிட்டறிதற்கரிதென்று வேதவியாசபகவானதை நாலாகப்பிரித்து விளங்க வருளிச்செய்தாரெனப்படும். வேத வாக்கியங்கள் நாலும் ஒவ்வொன்று மூன்றுபதங்களாயிருக்கு மென்றும்; நாலுவாக்கியங்களும் சீவ பர ஐக்கியத்தைச் சொல்லு மென்றுங் கூறப்படும்.

வேதவாக்கியங்களாவன.

முதலாவது: இருக்குவேதவாக்கியம்-பிரஞ்ஞானம் பிரம் ஹம். இது, பிரக்ஞை, ஞானம், பிரமம் எனப் பதங்கள் மூன் றும்-பிரக்ஞையேபிரமமெனப்படும். இரண்டாவது: யசுர்வேத வாக்கியம்-அஹம் பிரம் ஹாஸ்மி-அகம், பிரமம், ஆஸ்மி எனப் பதங்கள் மூன்றும்-தான் பிரமமாகிறதெனப்படும். மூன்று வது சாமவேதவாக்கியம்-தத்வமசி-தத், த்வம், அசி எனப்பதங் கள் மூன்றும்-அது நீயாகின்றாயெனப்படும். நாலாவது: அதர் வணவேதவாக்கியம்-அயம் ஆத்மா பிரம்ஹம்-அயம், ஆத்மா, பிரமம் எனப் பதங்கள்மூன்றும்-நான் ஆத்மா பிரமமாகி

றேன் அதாவது பூத (அயம்) பவுதிக 'ஆத்மா) மே பிரம மென்றறிகிறதெனப்படும். சிவ, பர, ஐக்கியத்தைக் காட்டுகிற இந்நான்கு குருவாக்கியங்களில் தத்வமசிவாக்கியம் அவாங்மனகோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம் போலக் காட்டுகையினுலும், மூன்றுவாக்கியங்களினருத்தம் அதிலிருப்பதாலும் தத்வமசிவாக்கியம் மகாவாக்கியமெனப் படுவதாம்.

(உதாரணம்.)

"நால்வகைவேதம் இருக்குதைத்திரியம், சாமமதர்வணமெனச் சாற்றினர் புலவர்" என்றும்; "வேதநூல்சைவநூலென்றிரண்டே நூல்கள், வேறுரைக்குநூலிவற்றின் விரிந்தநூல்கள்" என்றும்; வேதமோடாகம மெய்யாமிறைவநூல்" என்றுஞ் சி-ஞா-சி-யாரிஇம்; "முந்திய வேதோற்பத்தி பிரக்யானம் பிரமமென மொழியும்வேதம், சிந்தைசெயிலகம்பிரமாஸ்மியெனும் வாக்கியஞ்செப்பு மூன்றிற், றந்தொமசியெனும் வாக்கியம் நாலாவதயமான்மாபிரம மென்ன, வந்த விந்தவாக்கியந்தா னதர்வணத்திலுற்பத்திவகுத்த வாறே" என்று மெய்ஞ்ஞான குருவாக்கியத்திலும் மற்றும்வருவன வற்றுற்காண்க.

தத்வமசிமகாவாக்கியம்.

சாமவேத மகாவாக்கிய தத்வமசி அது நீயானுயென்பது தத்பத, தொம்பத, அசிபதமென பதம் மூன்றும்:—

தத்பதமாகிய அதுவென்பது கர்த்தா (பிரமம்) தொம்பதமாகிய நீ யென்பது சீவன், அசிபதமாகிய ஆனுயென்பது பிரமமெனப்படும்.

(உ--ம்.) "தொம்பதந் தத்பதம்தோன்றுமசிபதம், ரம்பிய சீவன் பரன்சிவமாய்நிற்க" என்று உபநிடவர்த்தம சுத்தவேதாந்தக் கட்டளையிலும்; "மிப்பதத்தின்பொருள் அது, தொம்மென்றியம் பல் சீவன், நன்னபதமிரண்டினுக்கு மயிக்கியமசியென்பர்" என்று மெய்ஞ்ஞானகுருவாக்கியத்திலும்; "ஈசன துரையுங்கிரியையதென்று மியற்றிடு முபாசனையென்றும், பாசமதகன்றசுத்தமதென்றும் பகர்ந்திடுமூன்றுகாண்டமதாம், நேசநற்கிரியைசைவம்வைதீகநிகழ்ந்திடு முபாசனைசுத்தம், ஆசில்சிவாத்துவிதமிவைமூன்று மடங்கிடுந் தத்துவமசியே" என்று சுத்தசாதகத்திலும்; "நிமலமாம்பரமதுவெனும்பொருணீயெனும்பொருள்சீவனே, யமலமானவிரண்டினயிக்

யமசிபதப்பொருளாவதே" யென்று சசிவன்னபோதத்திலும் மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ப்ரமமேன்பது.

ஓம் என்கிற உத்க்ருஷ்டமான ஏகாக்ஷரம். ப்ரக்ருதி சம்பந்தமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபமெனப்படும்.

"ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மம்"

"அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம்" என்று பகவற்கீதையிற்காண்க.

சுத்தசைதன்யமேன்பது.

தத்பத தொம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தமான சீவன், ஈசன் கற்பிதமெனக்கண்டு அவைகளைநீக்கி, இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்தபிரம அதிஷ்டானத்தை யொன்றாக காணில், அதுவே அசிபதார்த்தமான சுத்தசைதன்ய மெனப்படும்.

தத்பததொம்பதவாச்சியார்த்தஇலக்கியார்த்தமென்பது: ஆகாயம் ஒன்றே மகாகாயமெனவும், மேகசலப்பிரதிபிம்பாகாயமெனவும், மண்ணென்ற கடாகாயமெனவும், அதிற்பொருந்திய கடசலப்பிரதிபிம்பாகாய மெனவும், நினைக்கப்பட்ட கற்பிதத்தைப்போல, ஏகமான சுத்தசைதன்யமே பூரணமாகிய பிரமமெனவும், ஈஸ்வரனெனவும், பொருந்திய கூடஸ்தனெனவும், சீவனெனவும், நான்கு சித்துக்களாம். மகாவாக்கிய தத்பத தொம்பதங்கட்கு வாச்சியார்த்தமானது ஆரோபமான (கற்பிதமான) சீவேஸ்வரராம். இலக்கியார்த்தமானது நிர்மலமான பிரமகூடஸ்தராம்.

(உ-ம்.) "தத்தொமசி யெனும் வாக்கியபதமூன்று மதிலே தத்பதத்தின் பொருளுரைப்பாஞ் சமைத்த வொருகடந்தான், இத்தகைமைபெறு முன்னமொருவடிவங்கதுபோ லிருப்பனவும் வேற்றுமையா யிருப்பனவுமன்றிச், சத்தாகித்தமதாகிப் பேர்தானுமின்றித் தானே தானுயிருந்ததை தன்னியம்போல, அத்தகமை யெப்பொழுதும் பெற்றிருக்குஞ்சத்தா யநிர்வசனமாய் விளங்குமதுபிரம்மமாமே" என்று மெய்ஞ்ஞான குருவாக்கியத்திலும்; "விண்ணொன்றே மகாவிண்ணென்று மேகவிண்ணென்றும்பாரில், மண்ணென்ற கடவிண்ணென்று மருவியசலவிண்ணென்றும், எண்ணுங் கற்பனைபோலொன்றே யெங்குமாம் பிரமமீசன், கண்ணுங் கூடஸ்தன் சீவனென்கு சைதன்னிய மாமே" என்றும்; "பூச்சியவீசன் சீவன்புகல்

பத மிரண்டினுக்கும், வாச்சிய மிலக்கியந்தான் மலமிலாப் பிரமமாத்மா" என்று கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "சைதன்னியவத்துவே பிரமமடி, சாட்சிக்குபிரதிபிம்பமடி, மெய்நின்றசுத்தவறிவானல், பிரதிபிம்பத்தைதள்ளலாம் ஞானப்பெண்ணே" என்று பாலையானந்தஸ்வாமிகள் ஞானக்கும்மியிலுங் காண்க.

சச்சிதானந்த மென்பது.

சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்பது சச்சிதானந்த மெனப்படும். சத்தென்பது முக்காலத்துமழியாதபொருளென்றும், சித்து அறிவென்றும், ஆனந்தம் இவ்விரண்டினொருமையில் விளங்கிய சுகமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "மிருகாலமூன்றுங் கெடாதிருப்பது சத்துவேறுபாடறிதல் சித்தாம், மகிழ்காமநுகர்போது சுகமாகுமநுபூதி வாழ்வென்பதானந்தமே" என்றும்; "சத்தாதியெனும் பிரமமேகந்தானே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "மேவுகுணமூன்றின்வியாபகமாரப்பிரம, காவலர்சத்துச்சித்தானந்தமெனு - மோவவிலா, மெச்சவத்தையோர்மூன்றுமேவுங்காலப்பெயர்கேள், சச்சிதானந்தப்பிரமந்தான்" என்று சுவானுபவமாலையிலும் மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், அத்வைதமேன்பது.

அது நானென்பது வேதாந்தமென்றும், நீ அதுவென்பது சித்தாந்தமென்றும், துவிதமறக்கலந்து விளங்குவது அத்வைதமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

வேதாந்தம்.

மெய்யுணர்வுணர்தற்குரிய சாதன சதுஷ்டயங்களாகிய நித்தியாநித்தியவஸ்துக்களின் நிச்சயந்தெரிகின்ற விவேகம், இகலோக பரலோகங்களி லுண்டாகின்ற செல்வங்களில் நிராசை, உண்மையாகச் சொல்லத்தகுந்த சமாதிசட்கசம்பத்தி, முமூட்சத்துவம் ஆகிய இந்நான்கு சாதனமும்; அந்தக்கரணங்களைத் தண்டித்தலாகிய சமம், புறத்தின்கணுள்ள தசேந்திரியங்களைத் தண்டித்தலாகிய தமம், விரும்பப்பட்ட குடும்ப விவகாரங்களைச் சுருங்கச் செய்தலாகிய விடல், இன்பதுன்ப முதலியவைகளைப் பிராரத்தமென்று சமசித்தமா யனுபவிப்பதாகிய சகித்தல், வேதாந்தசிரவணார்த்தங்களை உள்ளமானது பிரியமாய்ச் சிந்திக்கும்படி இனியதன்மையாகச் செய்வ

தாகிய சமாதானம், ஆசாரியரிடத்தும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களிடத்தும் அன்புவைத்தலாகிய சிரத்தையென்று சொல்லப்படுவதாகிய ஆறு விஷயங்களு முண்டாய்; வெவ்வியதுன்பம் வரும்போது சம்சாரத்தை வெறுக்கானின்றமர்தம், இந்தத்தேகபரியந்தம்மனைவியுந்திரவியமும்வேண்டாமென்று துறத்தலாகிய தீவிரம், வேதியர்க்குரிய கன்மகாண்டங்களைக் கற்பிதமென்று துறத்தலாகிய தீவிரதரமென்னும் விராகம் மூன்றில் ஆதியாத்மிகத்தினாலும், ஆதிதெய்வீகத்தினாலும், ஆதிபௌதீகங்களினாலும் உயிர்ச்சார்பு (பெண்டிர் முதலிய சுற்றத்தார்), பொருட்சார்பு (கிரகமுதலிய க்ஷேத்திர தன தான்னியங்) களைநீத்துத் தவச்சார்பில் பிறவியை யொழிக்கின்ற ஞானசாகரத்தில் மூழ்கத் தீவிரமுற்று ஞானாசாரியரைத்தேடி அவருடைய சமஸ்காரமடைந்து அவர் கிருபையாலனுக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற மகாவாக்கியத்தைப் பெற்று, தன்னிலையறிந்து சிரவணமனன நிதித்தியாசனங்களால் பிரமநிஷ்டாசாதனஞ்செய்து, பழுதை பாம்பாகவும், கட்டை கள்வனாகவும், கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகவும், கானல் சலமாகவும் கற்பிதமாகத் தோற்றுவதுபோல இப்பிரபஞ்சம் பிரமத்தினிடத்துக் கற்பிதமாகத் தோற்றுகின்றதென்றறிந்து, இம்மாயா மயக்கஞ் சிதைந்தோன்றுந்து ஆத்மஸ்வரூப சைதன்னியம் அதுவாய் விளங்குவதே வேதாந்தமெனப்படும்.

அத்வைதம்.

தானென்றெதிரெட்டெழுந் தற்போத ஒழிவிலதீதப்படுவது அத்வைதமென்றும், அருள்பரையென்னுஞ் சித்தேநிசாங்கமென்றும், அருளையும் பரையையுந் துவிதநாட்டமின்றி நின்றவிடத்துண்டாகும் ஆனந்தமே அத்வைதவேதாந்த முடிவென்றும், இரண்டறக்கலந்து விளங்குவதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "சதுஷ்டயம்ஸாதநாநாம்வேதாந்தேஷுப்ரதிஷ்டிதம், தஸ்யஸ்வரூபம்க்ரமதஸ்தாவத்தத்ரநிரூப்யதே" யென்று சிவன்னபோதத்திலும்; "நித்தியவனித்தியங்கணிண்ணயந்தெரிவிவேகம், மத்தியவிகபரங்கள்வருபோகங்களினிராசை, சத்தியமுறைக்கவேண்டுஞ் சமாதியென்றாறுகூட்டம், முத்தியை விரும்புமிச்சை

மொழிவர் சாதனமின்னான்கே" என்றும்; "சமந்தமம் விடல்சகித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தையாறும், சம்மகக்கரண்தண்டந் தமம்புறக்கரணதண்டம், அமர்மனை விவகாரங்க ளருகலே விடலென்றாகும், அமர்செயுஞ் சுகதுக்காதி யனுபவிப்பது சகித்தல்" என்றும்; "சிரவணப்பொருளைத்தானே சித்தஞ் சிந்திக்குமாறு, சரசமாய் வைக்குமித்தைச் சமாதானமென்பர் மேலோர், பரமசற்குரு நூலன்பு பற்றலேசிரத்தையாகும், வரமிகுசமாதியாறு வகையாஞ் சொற்பொருளீதாமே" என்றும்; "மந்தமுந்தீவிரமுந்தீவிரதரமுமெனமூன்று வகைவிராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகமந்தம், இந்தவுடலளவு மனைதனம் வேண்டாவென விடறீவிரமென்பார்கள், அந்தணர் நூன்மித்தையென விடலது தீவிரதரமாமறிந்திடாயே" என்றும்; "பவமறுஞானதீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினேனே" என்றும்; "ஆனவிம்மனைவிமக்களர்த்த வீடணைகண்மூன்றில், கானவர்வலையிற்பட்டுக் கைதப்பியோடுமான் போல், போனவன்வெறுங்கையோடே போகாதவண்ணஞ்சென்று, ஞானசற்குருவைக்கண்டுநன்றாகவணங்கினேனே" என்றும்; "கானனீர்கிளிஞ்சில்வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்கணூர், வானமைகயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின்கோடு, பீனமாந்தறிபுமாணிப்பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய் மகனேயுன்னை நம்மானைமறந்திடாதே" என்றும்; "அரவன்றுகயிறென்றாற்போலாளன்றுதறியென்றாற்போல்" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "கயிற்றரவுங் கட்டையினிற் கள்ளனும் போய்மாயா, மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "இவையுணரு மிடத்தைக்கிய மூன்றுவித முறைப்ப ரேதென்றாலவ்வறிவே பூரணமாயிருத்தல், அவையவமாங்கட படவுபாதிகளைநீக்கு மாகாய மென வந்த லப்பொருளைத்தானே, சுவைபடவேதியாணித்தலிவை மூன்றுவிதமாந் துவந்துவங்கள் பலவுமற்றுச் சுயம்பிரகாசமதாய், நவையிறந்து சொல்லிறந்து நானு மிறந்திறவா ஞானமிறந்திராசிமாய் நவின்றதத்துவிதமே" என்று மஹாவாக்கியத்திலும்; "உற்றுணர்ந்தெல்லா முணர்வாகு முண்மைதனிற், பெற்றிருப்பதற்றவிடம் பேருகுங் - கற்றநூல், பேசவினிவேண்டாம் பிறிதில்லையத்துவிதம், ஆசையறநின்றவிடமாம்" என்று ஞானசுகாதீத வெண்பாவிலும்; "செறிந்த காரணகாரியங்கள் சிதைந்தமேலுறு சித்ததாய், அறிந்த வாதனைதானுமற்றது அசிபதப்பொருளாவதே" என்றுசிவஞானபோதத்திலும்; "முடிந்திடப்பேச்சற்ற மோனமெய்ஞ்ஞானமுதல்வனினைப், படிந்திடமே பதிபாசம் பசுவிருட் பற்றற்றதும், விடிந்திடந் தானென்னு நானென்னு மாயையும் விட்டெவையுங், கடிந்திடத் தப்புறத்தப் புறத்தானந்தங் காணுமதே" என்று அகஸ்திய முனி

வ்ரும்; "தன்னையறியாவினிற்கையினிற் சத்தேபோலவிளங்கியிடுந், தன்னையறிந்தவுடன் சத்தாய்த்தானே விளங்குமிவ்வுலகந், தன்னையறியு மளவுமிவைதன்னைவிடவேறில்லை யெனவே, தன்னைநோக்கியிடினவையுந் தானாய் விளங்கு முடிவதனில்" என்று அத்துவித வுண்மையிலுங் காண்க. (வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிலையினுக்கும் வேதாந்த முத்தி முதலியதர்க்கு முதகரிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரமாணங்களாலுமறிக).

ஆகமம்.

காமிகமுதலிய திவ்யாகமங்களிருபத்தெட்டெனப்படும். ஆகமம் சித்தாந்தமாகிய பதி, பசு, பாசமார்க்கத்தினுண்மையை யறிவதெனப்படும்.

பதி, பசு, பாசமென்பது.

பதி-நிமித்தகாரணகர்த்தா. பசு-சீவன், பாசம்-உடலெனப்படும்.

(உ - ம்.) "நரைக்கவருமுடல்பாசம்பசுசீவனாநவில்வர்பதியானதுவே பரமதென்று" ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளுடலறிவிளக்கத்திலும்; "ஒன்றென்றதொன்றே காணொன்றே பதி பசு வாமொன்றென்றநீபாசத்தோடுளை கா - ணொன்றின்றா, லக்கரங்களின்றாமகாரவுயிரின்றே, லிக்கிரமத்தென்னுமிருக்கு" மென்று சிவஞானபோதத்திலுங் காண்க.

சித்தாந்தம் (ஆகமம்.)

முதலவனாற் சொல்லிய எல்லாவற்றிற்கு முதனூலாகிய பேதமற்ற வேதாகமமிரண்டில் வேதம் சர்வத்தையும் உலகருக்குப் பொதுவாகச்சொல்லப்பட்டதென்றும், அனந்தசாகைகளை யுடைத்தானதாகையா லளவிட்டறிதற்கரிதென்று வேதவியாச பகவான் அதை நாலாகப்பிறித்து விளங்கவருளிச்செய்ததாயும், வேதாகமங்களில் விரித்துச் சொன்னவைத் தங்களையெல்லாம் அறிவற்கரிதானதைக்கொண்டு பக்குவான்மாக்களுக்குக் கடாக்ஷிப்பிக்கத் தம்பிரானார் திருவருளைப் பெற்ற பெரியோரால்பிரித்துத் தெளிவுபெறச்சுருக்கிச் சமய நூல் (சைவசித்தாந்த நூல்) செய்யப்பட்டதென்றும், வேதத்தைப் பின்சென்று தனித்தனி தாம்தாமறிந்தவளவில் சமய பேதங்களையும், அததற்கேற்ற பொருள்களையுந் தங்கள் தங்

கள் கருத்துக்குத் தக்கபடி சாதித்துச்சொன்ன பரசமய நூல்களனந்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "அருமறையாகம முதனூலவைனத்து முரைக்கையினுலளப்பரிதாமப்பொருளையரனருளாலனுக்க, டருவர்கள்பின் தனித்தனியே தாமறிந்தளவிற் றர்க்கமொடுத்தரங்களினுற் சமயஞ்சாதித்து" என்றும்; "வேதநூல்சைவநூலென்றிரண்டேநூல்கள் வேறுரைக்குநூலிவற்றின்விரிந்தநூல்க,ளாதிநூலநாதியமலன்றருநூலிரண்டு மாரணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்புநூலா" மென்றும்; "வேதமொடாகம மெய்யாமிறைவநூ, லோதும்பொதுவுஞ் சிறப்புமென்றுன்னுக, நாதனுரையிவைநாடிலிரண்டந்தம், பேதமதென்னிற்பெரியோர்க்கபேதமே" என்றுஞ்சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

சைவசித்தாந்தம்.

பரமேஸ்வரனை ஆன்மாக்களடைவதற்கு நாலுமார்க்கம். அதாவது: தாதமார்க்கம், சத்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம். நாலுபாதம், அதாவது:—சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம். நாலுபேறு, அதாவது: சாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சியம் மென்றும்; சன்மார்க்கமாகிய ஞானபாதத்துக்குச் சாயுச்சியமே பரமுத்தியென்றும்; மற்ற சரியை, கிரியை, யோகத்துக்குப்பதமுத்தியாகிய சாலோக, சாமீப,சாரூபமென்றும்; மோட்சம்ஞானத்தினுலேயல்லதுசரியை, கிரியை, யோகங்களாலுண்டாகாதென்றும்; ஞானத்துக்கு சரியை,கிரியை, யோகங்கள்அங்கமென்றும்; அஞ்ஞானமான மாயாகாரியத்தினுலே செய்யப்படுவதாகிய கன்மங்களெல்லாம்பந்தமேயென்றும்; சிவஞானத்தாலே அஞ்ஞானம்நீங்குமென்றும்; நின்மலாசத்திஞானத்தினுலே ஆதித்தன்முன்னிருள்நீங்குவதுபோல, பந்தமுநீங்கி முத்தியாகுமென்றும்; சரியை, கிரியை, யோகமார்க்கங்களை யனுட்டித்து அதினுல் யிருவினை யொப்பு மலபரிபாகம்பிறந்து உயிர்ச்சார்பு (பெண்டீர்முதலியசுற்றத்தார்), பொருட்சார்பு (கிரகமுதலிய க்ஷேத்திர தனதான்னியங்) களை நீத்துத் தவச்சார்பில் நிற்போர்க்குக் கிடைத்தற்கரிதான சத்திநிபாதம்பதிந்த பக்குவமாகிய மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரமென்னும்நான்கில் சாயுச்சியபதவியிலிச்சையுள்ள சத்திநிபாதம்பதிந்த தீவிரதரபக்கு

வர்க்கு ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்திருக்குங் காருண்ணியத்தினாலே சிவன் தானே ஞானாசாரியனை யதிட்டித்துத் தோன்றித்தீக்கைசெய்து பதிபசுபாசமாகிய முப்பொருளையுள்ளபடி விளக்கிச் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், ஞானநிட்டைகளடையச்செய்து, பாசங்களைப்போக்கி, இந்தச்சநநத்திலேயே சீவன்முத்தித்தன்மையை யடைவித்து, தேகாந்தத்திலே சீவன்முத்தனைச் சிவானந்தானுபூதியாகிய சமுத்திரத்திலே மூழ்கும்படியழுத்தி, இவனுக்குச் சிவத்வாபிவியத்தியை நன்றாய் பிரகாசிப்பித்து மறுபடிசெனனமெடுப்பியாதபடியே பண்ணி முத்திக்கு முடிவாகிய சாயுச்சியமாகிற தமது திருவடித்தாமரையின்கீழ் வைப்பரென்று சொல்லப்படும். இதுவே சைவசித்தாந்தமெனப்படும்.

முத்தான்மாக்களென்பது சிவானந்தானுபவிகளே யாவார்களென்றும், கிருத்திய கர்த்தாக்களாகார்களென்றும் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "சரியையாதியொருமூன்றுஞ் சவுபானங்கள் பயனில்லை" என்று பிரமகீதையிலும்; சரியைநற்கிரியை யோகந்தாமொரு மூன்றும் ஞானமருவு தற்கேதுவென்றே மறைபுகன்று விளக்குமென" என்று பிரபுலிங்கலீலையிலும்; "சன்மார்க்கஞ்சகமார்க்கஞ் சற்புத்திரமார்க்கந்தாதமார்க்க மென்றுஞ் சங்கரனையடையு, நன்மார்க்க நாலிவைதான் ஞானயோக நற்கிரியா சரியையென்று நவிற்றுவதுஞ் செய்வர், சன்மார்க்க முத்திகள் சாலோக்கிய சாமிப்பிய சாரூப்பிய சாயுச்சிய மென்று சதுர்விதமா, முன்மார்க்க ஞானத்தாலெய்து முத்திமுடி வென்பர் மூன்றினுக்கு முத்திபத மென்பர்" என்றும்; "பின்மார்க்கச்சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடையோர் சிவனைப்பெறுவர்காணே" என்றும்; "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணநல்லவாகமஞ் சொல்ல வல்லவாமென்னு, மூனத்தாரென்கடவா ரஞ்ஞானத்தாலுறுவதுதான் பந்தமுயர்மெய்ஞ்ஞானந்தா, னானத்தாலதுபோவதலர் கதிர் முன்னிருள் போலஞ்ஞானமறப்பந்த மறுமுத்தியாகு, மீனத்தார் ஞானங்களல்லாஞான மிறைவனடிஞானமே ஞானமென்பர்" என்றும்; "பருவஞ்சேருயிர்க்குத் துங்கவரன் ஞானக்கண்கொடுத்தருளினாலே சோதிக்குச்சோதியாய்த் தோன்றிடுவன்காணே" என்றும்; "சூரியகாந்தக் கல்லினிடத்தே செய்ய சுடர் தோன்றியிடச்சோதி தோன்றுமாபோல், ஆரியனுமாசான்வந்தரு

ளாற் றோன்ற வடிஞானமான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்ற" என்றும்; "சித்தாந்தத்தே சிவன்றன்றிருக்கடைக்கண்சேர்இச் செநக மொன்றிலே சீவன்முத்தராக, வைத்தாண்டுமலங்கழுவி ஞானவாரி மடுத்தானந்தம் பொழிந்துவரும்பிறப்பையறுத்து, முத்தாந்தப் பத மலர்க்கீழ்வைப்பனென்றுமொழிந்திட" என்றும்; "உம்பர் பிரான் உற்பத்தியாதிசெயற்குரியன், உயிரதுதான் சிவானுபவமொன்றினுக்கு முரித்தே" என்றும்; "அறிவிக்கவறிதலானு மழிவின்றி நிற்றலானுங், குறிபெற்றசித்துஞ்சத்துங் கூறுவருயிருக்கீசன், னெறிநித்த முத்தசுத்த சித்தென நிற்பனென்றும், பிறிவிப்பன் மலங்களெல்லாம் பின்னுயிர்க்கருளினாலே" என்றும்; "சகலர்க்குக்கன்ம மொப்பிற், றரையிலாசான்மூர்த்தியாதாரமாகித்தரித்தொழிப்பன் மலஞ் சதுர்த்தாசத்தினிபாதத்தால்"என்றும்சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க. (சித்தாந்தமுத்தியி னுதகரித்திருக்கும் உதாரணங்களைக்கொண்டு மறிக.)

ஞானத்துக்குச் சரியையாதிமார்க்கம் அங்கமேன்பது.

சரியையாகிய தாதமார்க்கம் ஆண்டானடிமை சிவ சேவையாதியென்றும்; கிரியையாகிய சற்புத்திரமார்க்கம் பிதாவும்புத்திரனும்போல சிவபூசாதியென்றும்; தோழனுந்தோழனும்போல சகமார்க்கம் பிராணாயாமத்தினாலே உசுவாசநிசுவாசமிரண்டினையுமடக்கி சுழுமுனைமார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்துதலாகிய அஷ்டாங்கயோக முதலிய மார்க்கமென்றும்; நாயகநாயகியாகிய சன்மார்க்கம் ஞானமென்றும்; பார்க்கியை தேவிகாலோத்தரமென்னு மாகமங்களில் சரியை, கிரியை, யோகமெனு மூன்றும் ஞானத்துக்கு அங்கமென்று சொல்லப்படுவதாயுங் கூறப்படும்.

சன்மார்க்கமாகிய ஞானமார்க்கமேன்பது.

வேதாகமபுராண சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையு மாராய்ந்தறிந்து, உலோகாயுதன் முதலாயுள்ள உட்சமயபுறச்சமயங்களின் பேதங்களையும் அவை ஒன்று சொன்னது ஒன்று சொல்லாதவத்தங்களையுமறிந்து அவை யிற்றைக்கீழ்ப்படுத்தி அவற்றிற்கு மேலாயிருக்கிற பதி பசுபாசமார்க்கத்தி னுண்மையை யறிவதென்றும், அந்தப்பதிஞானத்தாலே ஞாதுருஞேயமாகிய பகுப்பின்றி யத்துவிதமா யகண்டாகாரமாய்ச்

சிவமாகின்று சிவனுடைய திருவடியைப்பெறுகிறது சாயுச்சியமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "சன்மார்க்கஞ் சகலபுராணவேதசாத்திரங்கள் சமயங்கடாம்பலவுமுணர்ந்து, பன்மார்க்கப்பொருள் பலவுங்கீழாக மேலாம் பதிபசுபாசந்தெரிந்துப்பரசிவனைக்காட்டு, நன்மார்க்க ஞானத்தைநாடி ஞானஞேயமொடு ஞாதுருநாடாவண்ணம், பின்மார்க்கச்சிவனுடனும் பெற்றிஞானப்பெருமையுடையோர் சிவனைப்பெறுவர்காணே" என்று சிவஞான சித்தியாரிற்காண்க.

கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டையென்பது.

ஞானாசாரியரருளிச்செய்த ஞானோபதேசங்களைக் கேட்டலெனவும், பதி, பசு, பாச உண்மையை யிப்படியென்றுவாராய்ந்தறிவது சிந்தித்தலெனவும், உண்மைப்பொருளையறிவிற்றெளிதல்தெளிதலெனவும், தெளிந்தமேலான ஞானத்துடன் கலந்து நிட்டைபுரிதல் நிட்டையெனவும் சொல்லப்படும். நிட்டைக் கூடினவர்கள் சாயுச்சியத்தைப் பெறுவர்களென்றும், நிட்டைக் கூடாதவர்கள் பதமுத்தியையடைந்து மறுபடி பிறந்து ஆசாரியராலே ஞானநிட்டை யடைந்து பரமேஸ்வரன் சீர்பாதமடைவரெனவும் படும்.

(உ - ம்.) "கேட்டலுடன் சிந்தித்தறெளிதனிட்டைகௗர்த்தலென வீரிரண்டாங் கிளக்கின்ஞானம், வீட்டையடைந் திடுவர் நிட்டை மேவினோர்கண் மேவாதுதப்பினவர் மேலாயபதங்கட், கிட்டிய புண்ணியநாதராகி யின்பமினிது நுகர்ந்தரனருளா லிந்தப் பார்மே, னாட்டியநற்குலத்தினில் வந்தவதரித்துக்குருவான் ஞானநிட்டையடைந்தடைவர் நாதன்றாளே" என்று சிவஞான சித்தியாரிற் காண்க.

தவம், செபம், தியானம் கன்மங்களென்பது.

தவமென்பது: சாந்திராயணவிரதமுதலியவற்றால் சரீரத்தை மெலிவித்தலாம். சந்திரன் கலைதேயதேய உணவில் ஒவ்வொருகவளம்குறைத்தும், கலைவளரவளர ஒவ்வொரு கவளமுயர்த்தியு முண்பதாகிய விரதமாம். சந்திர - அயனம் எனப்பிரியும். அயனம் - ஓட்டம்.

செபங்களென்பது: மானதமுதலியமூவிதத்தால் ஜபஞ் செய்வதாம். தியானமென்பது தனக்குவேண்டியதொருபொ

ருளேயாற்றுநீரானதிடையறுமலொழுகுமாறுபோலத் தியானஞ்செய்தல் தியானமென்பதாம்.

கன்மங்களாவது: சிவபூசைமுதலிய நித்தியகன்மங்கள் கன்மயாகமெனப்பெறும்.

(உ-ம்.) "ஹீனமிலாக்கன்மங்கடபஞ்ஜெபங்கடியான" மென்று சிவஞான சித்தியாரிற் காண்க.

தானம், யாகம், தவமுதலியவற்றாலடையும் பயன்.

தானஞ்செய்தல், யாகஞ்செய்தல், புண்ணியதீர்த்தங்களாடல், தத்தநிலைகளிற்றவராதனுட்டித்தல், தவங்களியற்றல், பிராச்சித்தங்களியற்றல், விரதங்களியற்றல், கன்மயோகங்களியற்றல், இவைகளையனுட்டித்தோர் ஈனமிக்குடையசுவர்க்கலோகத்தைப்பொருந்தியனுபவித்து ஒருகணப்பொழுதிலேமீளவும் பூலோகத்தில் வருவார்களென்றும்; சரியை, கிரியை, யோகங்களை யனுட்டித்தவர்கள் பதமுத்தியைப்பெற்றுச் சர்வசங்காரம்வருமளவும் அந்தப்பதங்களினுண்டாகிய போகங்களைப்புசித்துக்கொண்டிருப்பார்களென்றும்; பிரபஞ்சமெல்லாம்சங்காரப்படும்போதுபரமேஸ்வரன் இவர்களை யந்தவவதரத்திலே முன்னின்று இரக்ஷியானாகில் மீண்டுஞ் சநநத்தையடைந்து முன்புவிட்டகுறையிலே அந்தஞானத்தைப்பொருந்தி யதின்வழித்தா யந்தஞானத்திலே சிவனைப்பெறு நிற்பார்களென்றும்; சங்காரகாலத்திலே பரமேஸ்வரன் முன்னின்று இரக்ஷிப்பானாகில் அப்பொழுதே யவனுடைய நன்மைப்பகுதியாயிருந்துள்ள சீர்பாதத்தைக் கூடாநிற்பார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "தானமியாகந்தீர்த்த மாச்சிரமந்தவங்கள் சாந்திவிரதங்கன்மயோகங்கள் சரித்தோ, ரீனமிலாச்சுவர்க்கம்பெற்றிமைப்பளவின் மீள்வரீசன் யோகக்கிரியாசரியை தனின்முயன்றோ, ரூனமிலாமுத்திபதம் பெற்றுலகமெல்லா மொடுங்கும் போதரன் முனிலாதொழியிலுற்பவித்து, ஞானநெறியடைந்தடைவர்சிவனை யங்குநாதனே முன்னிற்கினணுகுவர் நற்றாளே" என்று சிவஞான சித்தியாரிற்காண்க.

ஞானத்திஞலேயே முத்தியென்பது.

இருக்குவேதத்தில் பிராமணத்திலும், உருத்திர சூத்திரத்திலும், இரண்டாம்வேதத்திலாரணத்திலும், பிரகதாரண்யத்திலும், சாமவேதத்தில் சாந்தோக்யத்திலாருவதிலும், அதர்வணத்தில் ஈஸ்வரசாக்ஷாத்காரத்திஞலேயும், சைவபுராணத்தில் சூதசங்கிதையிலும், சுப்பிரபேதத்தும், சிவதருமோத்தரத்தும், புராணங்கள் பதினெட்டிலும், யிருபத்தெட்டுதிவ்யாகமங்களிலும் ஞானத்திஞலேயே முத்தியென்று கூறப்படுவதெனப்படும்.

(உ - ம்.) "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராணநல்லவாகமஞ் சொல்ல" என்று சிவஞான சித்தியாரிலும்; "தவஞ்செய்தாரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து, பவஞ்செய்து பற்றறுப்பாராகத் - தவஞ்செய்த, நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலே, கற்ருர் சூழ்சொல்லுமாங் கண்டு" என்று சிவஞான போதத்திலுங்காண்க.

பரசமயங்கள்.

வேதத்தைப்பின்சென்று தனித்தனியே தாமறிந்தவளவில் சமயபேதங்களையு மததற்கேத்தபொருள்களையுந் தங்கள்தங்கள் கருத்துக்குத்தக்கபடி உலகாயுதன், புத்தன், அமணன், மீமாங்கிசன், மாயாவாதி, பாஞ்சராத்திரியென்னும் பரசமயிகள் சமயஞ்சாதித்துச்சொன்ன நூலெனப்படும்.

உலகாயுதன் சமயஞ்சாதித்துச் சொன்ன நூலென்றதற்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "இந்திரபுரோகிதவியம்புமொருநூலின்
றந்தரமெனுதறிவிஞேடருளிலாமற்
சந்தணைபுயத்துமணமாலைகடயங்க
வுந்தியுலகத்துளுலகாயதனுரைப்பான்" என்றும்;

புத்தன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம்:—

(உ-ம்.) "நீதியார்வேதநூலின்நெறியலாவரங்களுறு, மோதியோரைந்துசீலமுடையராயுடல மூடிப், போதிநீண்மரத்தின்மேவுபுத்தர் நால்வரினும்வைத்துச், சாதிதானிலாதகொள்கை சவுத்தராந்திகன் முன்சாற்றும்" என்றும்;

அமணன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் :—

(உ - ம்.) "அந்தவாய்மொழியினாலவன் கரணமாகியோக முதலானநூ, விந்தமானிட மயங்கிடாதவகையிங்கியம்பிய பினிதன் பொருள், வந்தகாலமுயிர்தன் மதன்மிபறமாறு விண்மருவுபுற்கலம், பந்தம்வீடினோடனாதியாயிவைபடைப்பதின்றி யுளபத்துமே" என்றும் ;

மீமாங்கிசன் சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் :—

(உ - ம்.) "வேதமேயோதிநாத நிலையென்று விண்ணிலேறச், சேதமாங்கன்மஞ் செய்யச்செயமுனி செப்புநூலி, நீதியேகொண்டு பட்டாசாரிய நிகத்துநீர்மை, யோதநீர் ஞாலத்துள்ளே யுற்றவாறுரைக்கலுற்றாம்" என்றும் ;

மாயாவாதி சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் :—

(உ - ம்.) "நானேபிரமமென்றுரைத்துஞாலம்பேய்த்தேரென வெண்ணி, யூனேபுகுந்து நின்றுயிர்கட் குபதேசங்களுரைத்தவரு, மாணாமதிகேடனுமாய மாயாவாதிபேயாகித், தானேயுரைக்கு மின்னூலி னுண்மைதன்னைச் சாற்றுவாம்" என்றும்;

பாஞ்சராத்திரி சமயநூலுக்குப் பிரமாணம் :—

(உ - ம்.) "ஆதியாயருவமாகி யகண்ட பூரணமாய்ஞானச், சோதியாய் நின்றமாயன் சுவேச்சையாலுருவு கொண்டு, நீதியார் கருணையாலே நீள்கடற்றுயின்றுநூலு, மோதினானென்று பாஞ்சராத்திரி யுரைப்பனூற்றே" என்றும் சிவஞானசித்தியார் நிரம்பவழகியருரையிற் காண்க.

சமயங்களாறும், உட்சமயம், உட்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறபுறச்சமயமென நான்காயும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஆறாக இருபத்தினான்கு பேதங்களா யிருக்குமெனப்படும். இதற்கு விவரமும் பாஞ்சராத்திர (வைஷ்ணவசித்தாந்த) விரிவையும் பின்னாற் சொல்லப்பட்டிருப்பதை காண்க.

வேதாந்த, சித்தாந்த, சமரசநிலையென்பது.

தானென்றெதிரிட்டெழுந் தற்போதமொழிந்தோர்க்கு ஆனந்தாதீதத்தில் வேதாந்தமுத்தி சித்தாந்தமுத்தி யிரண்டுஞ் சமமென்றும், போதஅறிவிரண்டாயும், போதஒழிவிலொன்றாயு மிருக்குமென்றும், இரண்டில் பதமுத்தியேயன்றி ஐக்கியமுத்தி யில்லையென்றும், அறியுமறிவும் அறி

விக்குமறிவும், சுத்த அறிவுதானே யென்றுகூறுந் தற்போதம் போய் சிவத்தைப்பிறியாத நிலைக்கும், சிவத்துவம்போய் பிரமத்தைப்பிறியாத நிலைக்கும், வேதாகமங்கள் கூறியவாக்கியஞ் சரியையாகுமென்றும்; வாசகஞானமாக நீ அதுவென்றால் அதுநானென்று இங்ஙனம் அரிபிரமாதிகளையும் அலைக்குமென்றும்; பரிசமறியுங் கையும், கந்தமறியும் நாசியும், பிறிபடாமல் அதுவே யிதுவா யிதுவே அதுவாய் ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையினது துதிக்கைபோல, சிவமென்றும் ஆன்மாவென்று மிரண்டுஞானங்கள் வேறாயிருந்தும் ஐக்கியத்துப் பிறிவுபடாது அதுவே யிதுவா யிதுவே யதுவா யிருக்குமென்றும்; சிவத்தைக் குறிப்பாலறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் விசாரித்தறியில் நீயுமச்சிவமாவையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பேதமறக் கலக்கின்ற சிவாதீதமாகிய சாமவேதமுடிவான தத்வமசியெனும் மகாவாக்கிய முணர்த்துங்கால் அது நீயாகின்றாயென்றும், அதர்க்கர்த்தம் நீ அதுவாயிருக்கின்றாயென்றும், அருள்பரையென்னுஞ் சித்தே நிசாங்கமென்றும், அருளையும் பரையையுந் துவிதநாட்டமின்றி நின்றவிடத்துண்டாகும் ஆனந்தமே அத்வைத வேதாந்தமுடிவென்றுஞ் சுகாதீத உண்மை நிலையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "தத்துவம்போய்க்கேவலம்போய்த்தான்போயருள் கழன்று, சுத்தபரையாய்த்தன்சுதந்தரம்போய்ச்-சத்தி, யொழிவிலே போதம்போயொன்றாகாவொன்றின், அழிவிலேயின்பவதீதம்" என்றும்; "மயக்கமற்ற வேதாந்த வாழ்வு - முயர்ச்சி கெட்ட, ஆனந்தாதீதத்தேவாணவராமாகமமும், தானந்நிறைர்க்குச்சமன்" என்றும்; என்னை என்னை என்னை யேகமிரண், டென்றுமற் சும்மாயிருவென்றுசொன்னன், திருஞானசம்பந்தன் ,சீகாழிநாடன், அருளாளன் ஞானவிநோதன்" என்றும்; "ஆனைக்கைபோலபினவத்துவிதானந்தமாம், மோனத்தைவாக்குமனமுட்டுமோ - ஞானத்தால், காக்கையிருந்தமனைகைமேற்பிறையென்றா, லாற்கருதிநீசிவமாவை" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "தானுவிநோடத்துவிதஞ்சாதிக்குமாணவனை, ராணவத்தோரத்துவிதமாக்கின்வசார் - கோணறவே, என்னைஎன்னைஎன்னைஏகமிரண், டென்றுமற்சும்மாயிரு" என்று சிவானந்தமாலையிலும்; "முடிவுகளுஞ்

ஞானமில்லா நீடுயிலதுவா மும்மையாகும், மிடர்தரு ஞாதுரு ஞானஞேயமெழுந்தொடுங்குமிடமதுவேயாகுந், திடவிசும்பின்று யிருந்தும்விசும்பானநிலையதுவாஞ்சித்தம்புத்து, படர்மனம்போய்த் தாவாவுன்னறிவுபெறிலொப்பாமப்பாமரூப" மென்று ஞானவாசிட்டத்திலும்; "நீரவிரும்புண்டநீரதுபோலவென்னாருயிரை,யாராப் பருகவெனக்காரமுதானாயே" என்றும்; "அன்றைக்கன்றென்னைத் தன்னாக்கி யென்னாற், றன்னையின் றமிழ்பாடிய யீசனையாதியாய், நின்றவன்சோதியை யென்சொல்லிநிற்பனோ" என்றுந் திருவாய் மொழியிலும்; "வான்றேடுமறையேயோ மறைதேடும்பொருளேயோ, வூன்றேடுமுறையேயோவுயிர்தேடுமுணர்வேயோ, தான்றேடநான்றேடச்சகமெலாந்தனைத்தேட, நான்றேடிநான்காணநானேரோ நானேரோ" என்று பட்டணத்துப் பிள்ளையாரும்; "வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற வித்தகச் சித்தர்கணமே" என்றும்; "வேதமுடனாகமபுராணமிதிகாசமுதல் வேறுமுளகலைகளெல்லா - மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே விரிவாயெடுத்துரைக்கு, மோதரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை யுண்டுபண்ணுஞானமாகு - மூகவனுபவவசனமூன்றுக்குமொவ்வுமீதுபயவாதிகள்சம்மத, மாதலினெனக்கினிச்சரியையாதிகள்போது மியாதொன்று பாவிக்கநானதுவாதலாலுன்னைநானென்றுபாவிக்கினத்துவித மார்க்கமுறலா, மேதுபாவித்திடினுமதுவாகி வந்தருள்செயெந்தைநீ குறையுமுண்டோ - விகபரமிரண்டினிலுமுயிரினுக்குயிராகி யெங்குநிறைகின்ற பொருளே" என்றும்; "அத்துவிதமென்றவனணியச்சொற்கண்டுணர்ந்து, சுத்தசிவத்தைத்தொடருநாளெந்நாளோ" என்றும்; "எனதென்பதும்போயானெனல்போயெல்லாமிரந்தவிடங்காட்டு, நினதென்பதும்போய்நீயெனல்போய்நிற்குநிலை" என்றும்; "நானெனவும்நீயெனவுமிருதன்மை நாடாமனடுவேசும்மா, தானமருநிலையிதுவேசத்தியஞ்சத்தியமெனநீதமியனேற்கு, மோனகுருவாகியுங்கைகாட்டினையேதிரும்பவுநான்முளைத்துத்தோன்றி, மானதமார்க்கம்புரிந்திங்கலைந்தேனேபரந்தேனேவஞ்சனேனே" என்றும்; "முன்னிலைச்சுட்டொழுகியெனப்பல்காலுநெஞ்சேநான்மொழிந்தேனேநின், றன்னிலையைக்காட்டாதேயென்னையொன்றாச்சூட்டாதேசரணான்போந்த, வந்நிலையேநிலையந்நிலையிலேசித்திமுத்தியனைத்துந் தோன்று, நன்னிலையீதன்றியிலைசுகமென்றேசுகர்முதலோர் நாடினாரே" என்றும்; "ஏசற்றவந்நிலையேயெந்தைபரிபூரணமாய், மாசற்றவானந்தவாரிவழங்கிடுமே,யூசற்சுழல்போலுலகநெறிவாதனையாற்,பாசத்துட்செல்லாதேபல்காலும்பாழ்நெஞ்சே" என்றும்; "தானான தன்மயமேயல்லாலொன்றைத்தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே, போனாலுங்கற்பூரதீபம்போலப் போயொளிப்பதல்லாது

புலம்வேறின்று, ஞானாகாரத்தினொடுஞேயமற்றனா துருவுநழுவாமநழுவிநிற்கு, மானாலுமிதன்பெருமையெவர்க்கார்சொல்வாரதுவானாலதுவாவரதுவேசொல்லும்" என்றும்; "அதுவென்று லெதுவெனவென்றடுக்குஞ்சங்கையாதலினாலதுவெனலுமறவேவிட்டு, மதுவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகனாதிமன்னவர்கள்சுகர்முதலோர்வாழ்ந்தாரென்றும், பதியிந்தநிலையெனவுமென்னையாண்ட படிக்குநிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த, கதிகண்டு கொள்ளளவு நின்னருள்கூறிந்தக் கதியன்றியுரங்கேன்மேற்கருமம்பாரேன்" என்றும் தாயுமானசுவாமிகளும்; "பண்ணையுமோசையும்போலப்பழமதுவு, மெண்ணுஞ்சுவையும்போ லெங்குமா - மண்ணன்று, லத்துவிதமாத லருமறைகளொன்றென்னா, தத்துவிதமெனறறையுமாங்கு" என்று சி - ஞா - போதத்திலும்; "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளேயறிவுதனை யருளினா லறியாதேயறிந்து, குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடுங்கூடாதேவாடாதே குழைந்திருப்பையாகிற், பிறியாதசிவன்றானேபிறிந்துதோன்றிப்பிரபஞ்சபேதமெல்லாந் தானாய்த்தோன்றி, நெறியாலே யிவையெல்லாமல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவனிராதாரனாயே" என்று சி - ஞா - சித்தியாரிலும்; "தஞ்சமாங்குருவுஞ்சொன்னதத்துவவழிதப்பாமல், பஞ்சகோசமுங்கடந்துபாழையுந்தள்ளியுள்ளிற், கொஞ்சமாமிருப்பும் விட்டுகூடஸ்த பிரமமென்னும், நெஞ்சமுநழுவியொன்றாய்நின்றபூரணத்தைக்கண்டான்" என்றும்; "அனுபவானந்தவெள்ளத்தழுந்தியேயகண்டமாகித், தனுகரணங்களாதிசகலமு மிறந்துசித்தாய், மனதுபூரணமாய்த் தேகமானசற்குருவுங்காண, நனவினிற்சுழுத்தியாகிநன்மகன்சுபாவமானான்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "என்னையென்னிலேமறந்தேயிருந்தபதியும்மறந்து, தன்னையுந் தானேமறந்து தனித்திருப்பதெக்காலம்" என்று பத்தரகிரியாரும்; "அண்டமும்பிண்டமும்பாழாச்சு அதர்க்கப்பாலும்பெரும்பாழாச்சே, உண்டில்லையென்றுபராபரப்பிரமத்தையுவந்து 'கும்மியடியுங்கடி" என்று பாலையானந்த ஸ்வாமிகளுஞ்சொல்லியிருப்பதையறிக.

அஷ்டாங்கயோகமாவது.

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்யாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி யென எட்டாம். இவற்றுள் இயமமாவது: அஹிம்ஸை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ஜவம், க்ஷமை, திருதி, மிதாகாரம், சவுசம் எனப் பத்துவகையாம். நியமமாவது: தபசு, சந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம், தனம், ஈஸ்வரபூஜை, சித்தாந்தசிரவணம், லஜ்ஜை, ஜெ

பம், விரதம், தபசு எனப்பத்துவகையாம். ஆசனமாவது: ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகமென ஒன்பதுவகையாம். பிராணாயாமமாவது: சகர்ப்பம், அகர்ப்பமென இரண்டுவகையாம். பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியிவைகளுக்குப் பிறிவில்லையெனப்படும். (ஒவ்வொன்றுக்கும் யோகார்த்தம் ஞானார்த்தமுதலிய விவரங்கள் சரியை, கிரியை, யோகவிளக்கப் படலத்திலறிக.)

ஞானமுத்திரைகளாவன.

பரிசுத்தமாகிய சாம்பவியென்றும், துதிக்கத்தக்க பைரவியென்றும், மெய்மையையுடைய கேசரியென்றும், மூன்றுவகையாம். இதைக்குருசாம்பிரதாயத்திலறியவேணுமென்றும் அபக்குவர்க்குப் போதிக்கப்படாதென்றும், சாம்பவிமுத்திரையே சிவயோகமென்றும், அதிலிருக்கத்தக்கவனே சாதகசாத்தியனென்றும், சாம்பவிமுத்திரையிலிருந்துசதாநிட்டைசாதகஞ்செய்யும் சாதகர் நாதானந்தம் பெறுவரென்றும், அந்நாதவசமுற்றால் மயக்கந்தோன்றுமென்றும், அது நீங்கும்வகையில்நின்றால் அருட்டரிசனமுதயமாய்க் காண்பானாதிகளிறந்துபஞ்சாட்சரமுதலியவைகளொடுங்கித் துவிதமறக் கலக்கின்ற மௌனநிலையையடைந்து விளங்குவரென்றும், இதுவாமதேவர் சுகயோகி முதலியமுனிவர்கள் செய்தசாதகமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "முத்திரைகளோர் மூன்றுமொழிந்திடிற், சுத்தசாம்பவிசொல்லும்பைரவி, மெய்த்துகேசரியென்றுவிளங்கிடும், இத்தையார்க்குமியம்பவொண்ணாதரோ" என்று நிட்டானுபூதியிற்காண்க.

சமாதி.

சரீரவாதனைகளின் உணர்வற்று ஸ்தம்பமாய் பிரமஸ்வரூபத்திற்கலந்து தேகத்தை அசைவறநிறுத்திச் சின்மயத்தில் நீடூழிகாலம் நின்று விடுதல் சமாதியெனப்படும். கேவலகும்பகத்தில்நிற்றல், பிரம்மமந்திரத்தை இருநூற்றேழுலட்சத்து முப்பத்தாறாயிரந்தரம் யுச்சரித்தல், பன்னிரண்டுநாள்

சுவாசபந்தனஞ் செய்திருத்தல். சுகப்பிரமரிஷிசாஸ்திரப்படி முப்பதுநாழிகை சுவாசபந்தனஞ் செய்திருத்தலாம்.

(உ-ம்.) "கற்பனையற்றுக் கனல்வழியே சென்று, சிற்பனையெல்லாஞ் சிருட்டித்தபேரொளிப், பொற்பினைநாடிப் புணர்மதியோடுற்றுத், தற்பரமாகத் தகுந்தனசமாதியே" என்று திருமந்திரத்திலும் மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.

சிவயோகமாவது.

வாயுவடங்குதலைச் சிலர் ஞானநிட்டையென்று சொல்லுவர்களார். அது ஞானநிட்டையல்லவென்றும், மனதினுடைய விர்த்தியடங்கிருத்தலே ஞானநிட்டையென்றும், மனதையடக்கினால் வாயுவடங்கிடுமென்றும், அப்படிக்கருத்தடங்கினதே சிவயோகமென்றும், அதையிடைவிடாமல் நடக்கையிலும், விவகாரவேளையிலும், யாதொன்றைச் சிரவணம் பண்ணுகையிலும், ஞானநோக்குற்று ஐக்கியநிலைபொருந்தினவர்களே சீவன்முத்திப்பதத்தையடைவர்களென்றும்; தான் ஞானவாசனாய் புத்திமுதலிய விடயங்கள் அனைத்தும் தன்னேவலாளாயிருக்கப் பெறின் பழக்கவாசனை விருத்திகளனைத்தும் ஒடுங்குமென்றும்; வினோதமான யோகத்தினால் திருத்திகையைப்போல ஊதானின்ற சுவாசத்தை இன்பத்தோடும் ஒடுக்கின் விருத்திகளானவையடங்குமென்றும்; காரணதேகமாகத்தடித்த ஒப்பற்ற அவித்தையை நீக்கின் ஒடுங்குமென்றும்; வேதநிச்சயப்படி குருவாக்கியத்தால் சர்வம்பிரமமயம் என்னும் அனுபவமுண்டாயின், அதாவது: கற்பிதமாகக் காணப்பட்ட திரிசியங்களனைத்தும் தனது சிற்பிரகாசமாக விளங்குகின்றது என்னும் அனுபவதிருஷ்டியால், நசிக்குமென்றும் ஞானவான்களால் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "நிட்டையீதென்றுரைப்பர்நிகழும்வாயுதாரணையை, நிட்டையதுதானலவென்றேநிலவுமேலோர்புகலுவார், நிட்டையாதல்கருத்தடங்கிநிருத்தலதுவேசிவயோகம், நிட்டைவிடாதுசாதிப்போர்நித்தமெய்வீடுறுவாரே" என்று நிஷ்டானுபூதியிலும்; "மனமடங்கிடில்வாயுவடங்கிடும், மனமனமங்குண்டுவாயுவுமங்குண்டு, மனமமங்கில்லை வாயுவு மங்கில்லை" என்று திருமந்திரத்திலும்; "மனங்குவிந்துநின்றிடம் வாயுபஞ்சபூதமாம், மனங்குவிந்து

நின்றிடம் வாயுமன்னுயிரதாய், மனங்குவிந்து நின்றிடம் மகாஸ்தலங்களாயிடும், மனங்குவிந்து நின்றிடம் வண்மையாகு முத்தியே" என்றும்; "உருதரித்தநாடிதன்னி லோடுகின்றவாயுவை, கருத்தினாலிருத்தியே கபாலமேற்றவல்லிரேல், விருத்தர்களும் பாலராவர் மேனியுஞ் சிவந்திடும், அருட்டரித்தநாதனாணை யம்மையாணையுண்மையே" என்று சிவவாக்கியரும்; "பொன்போலவிலங்குமனம் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம்" என்று உபநிடதத்திலும்; "சினமிறக்கக்கற்றாலும் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும், மனமிறக்கக்கல்லாற்குவாயேன் பராபரமே" என்றும்; "மனமெனும் பெரிய மத்தயானையையென்வசமடக்கிடின் மும்மண்டலத் திட்டமுற்றவளராசயோகமிவன் யோகமென்றறிஞர் புகழவே" என்றும்; "நடக்கினு மோடினும் நிற்கினும் வேறொருநாட்டமின்றிக், கிடக்கினுஞ் செவ்வித்திருக்கினும் நல்லருட்கேள்வியிலே, தொடக்குமென்னெஞ்சமனமற்றபூரணத்தொட்டிக்குள்ளே, முடக்குவன்யான் பரமானந்தநித்திரை மூடிடுமே" என்றுந் தாயுமானசுவாமிகளும்; "அலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனே சரியை கடந்தோனும், அலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனே கிரியைமுடிந்தோனும், அலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனேயோகதற்பரனும், அலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனே ஞானியதி சூரன்" என்று நிஷ்டானுபூதியிலும்; "அடுத்தநாடிகளாங் கொருமூன்றினும், விடுத்தும்வாங்கியுமேவநிறுத்தியுந், தடுத்துவாயுவைத்தன்வசமாக்கில்வாய், மடுத்திடாதுமனமும்வசப்படும்" என்று பிரபுலிங்கலீலையிலும்; "வாதனாவசத்தினாலே வருகிறவிருத்தியெல்லாம், ஏதினாலடக்கலாகு மென்றுதான்விசாரஞ்செய்யில், போதமாமிராசன்றானைப்புந்தியைப்புலன்களெல்லாம், தாதராயிருக்கப்பெற்றாற்சகலமுமடங்குந்தானே" என்றும்; "விருத்தியகடாமுமின்னும் வினோதமாம் யோகத்தாலே, துருத்திபோலூதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்கும், கருத்ததற்கில்லையென்னிற் காரண சரீரமாகிப், பெருத்ததோரவித்தைதன்னைப்பிடிங்கிடிலடங்குந்தானே" என்றும்; "என்னைவிட்டொன்றுமில்லை, இப்படிகண்டவெல்லா மென்மயமென்கனாப்போல், கற்பிதமென்றுதானேகாண்கின்றசித்துநானே" என்றும்; "பூரணமாகுமென்மேற்புவனங்கடோற்றுமென்று, தாரணைவந்தாகிற்றரித்திடுமவத்தையெங்கே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

அட்டமாசித்திகளாவன.

அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவமென வெட்டாம்.

அணிமா - மிகவுஞ்சிறிய உயிர்கள்தோறும் தான்மிகவும்

நுண்ணிய அணுவளவாய்ச் சென்றிருத்தல். மகிமா - மிகவும் உயர்ந்தமகம்மேருவைப்போல ஆகவேண்டு மெனலாதலாம். இலகிமா - மேருமலைபோலக் கனமாக விருப்பினும் பரமாணுக்கள் போல எடுத்தற்கெளிதாயிருப்பது. கரிமா-பரமாணுப்போன்ற வடிவுடையதாயினும் மேருவைப்போல் எடுத்தற்கரியதா யிருப்பது. பிராத்தி - பாதாளத்திலிருந்து பிரமலோகம்போய் சஞ்சரித்து மீண்டும் பாதாளத்துக்கு வரத்தக்கது. பிராகாமியம்-பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்தலும், விண்ணுலகத்திற் சஞ்சரித்தலும், விரும்பிய போகமனைத்தையும் நினைத்தபடிக்கெல்லாம் இருக்கு மிடத்திலேயே வருவித்து அனுபவித்தல்முதலியன. ஈசத்துவம்-சிருட்டியாதிமுத்தொழில்களை நடாத்தியும், சூரியன் முதலாகிய கிரகங்களைத் தன்னேவற்படி நடக்கச் செய்யவும் வல்லது. வசித்துவம்-அசுரர், பக்ஷி, மிருகம், பூதம், மனிதர், இந்திரன்முதலிய அஷ்டதிக்குப்பாலகர் இவர்களெல்லாரையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளவல்லது. இத்தூலசரீரம் அழியாமல் நீடூழிகாலம் எவ்வனபருவத்தோடு வைத்திருக்கவேண்டு மென்னு மிச்சையையுடையோர் இந்த சாதனங்களை யனுஷ்டிப்பார்களென்றும், இச்சிக்கப்படும் பொருளை யடையக்கருதுவதான காமியத்தவம் சித்தியையும், பொருளொன்றையும் அடையக்கருதாத தானநிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுங்கொடுக்குமென்றும், ஒன்றையப்பியாசஞ் செய்தவர்களவ்வொன்றையே யடைவார்களென்றும், முன்புள்ள ஞானவான்கள் சிலர் இரண்டையும் அபிப்யாசஞ் செய்து சித்திமுத்தியைப் பெற்றார்களென்றும், முனிவர்கள் அப்பியசித்த அணிமாதி சித்திகளானவை காலம் போக்கும் விளையாடலை மாத்திரங்கொடுக்கு மென்றும், மோட்சத்தைக் கொடுக்க மாட்டாதென்றும், சனகராசன் மாபலிச்சக்கரவர்த்தி பகீரதராசன் முதலானவர்கள் ஞானத்தை யப்பியசித்து மோட்சத்தை யடைந்தார்களேயன்றி அணிமாதிகளை யப்பியாசம்செய்யவில்லையென்றும், அணிமாதிசித்திகள் இச்சா பிராரத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "அறவுஞ்சிறியவுயிர்தொறுந்தான்பரமகாட்டையணுவாய்ச்சென், றுரையுஞ்சிருமையணிமாவா மூவரிஞாலமுதன்மே

லென், றறையுஞ்சிவாந்தமாறு முள்ளும்புறனுமகலாதே, நிறையும் பெருமைதனையன்றே மகிமாவென்னுநிரம்பியறால்" "இலகுவான தூலமெனவிருப்பதிலகிமாவாகும், இலகுமேருபாரமென விருப்ப தன்றேகரிமாவாம்" "பிலத்திலிருந்தோனயனுலகிற்புகுதன் மீண்டு பிலமடைதல், பலத்தின்மிகுந்தபிராத்தியதாம் பரகாயத்தினண்ணு தல்வான், தலத்தினினைந்தபடிவருதல் பிராகாமியமாந்தவக்கொடியீர்" "தேசன்முதற்கோள்பணி கேட்பத்திகழ்வ தீசத்துவமாகும், பூசலவுணர்புள்விலங்கு பூதமனிதர்முதலுலகும், வாசவாதியெண் மருந்தன் வசமாக்கொள்கைவசித்துவமாம்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்திலும்; "பத்திநெறிநிலைநின்றுநவகண்ட பூமிப்பரப்பை வலமாகவந்தும் - பரவையிடைமூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும் பசி தாகமின்றியெழுநா, மத்தியிடைநின்றுமுதிர்சருகுபுனல்வாயுவினை வன் பசித்தனக்கடைத்து - மௌனத்திருந்து முயர்மலைநுழைவு புக்கியுமன்னுத சநாடிமுற்றுஞ், சுத்திசெய்தும் மூலப்ராணனோடங்கியைச் சோமவட்டத்தடைத்துஞ்-சொல்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்கடோறு நிலைநிற்கவீறு, சித்திசெய்துஞ்ஞானமலதுகதி கூடுமோசித்தாந்தமுத்திமுதலே - சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணமூர்த்தியேசின்மயானந்தகுருவே" என்று தாயுமானசுவாமிகளும்; "அனகமைந்தமை முத்திஞானத்தையே யடைந்தனரல்லாமல், சனகன் மாவலி பகீரதன்முதலினர் சித்திகள் படித்தாரா, இனியசித்தியை விரும்பினர் சிலர்சிலரிரண்டையுமுயன்றார்கள், முனிவர்சித்திகள் விநோதமாத்திரந் தருமுத்தியைத்தாராவே" என்றும்; "போக மாய்வரும் பிராரத்தகன்மங்கள் புசித்தன்றேநசித்தேகும், ஆகையாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென்றறிவாயே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

பதியிலக்கணம். (சித்தாந்தம்.)

பதியென்பது; ஆண்பெண்ணலிவடிவாய்த்தோன்றியழியுந் தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக் காரியப்படுத்துநிமித்தம், குலாலனைப்போல, நிமித்தகாரணனாகிய கர்த்தா வெனப்படும்.

(உ - ம்.) "பெண்ணணலியாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தே யழியும், எண்ணுதம்பேதமியல் பின்றிப் - பண்ணுங்கால், காரணகர்த்தா வொருவனுண்டவனை காட்டுறால், ஆரணமுமாகமுமாம்" என்று ஒழிவி லொடுக்கத்திலும்; "உலகெலா மாகிவேறாயுடனுமா யொளியாயோங்கி, யலகிலா வுயிர்கள்கன்மத்தாணையினமர்ந்து செல்லத், தலைவனா யிவற்றின்றன்மை தனக்கெய்தலின்றித்தானே, கிலவு சிரமலனாகிநின்றனனீங்காதெங்கும்" என்றும்; "ஒன்றெனமறைகளெல்லா முறைத்திடவுயிர்க ளொான்றி, நின்றன னென்று பன்மை நிக

ழ்த்துவதென்னையென்னி, னன்றவைபதிதானென்றென் றறையு *மக்கரங்கடோறுஞ், சென்றிடுமகரம் போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "அகரமுதலானை யணியாப்பனூரானை-வினைப்பற்றறுப்பாரே" என்று திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும்; "அகரமுதலெழுத்தாகி நின்றாய் சொல்லே" என்று சுந்தரப்பெருமானாயனாரும்; "அகரமுதல வெழுத்தெல்லாமாதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என்று தெய்வப்புலமை திருவள்ளுவநாயனாரும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

பசுவிலக்கணம்.

அநாதியே ஆணவமல மென்னும், அஞ்ஞானத்தால் தனதிச்சாஞானக் கிரியைகள்மறைப்புண்டு பசுத்துவமடைந்தமையால், உயிரெனும் ஆன்மாவாகிய சீவன் பசு வெனும் பெயர்பெற்றதெனப்படும். பசுவென்னுஞ்சத்தத்துக்கு அர்த்தம்-அஞ்ஞானம். ஆன்மசத்தத்துக்கர்த்தம்-ஞானம். பசுவெனுமுயிர்செய்த கன்மத்தளவில் கர்த்தா பயனளிக்க அநுபவிக்குமென்றும், உயிர் கர்த்தாவாகாது கர்த்தா உயிருமாகாதென்றும்; உடல்உயிரும், உயிர் உடலுமாகாதென்றும்; உயிர் கன்மத்துக்கீடாகிய சுகதுக்க போகங்களைப் புசித்து ஜனனமரணங்களுக்கேதுவாய்ச் சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமெனு மவத்தைகளைப் பொருந்துமென்றும்; உண்மைதுரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படும்.

இச்சா, ஞானக், கிரியையெனும் மூன்றுசத்தியில் இச்சாசத்தியென்றது: உயிர்கட்கு மலத்தைநீக்கிச் சிவத்தையளித்தற்கண்ணுளதாகிய கருணையாம். ஞானசத்தியென்றது: கர்த்தா நன்றெலாம் நயந்தறிவரென்பதாம். கிரியாசத்தியென்றது: அருளின் வேறல்லாத கிரியாசத்தியா லறிந்தபோதே யவற்

* "அக்கரங்கடோறுஞ் சென்றிடுமகரம்போல நின்றனன் சிவனுஞ் சேர்ந்தே" என்றது: நாற்பத்தொன்பதக்கரங்கடோறும் அகரஞ்செறிந்துஉயிராய் நின்றது போல, அநேக ஜீவான்மாக்கள் தோறுஞ் சிவன்பிரிவறச் செறிந்து பரமான்மாவாகநின்றான் எனப்படும். அகாரம் பிரகிருதியாய் நிற்க, ஆகாராதிபதினைந்தெழுத்தும் விகிருதியாய்நின்றதெனப்படும். ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் வஸ்துவினாலே பேதமும் வியாப்தியினாலபேதமுமாகையால் அத்வைதமென்பதாம்.

றை அவ்வாறே கர்த்தா சங்கற்பித்துச் செய்வனென்பதாம். இந்த இச்சா ஞானக்கிரியாசத்திகள் மூன்றும் கர்த்தாவுக் கொப்ப உயிர்கட்கு முளதென்றும், இவற்றினை அநாதியே ஆணவமலமாகிய அஞ்ஞானமறைத்ததென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "உயிரெனப்படுவதிந்த வுடலின் வேறுளதாயுற்றுச், செயிருறு மிச்சாஞானச் செய்திகளுடையதாகிப், பயில்வுறு மின்பதுன்பப் பலன்களுநுகரும் பார்க்கிற், றுயிலொடு மைந்தவத்தைப் படுமுண்மை துரியாதீதம்" என்றும்; "உருவொடு கருவியெல்லா முயிர்கொடு நின்றுவேறாய், வருவதுபோல வீசனுயிர்களின் மருவிவாழ்வன், றருமுயிரவனையாகா வுயிரவைதானுமாகான், வருபவனிவைதானும் வேறுமாய்மன்னி நின்றே" என்றும்; "இருவினை யின்பதுன்பத்திவ்வுயிர் பிறந்திறந்து, வருவதுபோவ தாகு மன்னியவினைப்பயன்க, டருமரன்றரணியோடு தராபதி போலத்தாமே, மருவிடா வடிவுங்கன்ம பலன்களு மறுமைக்கண்ணே" என்றும் சிவஞான சித்தியாரிலும்; "கட்டுமுறுப்புங்கரணமுங் கொண்டுள்ள, விட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றுங்- கொட்டி, யவனுளமாகில்லா னுளமவனுமாட்டா, தவனுளமாயல்லனுமாமங்கு" என்று சிவஞான போதத்திலுங்காண்க.

பாசவிலக்கணம்.

பாசமெனும்முடல் ஆன்மாக்களுடைய விபுத்வ சர்வஞ்ஞதையை அநாதியே பந்தித்திருக்கும் ஆணவமலம், கன்மம், காமியம், மாயை இவைகளைப் பாசமெனப்படும். அது ஒன்றாயும், அளவிறந்த சத்திகளையும், இருண்ட மயக்கத்தையுமுடையதாயும், செம்பிற்பிறந்த களிம்புபோ லழியாத பிரதானமலமாய் ஆன்மாக்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளடங்கலையு மறைத்துநிற்குமாம்.

(உ - ம்.) "ஈசனதுசத்திமல மூன்றினையு மேவுதலான், பாசமெனும் பேரதற்குப்பாங்கு" என்று சைவக்குறளிலும்; "மாயையின் காரியத்தை மாயேயமலமதென்று, மேயுமும்மலங்கடந்த தொழிலினை யியற்ற வேவுந், தூயவன்றன தோர்சத்திதிரோதானகரியதென்று, மாய்வரிம்மலங்களைந்து மணுக்களையணைந்து நிற்கும்" என்று சிவஞான சித்தியாரிலும்; "மோகமிக வுயிர்கடோறு முடனாய்நிற்கு மூலமாணவமொன்று முயங்கிநின்று, பாகமிக வுதவுதி

ரோதாயி யொன்றுபகர் மாயையொன்றுபடர்கன்மமொன்று, தேக மூறு கரணமொடு புவனபோகச் செயலாரு மாமாயைத்திரட்சி யொன்றென், றுகமலமைந்தென்பர்" என்று சிவப்பிரகாசத்திலுங் காண்க.

உடலின்வேறு உயிரேனும் ஆன்மாவென்பது.

மண், நீர், நெருப்பு, காற்றாகிய நாலுபூதங்களுடைய சம்யோகத்தால், (கூட்டுறவால்) மாவும் வெல்லமுங்கூடிப் பாகம்பண்ண அபூபம் (பண்ணியாரம்) ஆனாற்போலவும்; மண்ணுந்தண்ணியுங்கூடிச் சுவரானாற்போல, தோல் மாங்கிஷமுங்கூடி மண்ணும், இரத்தம் சுரோணிதம் சுக்கிலமுதலியன தண்ணியாயும், கருவிகரணங்களுடன்கூடி யுண்டானது தேகமென்றும், சிறிது திரவியத்தினுடைய சம்யோகத்தினாலே யுண்டான சுரை (கள்) யிலே மதசத்தியுண்டானாற்போல தேகத்திலறிவு வுண்டானதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தேகம் பிணமானபோது அத்தேகத்தினின்று பிரிபடுவதும், அத்தேகத்தின்கணின்று போகம்புசிப்பதற்கில்லாமலிருப்பதும், சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியவத்தைகளிற் சொப்பனசுழுத்தியவத்தைகளை யறிகிறதும், சாக்கிரத்தில் நினைக்கிறது மெதுவோ அதை ஆராய்ந்தறியுமிடத்துச் சரீரி ஒருவனிருக்கிறானென்கிறது உண்மையென விளங்கப்படும். மேலும் முன்ஜெனனத்திற்செய்த கன்மத்துக்கீடாய்த் தேகம்வந்ததென்றால் சென்றகாலத்தும், பிரகிருதம் பிராரத்தம் அநுபவிக்கிறதென்றால் நிகழ்காலத்தும், இப்பிறப்பிற் செய்த கன்மத்துக்கீடாய நரகசொர்க்கமடையுமெனில் எதிர்காலத்தும், சரீரி ஒருவன் முக்காலத்துமிருந்து நிலையின்றி காலச்சக்கரமெனு மயக்கத்திற் றிரிந்துக்கொண்டிருக்கிறானென்றேற்படுவதால் சரீரியிருக்கிறானென்கிறது ஸ்பஷ்டம்.

உடல், பிராணவாயு, விந்திரியங்கள், அந்தக்கரணங்களிவையெல்லா முயிராகமாட்டாதென்றும், இவைகளையெல்லாம் வேறாயிருந்து அறிகிறதெதுவோ அதுவே உயிரெனும் ஆன்மாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆன்மா விந்தவுடலுக்கு வேறுமாய் வேறல்லவுமாய் மலத்தால் மறைபட்ட விச்சாஞானக் கிரியைகளை யுடையவ

ளுகி, சுகதுக்கங்களுடைய பலன்களைக் கன்மத்துக்கிடா ய்ப் பொருந்தி, சாக்கிர, சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரி யாதீதமெனு மவத்தைகளையு மடையுமென்றும்; ஆன்மா வுபாதியைவிட் டேகாந்தமாய் துரியாதீதத்தைப் பொருந்தி யிருப்பதுவே உண்மையென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "உடல்சவமானபோது முடலினுக்குணர்வுண்டோ தான், உடலினில்வாயுப்போளு துணர்ச்சியின்றுடலுக்கென்னில், உடலினில் வாயுப்போகாதுறக்கத்து முணர்வதின்றே" என்றும்; "வேறிடுமுன்புசெய்தகன்மமிங்கிவற்றிற்கேது,தோறுநீயினிச்செய்க ன்மமேலுடற்சேருமன்றே" என்றும்; "உயிரெனப்படுவதிந்த உடலின் வேறுளதாயுற்று" யெனும் பாடத்தில்; "றுயிலொடுமைந்த வத்தைப்படுமுண்மைதுரியாதீதம்" என்றும்; "அறிவதொன்றுண் டதான்மா வைம்பொறியறிந்திடாவே" என்றும்; "அறிந்திடும் பிரா ணன்றன்னை யடக்கியும்விட்டு மான்மா" என்றும்; "புணருமுட் கரணமாக்கிபுறக்கருவியினும் போக்கி, இணைதரு மிவற்றின்வேறு யானெனதென்பதான்மா" வென்றுஞ் சிவஞான சித்தியாறிற்கா ண்க.

பதிபசுபாசம் முத்தியிலு மழியாதேன்பது.

பேரின்பத்தைப்புசிக்கிறது ஆன்மா, பேரின்பத்தை மிக வுங்கொடுக்கிறது கர்த்தா, பேரின்பத்தை மேன்மேலும் விளை விக்கிறது மலம் எனப்படும்.

(உ-ம்.) "முத்திதனில்மூன்றுமுதலுமொழியக்கேள், சுத்தவனு போகத்தைத்துத்தலெனு-மெத்தவே, யின்பங்கொடுத்தலிறை யித் தைவிளைவித்தல்மலம், அன்புடனே கண்டுகொள்" என்று உண் மைவிளக்கத்திற்காண்க.

தத்வமசிவாக்கியப்படி சிவம் நீயாவையேன்பது.

பசுவாகியதன்னையும், தன்னை அநாதியே மறைத்து நின்ற பாசத்தையும், தனக்குயிர்த்துணையாயிருக்கும் பதியை யுமறிவிக்குமிடத்துத் தானேமற்றிரண்டிற்கு மிடமாகுமென் றும்; அக்கினிமயக் காட்டத்தினிடமாகக் கடைந்து காணில் அவ்வக்கினி வேறு உஷ்ணம் வேறுப் பிரித்தறியக்கூடாதது போல, சுவானுபவத்தால் மலத்தினை நீங்கித் தன்னையுள்ளபடி யறியிற்றான் வேறு சிவம்வேறுய்த் தோற்றாது அது நீயாளு

யெனும் தத்வமசிவாக்கியார்த்தப்படி அச்சிவம் நீயாமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "உனையுணர்த்திற்பாசமுதவியுடையோன், தனையுணர்த்தி நீயே தலமாம் - கனலை, விறகிடமாய்க்காணிலதன்வெம்மையைவேறாக்கி, அறியகிலாப்போலதுநீயாம்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலறிக.

திரிபுடியென்பது.

ஞாதுரு (காண்பான்), ஞானம் (காணப்படுபொருள்), ஞேயம் (காட்சி), எனப்படும். ப்ரமிதா (அறிகிறவன்), ப்ரமிதி (அறிவு), ப்ரமேயம் (அறியப்படும்விஷயம்) என்றுஞ் சொல்லப்படும். அறிபடாப்பொருள், அறிபடுபொருள், அறிபொருள் யென்பது பரிஞ்யநாமங்களாம். பிரமாணமென்பது அறிவுக்குக் கருவியெனப்படும்.

ஞானஞ்ஞானமேன்பது.

தன்னையுள்ளபடி யறிகிறது ஞானமென்றும், தன்னை யதார்த்தமாயறியாதது அஞ்ஞானமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அனுபவபாகப் பார்த்துணர்ந்தது ஞானமாம். கேட்டதைத் தியானிக்கின்றபாவனையானது பரோட்சமான யோகஞானமாம். கேட்டது மறந்துபோம். கண்டதுமறவாது அபரோட்சமாகிய உண்மையான விவேகஞானமெனப்படும்.

(உ-ம்.) "கண்டறிந்ததுஞானங்கேட்டதுதனைக்கருதுபாவனை யோகம், கண்டபேர் சொலக்கேட்டது மறந்துபோங்கண்டது மறவாதே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

சத்துசித்து அசத்தேன்பது.

சத்து அழிவில்லாதது சிவமெனப்படும். சித்து அறிவு யெனப்படும். அசத்து பிரபஞ்சம். சடம், பாசம், மாயை யென்பது பரிஞ்யநாமங்களாம்.

சரீரம், சரீரி. (வேதாந்தம்.)

சரீரம் அசத்து அழிந்துபோகத்தக்கதென்றும், ஆத்மா சத்வஸ்து அழியத்தகாததென்றும், ஆத்மாசரீரத்துக்குவேறானதென்றும், அஞ்ஞானத்தால் ஆத்மா மூடப்பட்டிருக்கிறதென்

றும், ஞானமுண்டானல் அஞ்ஞானங்கெட்டுச் சூரியப்பிரகாசம்போல வெல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்யுமென்றும், அப்படி அஞ்ஞானத்தால் மறைந்து நிற்கும் சரீரத்துக்கு வேறாகிய ஆத்மாவைதெரிந்துகொள்ள பிரயத்தினப்படுகிறவர்களுக்கேஞானோதயமுண்டாய், பிரம்மத்தையுந்தமதுஸ்வரூபத்தையும் சமஸ்தகர்மங்களையு மறிவார்களென்றும், ஒருவன் தனதெதார்த்த ஸ்வரூபத்தையுந் தனக்காதாரமாகிய நிர்மல பிரம்மத்தின் நிலைமையினையும் பிரத்யட்சமாகக்காண்பானாயின் பின்பந்தத்தலைவனே தானாகவும் தானே அப்பிரமமாகவும் யேகமாய் ஜநநத்திலிருந்து விடுபடுகிறானென்றும், தேகமித்தன்மையுள்ளதென்றறிகிறவனே பிரத்யேகாத்மாவான கூடஸ்தனை நிர்மல பிரம்மமென்று தெரிந்துக்கொண்டவனாவானென்றும் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) பகவத்கீதை எ-ம் அத்தியாயம், உகூ-வது ஸ்லோகத்திலும்; "தன்னையுந்தனக்காதாரத்தலைவனையுங் கண்டானேல், பின்னையத்தலைவன்றானாய்ப்பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்" என்றும்; "இன்னதுதேகம் தேகியிவனென வுணர்வன் யாவன், அன்னவன்றன்னைத்தானென்றறிந்தவனாகும்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திற் காண்க.

ஆத்மா.

ஆத்மசம்மந்தமானதேகமழிந்துபோகத்தக்கதென்றும், தேகமழிந்தாலும் ஆன்மா அழிக்கப்படமாட்டாதென்றும், அஸத்வஸ்துவான தேகத்துக்கு நித்யத்வமும், ஸத்வஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு அநித்யத்வமுமில்லையென்றும் சொல்லப்படும். ஆத்மா பிறக்கமாட்டாது இறக்கமாட்டாது. ஒருகாலத்திற்பிறந்து ஒருகாலத்திலில்லாமற்போகமாட்டாது. ஆத்மா ஜீரணமான சரீரத்தைவிட்டு வேறான புதியசரீரங்களையடைகிறது. ஆத்மாவை அக்கினிசுடாது. நீர் நனைக்காது. காற்று உலர்த்தாது. ஆயுதங்கள் பேதிக்காது. ஆத்மாநித்தியமாயும், நாசுரகிதமாயும், சர்வவியாபியாயும், ஸ்திரமானதாகவும், சலிக்கத்தகாததாகவும், எப்பொழுதுமுள்ளதாகவும், அவ்யயத்தனாயும், சிந்திக்கத்தகாதவனாயும், விகாரமில்லாதவனாயும், அப்ரமேயனாயும், விபுவாயும், பூரணமாயும், ஏகமாயும்,

சத்தும் சித்தும் ஆனந்தமாயும், விளங்கப்படுமென்றும், கூடஸ்தனே பிரமம், பிரமமே கூடஸ்தன் என அத்துவிதஸ்வரூபமாகத்தரிசித்து அனூர்த்த சடதுக்கமுதலியவற்றை அடையானின்றவேறுபாடுகளுள்ள வஞ்சகமான பஞ்சகோசமான தேகத்தை நீங்கி வெளிப்படவேண்டு மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) பகவத்கீதை உ-ம் அத்யாயம், ஸ்லோகம் கரு, கஅ, உo, உஉ, உங, உச, உரு-ஆம், ரு-ம் அத்தியாயம் ஸ்லோகம் கரு-ஆம், எ-ம் அத்தியாயம் உo-ஆம்; "சத்தொடுசித்தாநந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷியேகம், நித்தியம்வியாபியான்மா நீ யது வாயறிந்து, பொத்தொடு சடந்துக்காதி பொருந்து பேதங்களான, குத்திரப்பஞ்ச கோசக்குகைவிட்டு வெளியிலா வாய்" என்று கைவல்லிய நவநீதத்திலுங்காண்க.

கர்மவிஷயம்.

கர்மவிஷயங்களில் மனதைச்செலுத்தி அபரிமிதங்களான கிரியைகளைச்செய்து ஸ்வர்க்காதிபலன்களி லிச்சை வைத்திருப்பவர்களுக்கு மனதில் ஸ்திரஞானமுண்டாகமாட்டாதெனப்படும். கர்மத்திற்கும் கர்மபலத்திற்குங்காரணமாகக்கூடாதென்றும், கர்மங்களை விடுவதிலும் ஆசக்திகூடாதென்றும், சித்தியிலும் அசித்தியிலும் ஏகமனதாய் பலாபேட்சையில்லாமலும் மமதையில்லாமலும் ஸ்வாபமுள்ள விந்திரியங்களால் கர்மங்களைச்செய்யவேணுமென்றும், இந்திரியங்களையெல்லாம் விஷயங்களினின்று நிவர்த்தித்தவனெவனோ அவனுடைய ஞானம் நிலையானதென்றும், கர்மேந்திரியங்களையடக்கி மனத்தோடு விஷயங்களை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பது பொய்யான ஆசாரமாகுமென்றும், கர்மமில்லாமல் ஞானநிஷ்டையுள்ளவருக்கு சரீரதாரணம் சித்திக்காதென்றும், ஆத்மாவில் ஸ்வாபமாய் ஆசக்தியுண்டாய் சுகத்தையும்திருப்தியுமடைந்திருக்கிறவனுக்கு ஆத்மஞானத்தின்பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய சாதனமொன்றுமில்லையென்றும், சாதனஞ்செய்தாலுஞ் செய்யாமற்போனாலும் பாதகசாதகமில்லையென்றும், கொடியபாவியாயிருந்தாலும் ஆத்மஞானமென்னுங் கப்பலைக்கொண்டு தாண்டக்கடவ

னென்றும், ஆத்மஞானத்திற்குச் சமானமான சுதிகரம் இந்தலோகத்திலொன்றுமில்லை யென்றும், யோகசித்தி யுள்ளவர்கள் காலக்கிரமமாக ஆத்மாவையே யடைகிறார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பகவத்கீதை ௪-ம் அத்தியாயம், ஸ்லோ ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௭. ௬-ம் அத். ஸ்லோ, ௩௮-ம் காண்க.

ஞானநிலையுயர்புங் கன்மநிலையிழிபு மாவன.

ஒளியினையுடைய மாணிக்கத்தைக் கைக்கொண்டார்க்கு மகிழ்ச்சியே யன்றித் துயருண்டோ! அதுபோலத் தெளிவினையுடைய ஞானயோகஞ் சித்தித்தார்க்கு யின்பமேயன்றி துன்பமுண்டோ! புல்லியசிறத்தையுடைய வம்மிக்கல் முதலியவற்றைச் சுமந்தார்க்கு விலையாலெய்தும்பொருளோ அற்பம்! அதனைச் சுமக்குந் துயரமோ மிகுதியாம். அதுபோல பூசை, சபம், தியானம் எனப் பரந்த கன்மநிலையில் நிற்பார்க்குப் பெறும்பலம் அற்பம், அடையுந் துயரம் பெரிதாம். வீட்டிற்குள் வைத்த வஸ்துக்களை வைத்தவிடந் தெரியாது மறந்தவன் நூறாண்டு துக்கித்தாலும், முன் வைத்தவிடத்தை ஞாபகஞ்செய்து அறிந்தபின் அவைகள் கிடைக்கும், தொழிலால் வெளிப்படாது, அதுபோல, விசாரஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கின்முன்னுள்ள நிர்மலபிரம்மப்பொருள் வெளிப்படும். கன்மங்களை அனேகயுகஞ் செய்தாலும் வெளிப்படாதென்றறிக.

(உ-ம்.) "ஒளியதுமாணிக்கங்கை யுடையார்க்கு வகையல துயருண்டோ, தெளியயோக சித்தர்க்குஞ் சிறப்பேயலது செல்லுண்டோ, புளியசிலையைப் பொருத்தார்க்குபொருளோசிறிது துயர் பெரிது, நெளிவுபெரிது பலஞ்சிறிது நிறைந்த கருமநிலையார்க்கே", என்று சிவதருமோத்தரத்திலும்; "மனைக்குள் வைத்தபண்டங்களை மறந்தவன் வருடநூறழுதாலும், நினைத்துணர்ந்த பின்கிட்டுமெப்படி போல நிருமலவான்மாவும், அனர்த்தமான தன்மறதியைக் கெடுக்குந்தன்னறிவினாற் காணுமல், கனத்தகன்மங்களூறுகஞ்செய்யினுங்காணுமோகாணுதே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

மரணகாலத்திற் சிந்திக்கிறவண்ணமேயாவார்களென்பது.

அவரவர் மரணகாலத்தில் எந்தவஸ்துவைச்சிந்தித்துச்

சரீரத்தைவிடுகிறார்களோ அந்தரூபத்தையே மறுபடியுமடைகிறார்களென்றும்; ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்துத் தேகத்தை விட்டால் ஜநநத்துக் கிடமில்லாமலந்தஸ்வரூபமே யாவார்களென்றும்;ஞானத்தையேமுக்கியமாய் ஆஸ்ரயித்துச் சிரத்தையுடன் இந்திரிய நிக்ரகஞ்செய்து ஞானமடையவேண்டு மென்றும்; இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகளை நிறுத்தி, மோக்ஷத்தையே பிரயோசனமாகநினைத்து, இச்சாபயக்ரோதங்களை விட்டு ஆத்மஞாநாப்யாசம் செய்கிறவன் எவனோ, அவன் எப்பொழுதும் உபாயதசையிலும் முக்தனே யென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) பகவத்கீதை அத்தியாயம் எ, ஸ்லோகம் ரு, சு. ஐந்தாம் அத்தியாயம், ஸ்லோகம் உஅ-லும்; "திடமதான தெப்படியெனிலவரவர்தியானமே பிறப்பாகும், உடலமாசை யாற்றியானிக்கிற்றியானித்த வுடல்களாகுவர் மைந்தா, தொடர்பவங்கெடச்சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமாகுவர் மெய்யே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

காமமென்கிற சத்ருவை நசிப்பிக்கச்செய்யவேணுமென்பது.

இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவைகள் காமத்துக்கு இருப்பிடங்களென்றும்; இவைகள் ஞானத்தை மூடிக்கொண்டு, இந்தக்காமம் புருஷனை மோகிக்கச் செய்கிறதென்றும்; இந்திரியங்களை யடக்கி, காமத்தை நசிக்கச்செய்ய வேணுமென்றும்; ஞானத்தைக் கெடுப்பதற்கு இந்திரியங்கள் முக்கியமென்றும்; மனம் இந்திரியங்களைப் பார்க்கிலும் முக்கியமென்றும்; மனதைப்பார்க்கிலும் புத்தி முக்கியமென்றும்; புத்தியைப்பார்க்கிலும் காமம் முக்கிய மென்றும்; இந்தக்காமம் வலியதென்று நினைத்து மனத்தைக் கர்மயோகத்தில்நிறுத்திக் காமமென்கிறசெயிக்கக்கூடாத நித்தியசத்ருவை நசிப்பிக்கச் செய்யவேணுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) பகவத்கீதை மூன்றுமத்தியாயம், ஸ்லோகம் ௩௯, ௪0, ௪௧, ௪௨-ல் காண்க.

ஞானத்துக்குத் தடைநீக்கம்.

அனந்த ஜென்மங்களிலுண்டான பழக்கத்தினால் அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம் என்பவைகள் அடிக்கடி வந்து

உயர்ஞானத்தை மறைக்குமாதலால், சிரவணத்தால் அஞ்ஞானத்தையும், மனனத்தினுல் சந்தேகத்தையும், ஸ்வானுபவமாகத் தெளிதலினுல் விபரீதத்தையும் நீக்கி ஆத்மஸ்வரூபமறியவேண்டுமெனப்படும். திருக்குஸ்மரணத்தைமறைத்துத் திரிஸ்யத்தைக் காண்பிப்பது அஞ்ஞானமென்றும், ஆசாரிருபதேச வாக்கியார்த்தத்தை நம்புதல்செய்யாமல் கலக்கமுறுதல் சந்தேகமென்றும், நிலையில்லாத சகம் சத்தியமென்றும், சரீரம் யானென்றும் மனத்தின்கண்பொருந்தியமயக்கம் விபரீதமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "தடைகளேதெனிலஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விபரீதங்கள், படர்செயுமிந்த மூன்றும் பலசன்மப்பழக்கத்தாலே, உடனுடன் வரும் வந்தக்கா லுயர்ஞானங்கெடு மிவற்றைத், திடமுடன் கெடுப்பாய்கேட்டல் சிந்தித்த றெளிதலாலே" என்றுகைவல்லியநவநீதத்திற் காண்க.

நான்கு வேதங்களாவன.

இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென நான்காம்.

நாலுவேதங்களும் கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டமென விரண்டு பிரிவாகயிருக்குமென்றும், கர்மகாண்டத்தை அற்பசுருதி வாக்கியங்களென்றும், ஞானகாண்டத்தை பிரபல சுருதிவாக்கியங்களென்றும், ஞானகாண்ட முப்பத்திரண்டு உபநிடதமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உபவேதங்கள்:— ஆயுள், அர்த்தம், தனுர், காந்தர்வமெனநான்கு.

ஆறங்கங்கள்:—மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிஜிதம், நிருத்தம், சோதிஷமென ஆறு.

ஸ்மிருதிகளாவன.

வசிட்டம், ஹாரீதம், வியாசம், பராசரம், பாரத்வாசம், காச்யபம், மனு, யாக்ஞவல்கியம், தார்க்ஷ்யாத்ரேயம், காத்யாயனம், விஷ்ணு, ப்ருஹஸ்பதி, கௌதமம், ஸம்வர்த்தம், சங்கம், யமம், சனம் என்பவைகளாம்.

முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்துக்களாவன.

ஸ்ரீருத்ரம், ப்ரகதாரண்ணியம், ஸ்வேதாஸ்வதரம், கை

வல்லியம், காலாக்கினி, கடம், வல்லி, காத்தியாயனம், ப்ரமம், நாராயணம், அங்கிசம், பரமாங்கிசம், பாஸ்கரம், பிரமபிந்து, ஆருணி, அமிர்தபிந்து, பகுவபஞ்சம், ப்ரமஜாபாலம், தேஜோபிந்து, வார்ச்சியாயனீயம், போதாயனீயம், வாஸிராயனீயம், ஆசுவலாயனீயம், சாங்கியாயனீயம், சௌனகீயம், சிவசங்கற்பம், சிரவணம், பாராகம், கிம்புரோட்டியம், மாண்டூகம், முண்டகம், மௌண்டிரம் ஆக முப்பத்திரண்டு. நான்குவேதங்களும் கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டமாக யிருக்குமென்று சொன்ன விரண்டில் ஞானகாண்டத்தில் பிரதிபாதிக்கின்றவஸ்து நிர்ணயத்தை, அவ்வம்முனிவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெயராற் கூறியுள்ள உபநிடதங்களாம்.

இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாவன.

காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீப்தம், சூக்குமம், ஸகஸ்திரம், அஞ்சுமான், சுப்ரபேதம், விஜயம், நிசுவாசம், சுவயம்புவம், அனலம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், விம்பம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானஸர்வோத்தமம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், பேதம், வாதுளம் என்பவைகளாம். காமிகம்முதல் அசிதம் வரையிலெந்தும் கௌசிகமுனிவர்க்காகவும், தீப்தம்முதல்சுப்ரபேதம்வரையிலெந்தும் காசிபமுனிவர்க்காகவும், விஜயம்முதல் வீரம்வரையிலெந்தும் பாரத்வாச முனிவர்க்காகவும், ரௌரவமுதல் விம்பம்வரையிலெந்தும் கௌதமமுனிவர்க்காகவும், புரோற்கீதம்முதல் வாதுளம்வரை எட்டும் அகத்தியமுனிவர்க்காகவும் ஈஸ்வரனாற் கூறப்பட்டதெனப்படும்.

உபாகமங்க ளொன்பதாவன.

பாதப்பாரகம், பரம், சிவம், சத்தி, காலை, பிரகாசம், பாரதந்திரம், சிவாக்கியம், சொற்பிரகாசமென ஒன்பதாம்.

ஆறு சாஸ்திரங்களாவன.

வேதாந்தம், வைசேஷிகம், பாட்டம், பிரபாகரம், பூர்வமீமாம்சை, உத்தர மீமாம்சை என்பவைகளாம். வேதங்களும், அவற்றின் அங்கங்களும், உபாங்கங்களும், உபநிடதங்க

ளும், ஆகமங்களுங்கூறியுள்ள விஷயங்களின் சாராம்சங்களைச் சொல்லுமாம்.

பதினெண் புராணங்களாவன.

ஸ்காந்தம், இலிங்கம், கூர்மம், வாமனம், வராகம், பௌஷிபம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், பிரமாண்டம், சைவம், (இப்பத்தும்சிவபுராணங்களாம்). நாரதீயம், பாகவதம், காருடம்,வைணவம்(இந்நான்கும்விஷ்ணுபுராணங்களாம்). பிரமம், பத்மம் இவ்விரண்டும் (பிரமபுராணங்களாம்). பிரமகைவர்த்தம், (சூரியபுராணமாம்). ஆக்கினேயம் (அக்கினிபுராணமாம்). ஆகபுராணம் பதினெட்டு. வேதவியாசமகாமுனிவர் நாலுலட்சசாகைகளாக ஓதியுள்ளாரெனப்படும்.

பதினெட்டு உப புராணங்களாவன.

வாயவ்யம், பார்க்கவம், சோமம், பிரமாண்டம், கௌசிகம்,பாராசர்யம்,நாரதீயம்,நாரசிங்கம், கபிலம், வசிஷ்டம், சிவதன்மம், மாரீசம், மானவம், ஸ்காந்தம், தூர்வாசம், ஆதித்தியம், வாருணம், சாம்பரம் எனபதினெட்டாம். வைதிககர்மங்களையே கூறப்படுமாம். இருடிகளா லியற்றப்பட்டதாம்.

இதிகாசங்கள்:— பாரதம், இராமாயண மெனப்படும்.

அறுபத்துநான்கு கலை ஞானங்கள்.

அக்கரவிலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திரசாத்திரம், சகுணசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடணம், நாடகம், நிருத்தம், சுத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீட்சை, கனகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, கசபரீட்சை, அசுவபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கிராமவிலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆகருடணம், உச்சாடனம், வித்துவேடணம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசீகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பைபீலவாதம், கவுத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், அதிரிச்யம்,

இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலத்தம்பம், கனைத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப்பிரயோகம் என்பவைகளாம்.

சமயங்களாவன.

உலகாயதன், புத்தன், அமணன், மீமாங்கிசன், மாயாவாதி, பாஞ்சராத்திரி ஆகசமயங்காளாறும். இவை உட்சமயம், உட்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறபுறச்சமயம் என நான்கு வகையாயும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஆறாக இருபத்திநாலு பேதங்களாயு மிருக்குமெனப்படும்.

உட்சமயமாவது: ஐக்கியவாதி சமயம், பாசுபதம், காபாலம், மாவிரதம், வாமம், வைரவம் என ஆறும். உட்புறச்சமயமாவது : பாஷாணவாதம், சிவசமவாதம், சங்கிராந்தவாதம், ஈஸ்வர அவிகாரவாதம், பரிணாமவாதம், சிவாத்விதவாதம் ஆக ஆறும். புறச்சமயமாவது: உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாம்சம், பாஞ்சராத்ரம், மாயாவாதம் ஆக ஆறும். புறபுறச்சமயமாவது: நிகண்டாவாதம், (புத்தரிற் பிரிவு) சவுந்திராதிகம், யோகசாரம், மாத்மீகம், வைபாடிகம், (சமணரிற் பிரிவு) அஜ்ஜீவகம் ஆக ஆறும். ஆகவிருபத்திநாலெனப்படும்.

பாஞ்சராத்திரம். (வைஷ்ணவ சித்தாந்தம்.)

பிரதான தத்துவங்கள் சித்து, அசித்து, ஈஸ்வரன் என மூன்றும். சித்து என்பது-ஆத்மா, அசித்து என்பது-பிரகிருதி, ஈஸ்வரன்-ஈஸ்வரன்.

ஆத்மாவாகிய சித்தென்பது.

தேகேந்திரிய மனப்பிராணபுத்திவிலட்சணமாய், அஜடமாய், ஆனந்தரூபமாய், நித்தியமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்தியமாய், நிரவயமாய், நிர்விகாரமாய், ஞானாஸ்ரியமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாம்யகமாய், தார்யமாய், சேஷமாயிருக்குமெனப்படும்.

தேகாதிப்பிரபஞ்சம் ஆத்மாவில் வேறுபட்டும் இதமென்றும் தோற்றுகிறபடியாலும், ஆத்மா நானென்று தோற்று

கிறபடியாலும், இவை ஒருகால்தோற்றி ஓர்கால்தோற்றாமல் எப்போதும் ஆத்மாதோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், தேகேந்திரிய மனப்புத்திக்கு விலட்சணனென்று சொல்லவேணுமாம். இந்தயுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும் சாஸ்திரபலத்தாலே ஆத்மா தேகாதிவிலட்சணனெனப்படுவனும்.

அசித்து யென்பது:

ஞானசூன்னியமாய் விகாராஸ்பதமாயிருக்குமெனப்படும். அசித்து விசேஷம் பிரகிருதியெனவும், அதுவே விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையால் அவத்தையென்றும், ஞானவிரோதியாகையால் மாயையென்றும் மூன்றாகச்சொல்லப்படும். இம்மூன்றும் விசித்திரசிருஷ்டி பண்ணுகையாலே இதுதான் "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்துங்கருமேந்திரிய மைம்பூதம், யிங்கிவ்வுயிரே பிரகிருதிமானங்கார மனங்களே" என்கிறபடி இருபத்திநாலு தத்துவங்களாயிருக்குமெனப்படும்.

சாத்விகம், ராஜசம், தாமசமெனு முக்குணங்களிலுண்டான தைசதம், வைகரி, பூதாதி அகங்காரங்களும்; வைகரி அகங்காரத்தில் சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிக்வை, ஆக்கிரணமெனும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும்; வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமென ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும், மனமும்; பூதாதி அகங்காரத்தில் சத்ததன்மாத்திரையும், ஆகாயமும்; இதில்நின்று ஸ்பரிசதன்மாத்திரையும் வாயுவும்; இதில்நின்று ரூபதன்மாத்திரையும் தேஜசும்; இதில்நின்று ரசதன்மாத்திரையும் அப்புவும்; இதில்நின்று கந்ததன்மாத்திரையும் பிருதிவியும் உண்டானதெனப்படும்.

இருபத்தஞ்சாம் தத்துவம் ஞானவாச்சியமாயிருக்கையால் மகாரவாச்சியம் ஆத்மாவென்றும், இருபத்தாறும் தத்துவம் அகாரவாச்சியன் ஈஸ்வரனென்றும் சொல்லப்படும். "பஞ்சவன்சேயம் புருஷம்" மகாரவாச்சியம் ஆத்மாவை சமஷ்டிவாசகமெனவும், ஜாதியேகவசனமெனவும், ஞாதாவெனவும், தேகத்துக்கன்னியனெனவுங் கூறப்படும்.

பிரணவம்:—அகார, உகார, மகாரமெனப்படும். அகர

ரம்-ஈஸ்வரன், உகாரம் - பிராட்டி, மகாரம்-ஜீவனாகிய ஆத்மா வெனப்படும்.

ஈஸ்வரன் பரதத்துவனென்றும்; சக உற்பத்தி நிமித்தம் வாசுதேவன், சங்கிருஷணன், பிரத்தியுமனன், அனிருத்திரன் என நான்குவடிவமாயினாரென்றும்; சித்து அசித்து வேறாகவறியும் சாத்திரத்தின் வழியாக சமஸ்காரம்பெற்று நாராயணனைப் பூசைபண்ணி அவருடைய சர்வகுண சாம்யத்தை நித்தியமாகப்பெற்றுத் தேகாந்தத்தில் அப்ராக்ருத லோகமடைந்து அவருடைய சந்நிதானத்திலிருப்பதே மோக்ஷமெனப்படும்.

சம்சாரியாகிய (சேதனனாகிய) ஆத்மாவுக்குத் தத்துவ ஞானம் பிறந்து உச்சீவிக்கும்போது அறியவேண்டிய ஐந்த வத்தைகளாவன :—

சொஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபமென ஐந்தையும் உள்ளபடியறியவேணுமாம். இதில் ஒவ்வொன்றும் ஐந்துவகைப் படுமாம்.

முத்தனுக்கு ஈஸ்வரநியமனத்தால் சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம்பண்ண வல்லவராய், பரவியூகாதி சர்வாவத்தைகளிலும் தொடர்ந்து அடிமைசெய்யக்கடவராய், கோயில்கொள்தெய்வங்கள் தொடக்கமாய் அமரர்களாவார்களெனப்படும்.

(சித்தாந்தம்.)

நால்வகைத் தோற்றமென்பது:—அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பீஜம், சராயுஜமெனநான்காம். முட்டையிற்றோற்றும் பறவை, பாம்பு, கமடம், முதலை, மச்சி முதலியன அண்டஜமென்றும்; வேர்வையிற்றோற்றும் கிருமி, கீடம், பதங்க முதலியன சுவேதஜமென்றும்; நீரும், நிலமும், வித்துடன்கூடிப் பூமியைப்பிளந்து தோற்றும் புல்லு, சிறுபூடு, தாவர முதலியன உத்பீஜமென்றும்; பையிற்றோற்றும் நரர், மிருகம், பசு முதலியன சராயுஜமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

எழுவகைப்பிறவியென்பது:—தேவர், மக்கள், புள், விலங்கு, நிலத்திலூர்வன, ஜலத்திலூர்வன, தாவரமென்வேழாம்.

எண்பத்து நான்குநூறாயிரம் யோனிபேத மென்பது:— அண்டஜமிருபத்தைந்து, சுவேதஜம் பத்து, உற்பீஜம் பத்தொன்பது, சராயுஜம் முப்பது ஆக எண்பத்துநான்குநூறாயிரம்.

மானிடச்சென்மச்சிறப்பு முதலியன.

இவ்வித பேதமாயுள்ள யோனிகளில் புல்லாயும், பூடாயும், மரமாயும், புழுவாயும், பறவையாயும், பாம்பாயும், மிருகமாயும் பிறந்திளைத்து காலாந்தர வசத்தினலேயும், புண்ணிய மேலீட்டினலேயும், அரிதாகிய மானிடப்பிறவியில் ஜனிப்பது சமுத்திரத்தைக் கைநீச்சால் நீந்திக் கரையேறினவன் காரியத்துக்கொப்பாகுமாம். இந்தத்தேகம் நிலையற்றதென்றும், நீர்க்குமிழிபோலும், சொப்பனம்போலுந்தோன்றித்தோன்றி க்ஷணத்திலேயும், தாயின் கர்பத்திலேயே கருவாகவும், உருவகப்பட்டும், பாலகனய்ப்பிறந்தும், தருணனகியும், நரைக்குப்பக்குவம்வந்தும் அழியுமெனப்படும். ஆகையாலிந்தத் தேகமிருக்கும்போதே நிலைமையை யறிந்து ஈடேறுமார்க்கந் தேடவேண்டுமென்பதாம். மிகச்செல்வராயிருந்தாலும் ஞானமில்லாவிடிற் பிணத்தோடொப்பரெனப்படும்.

(உ - ம்.) "அண்டசஞ்சுவேதசங்க ளுற்பீசஞ்சராயுசத்தோ, டெண்டருநாலெண்பத்து நான்குநூறுயிரத்தா, யுண்டுபல்யோனியெல்லா மொழித்து மானுடத் துதித்தல், கண்டிடிற் கடலைக்கையானீந்தினன் காரியங்காண்" என்றும்; "கருவினுளழிவதாயுங் கழிந்திடா வழிவதாயும், பரிணமித் தழிவதாயும்பாலனயழிவதாயுந், தருணனயழிவதாயுந் தானரைத் தழிவதாயு, முருவமே யழிவேயானலுள்ளபோதேபாருய்ய" வென்றும்; அரிசனம் பூசிமாலையென்ற பாட்டில், "பெரியவர்பேச்சுமின்றிக்கிடத்தலாற்பிணத்தோடொப்பர்" என்றும் சிவஞான சித்தியாரிலும்; "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய்மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப்பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த்தேவராய், செல்லாஅநின்றவித்தாவர சங்கமத்து, ளெல்லாப்பிறப்பும்பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்" என்று திருவாசகத்திலுங் காண்க.

தன்னையறிய வேணுமென்பது.

உயிர்க்குயிராய் உள்ளும் புறம்பும் ஓரணுவளவேனும் விட்டுநீங்காதிருக்கும் அறிவுக்கறிவாகியபதியையும், தற்சுதந்

தாமா யொன்றினையு மறியாது அப்பதியறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், அறியவொட்டாது மறைத்திருக்கும் அறியாமையாகிய பாசத்தையும், உள்ளபடி யறியின் தன்னையறிந்தவனென்றும், தானே ஆகாயமுதலிய வெப்பொருட்கும் ஆதாரமாயிருந்துள்ள மெய்ப்பொருளாகிய பரிபூரணத்தை யடைந்து பிறவியினின்று நீங்கப்படுவனென்றும், வேதாகம புராணங்களெல்லாம் ஞானத்தாலேயேமோக்ஷமுண்டாகுமென்று கூறப்படுவதாயும், மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாயின் சூரியசந்நிதானத்திருள்போலஅஞ்ஞானம்போகுமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "அறியுமறிவானும் அறியாமலையும், அறியிற்றடையே தவர்க்குப்-பிரிவரோ, ஆகாயஞ் சூரைகொளில் அஞ்சு அடுக்களைக் கில், போகாது போலாம்பொருள்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "கண்டதைக்கொண்டு கருமமுடித்தவர், பிண்டத்தில் வாராரென்றுந் தீபற" என்று திருவுந்தியாரிலும்; "கண்டத்தைக்கொண்டு கருமமுடித்தவரே, யண்டத்தினப்புறத்ததென்றுதே-யண்டத்தி, னப்புறமு மிப்புறமு மாறறிவுஞ் சென்றறியு, மெப்புரமுங்கண்டவர்களின்று" என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிலுங் காண்க.

ஆன்மவர்க்க மூவிதமென்பது.

ஆன்மவர்க்கங்கள் விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரென மூவகையாம். விஞ்ஞானகலர் ஞானக்கிரியைகளைத்தடுப்பதாகிய ஓராணவமலத்தையும்; பிரளயாகலர் ஆணவம் கன்மமெனவிரண்டு மலங்களையும்; சகலர் ஆணவ, கன்மம், காமியமென மூன்றுமலங்களையு முடையவர்களெனப்படும். ஆன்மாக்கள் செய்த புண்ணியபாவங்கள் தொலையொத்தகாலம் பார்த்துப் பரமேஸ்வரன் பூமியின்கண்ணாசாரிய மூர்த்தியை யதிட்டித்து நால்வகைச்சத்தினிபாதானுகுணமாக தீக்கையினைச்செய்துஅவர்கள் பாசத்தைச் சேதித்தவர்களறிவைவிளக்கிப் பக்குவராயுள்ளவர்களைச் சிவாநந்தானுபூதியிற்றிளைத்திருக்கும்படி முத்தியையடைவிப்பனும். சகலராவார் யாவரெனில்: தேவர்களிருடிகள், மானுடர், எறும்பீறாகவெனப்படும். அதிபக்குவர் தேவராம்.

(உ - ம்.) "மெய்ஞ்ஞானந்தானே விளையும் விஞ்ஞானகலர்க், கஞ்ஞானவச்சகலர்க்ககக்குருவாய்-மெய்ஞ்ஞானம், பின்னுணர்த்து

மன்றிப் பிரளயாகலருக்கு, முன்னுணர்த்துந்தான் குருவாய்முன்" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; "நன்னெறிவிஞ்ஞானகலர்நாடுமல மூன்றினையு, மன்னிலையேயுண்ணின்றறுத்தருளிப்-பின்னன்பு, மே வாய்விளங்கும்பிரளயாகலருக்குத்,தேவாய்மலங்கன்மந்தீர்த்தருளி" என்று போற்றிப்பஃறொடையானுமுணர்க.

(சத்திநிபாதம்) உபதேசத்துக்குரிய பக்குவரென்பது.

சத்திநிபாதமாவது ஆன்மஞானத்தைத் தடுக்கும் ஆணவமல நிவர்த்திக்குப் பக்குவம்வந்தவவதரத்துச் சிவன் சிற்சத்தியானது பதிந்து ஆன்மாவின் நித்தியஞானக்கிரியையை யபிவியத்தியாக்குவதாம். ஞானபாதத்துக்குரியபக்குவர் மந்தரம் (வாழைத்தண்டில் நெருப்புபற்றினாற்போல), மந்தம் (பச்சை விறகில் நெருப்பு பற்றினாற்போல), தீவரம் (உலர்ந்தவிறகில் நெருப்பு பற்றினாற்போல), தீவிரதரம் (கரியில் நெருப்பு பற்றினாற்போல), எனநால்வகையெனவும்; மந்தர பக்குவர்க்கு வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலும், நானாவுபாய விர்த்திகளாலும் இடைவிடாது அறிவிக்கவும்; மந்தபக்குவர்க்குச் சிற்சில சொற்களால் தெரிவிக்கவும்; தீவிரபக்குவர்க்கு ஓர்மொழியே சஞ்சீவிபோலவும்; தீவிரதரபக்குவர்க்கு ஓர் மொழியுங் கூறாது ஞானாசாரியர் மௌனானந்த நோக்கால் பார்த்திருக்கவும்; ஆன்பாசுத்தியாகுமென்று சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "ஞானத்திற்பக்குவர்க ளானவர்க்குபதேசம், ஆணத்தையும் நிகழ்த்தினன்" என்றும்; "சும்மாதேபார்த்திருக்கச்சுத்தியா மூத்தமர்க்குத், தம்மாய்வார்க்கோருரையே சஞ்சீவம் - மேன்மேலும், மாற்றஞ்சகுனப்புள்வாக்கு மதுவுண்ட, போற்றும்பின் பாட்டுப்போலே" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; உரைதரு மிப்பசுவர்க்க மெனும்பாடத்தில் "கரையிலருட் பரன்றுவிதாசத்திநிபாதத்தாற் கழிப்பன்மலஞ்சகலர்க்குக்கன்மவொப்பிற், றரையிலாசான் மூர்த்தி யாதாரமாகித்தரித்தொழிப்பன் மலஞ்சதுர்த்தா சத்திநிபாதத்தால்" என்று சிவஞான சித்தியாரிலுங் காண்க.

தீக்கையில் அத்துவாசுத்தியென்பது.

அத்துவாசுத்தியாவது: ஷடத்துவாவிலும் சஞ்சிதமாயிருந்தகன்மங்களையெல்லாம் நசிப்பித்தலாம்-அதுஞானவதி, கிரியாவதி யென்னுந் தீக்கையிலொன்றாம்.

ஆன்மாக்களைபரகதியடைவிப்பிக்கைக்காரணமாக மந்திராத்வா முதலியமார்க்கம் அதாவது மந்திரம் - கக, பதம் - அக, வன்னம் - ருக, புவனம் - உஉச, தேகதத்துவம் - ௩௬, கலை - ரு, என ஆறுவிதமாம்.

மந்திரமாவது-சோரி (ரக்தம்). பதமாவது-நரம்பு. வன்னமாவது-தோல். புவனமாவது-ரோமம். தத்துவங்களாவது-என்பும் தசையும். கலையாவது - நிவர்த்தியாகலை, பிரதிஷ்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்தியாகலை, சாந்தியாதீதகலை. மந்திரம் அக்கரங்களின்கூட்டமாகிய பதத்திலேயும், அப்பதம்வன்னத்திலேயும், அவ்வன்னம் புவனத்திலேயும், அப்புவனம் தத்துவத்திலேயும், தத்துவம் கலைகளிலேயும், ஒன்றிலொன்றாகவும், ஐந்தத்துவாவும் கலையத்துவாவிலேயும், வியாபித்திருக்குமென்றும்; சிவனிடத்தில் வியாபித்திருக்கும் சிவனுக்குச்சமவாயமான சத்தியே இவ்வாறுக்குந்துணைக்காரண மாகையால் கலைகளத்தனை வியாபித்திருக்கு மென்றுஞ் சொல்லப்படும். நிவர்த்திகலையிலே இரண்டுமந்திரமும் இருபத்தெட்டு பதமும், ஓர்க்கரமும், நூற்றெட்டுபுவனமும, பிருதிவிதத்துவமொன்றும், தெய்வம்ப்ரம்மா, அக்ஷரம் அகாரமாகவும்; பிரதிட்டாகலையிலே இரண்டுமந்திரமு, மிருபத்தொருபதமும் இருபத்துநாலு அக்கரமும், ஐம்பத்தாறு புவனமும், இருபத்துமூன்று தத்துவமும், தெய்வம் விஷ்ணு, அக்ஷரம் உகாரமாகவும்; வித்தியாகலையில் இரண்டுமந்திரமும், இருபதுபதமும், ஏழுஅக்கரமும், இருபத்தேழுபுவனமும், ஏழுதத்துவமும், அதிதெய்வம் உருத்திரனும், அட்சரம்மகாரமாகவும்; சாந்தியாகலையிலேஇரண்டுமந்திரமும், பதினொருபதமும், மூன்றக்கரமும், பதினெட்டு புவனமும், மூன்றுதத்துவமும், அதிதெய்வம் மஹேஸ்வரனும், அக்கரம் விந்துவாகவும்; சாந்தியாதீதகலையிலேமூன்றுமந்திரமும்,ஒருபதமும்,பதினாறுஅக்கரங்களும், பதினைந்து புவனமும், இரண்டுதத்துவமும், அதிதெய்வஞ்சதாசிவமும், அக்ஷரம் நாதமாகவும்; பொருந்திநிற்குமெனப்படும். ஐவகைதேககலாசோதனை 2-ம்படலத்திலறிக.

(உ-ம்.) "அவயவங்கலைகளாகுமாயபுவனம் ரோமஞ், சுவையுறுதுவக்குவன்னஞ் சோரிமந்திரமதாகும், தவமுறுபதநரம்பு த

த்துவந்தாதுவாகுஞ், சிவமுயர்சதாசிவர்க்கு சிறந்தவாறுருப்புந்தானே" என்று திருவாக்கானும்; அழிவிலாக் கிரியையினால் என்றபாடத்தில் "வழுவிலா வழியாறு மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் புவனங்கடத்துவங்கள் கலைகள், கழிவிலாதுரைத்த முறையொன்றினொன்று வியாத்திகருதுகலை சத்தியின்கண் சத்திசிவன் கண்ணும்" என்றும்; "மந்திரங்கண் முதலைந்துங்கலையைந்தின்வியாத்தி மருவுமந்திரமிரண்டுபதங்களுலே, முந்தகலை யெழுத்தொன்று புவனநூற்றெட்டவனி தத்துவமொன்று நிவிர்த்தியயன்றெய்வம், வந்திமெந்திரமிரண்டுபதங்கண்மூவேழ் வன்னங்களுலாறு புரமைம்பத்தாறு, தந்திடுந்தத்து வங்களிருபத்து மூன்று தரும் பிரதிட்டாக்கலைமாலதிதெய்வந்தானும்" என்றும்; "வித்தையின் மந்திரமிரண்டு பதநாலைந்து விரவுமெழுத்தேழு புரமிருபத்தேழு, தத்துவமுமோரேழுதங்குமதி தெய்வந்தாவிலுருத்திரனுகுஞ் சாந்திதன்னில், வைத்தனமந்திரமிரண்டு பதங்கள் பதினொன்று வன்னமொரு மூன்று புரம்பதினெட்டாகு, முத்தமமாந்தத்துவமு மொருமூன்றுகு முனைரிலதி தேவதையுமுயரீசனுமே" என்றும்; "சாந்தியா தீதகலை தன்னின் மந்திரங்கடாமூன்று பதமொன்றக்கரங்கள் பதினாறு, வாய்ந்தபுரமூவைந்துதத்துவங்களிரண்டு மருவு மதிதேவதையுமன்னு சதாசிவமா" மென்று சிவஞானசித்தியாரிலுங்காண்க.

ஞானசாரியரைத்தேடுபவர்க்குரியகுண முதலியன.

யானெனக்கருதியிருந்த இந்தத்தேகம் பொய்யெனக் கண்டு, வனிதாதிசுகங்களை வெறுத்து, பதமுத்திகளிலும் பூலோகத்திலும் விருப்பற்று, இவ்வுடல் யாது, இதிலிருக்கும் நான் யாவன், எனக்குமுதலாயுள்ளபதியாவரென விசாரித்து, இதையறிவிக்கும் ஞானசாரியரை யடைவோமென்று அறிவுண்டாவது அரும் பருவமென்றும்; ஞானசாரியர் எங்குளரென்றுதேடுந் தேட்டமுடையவர்களுக்கு உடற்கண்வேர்வையரும்பல், கண்களிலானந்த நீர்பெருகல், உடல், உளம், நடுங்கல், வசனந்தழுவுதல், உளம்வெதும்பல், உடல்மயிர்க்குச்செரிதல், ஆசாரியரையென்றைக்கடைவோமென்று மனம்விரைந்துநாடுதலாகிய விவ்வெண்குணங்க ளுண்டாகுமென்றும்; ஞானசாரியரெதிர்ப்பட்டாராயின் மூர்ச்சித்தலும் இறத்தலுமாகிய அவத்தைகளிரண்டுந் தீவிரபக்குவர்க்குத் தோற்றுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தமது உயிருள்ளிருந்துந் தெரியாது தாம்தேடுந்தேட்டமாகிய பேரானந்தந்தானே திரண்டஞானாசாரியராய்த்தமது திருமேனியை அங்ஙனந்தேடுபவர் கண்ணுற்காணும்படி புறம்பாகக்காட்டி விளங்கி அத்வாசோதனையினாலே சஞ்சிதத்தையும், அனுபவத்தினாலே பிராரத்துவத்தையும், மேலேறுகிற வாகாமியத்தையும், ஆணவமலத்தையும் போக்குவரென்றும்; மந்திரகுருவாயும் தந்திரகுருவாயும் மௌனகுருவாயும் சின்மயானந்தகுருவாகிய தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபராயும் விளங்குவரெனவும் படும்.

(உ - ம்.) "மேலைச்சுகம்வெறுத்து மேலொடுகீழற்றுவெறுஞ், சாலப்பொய்யுடலார்தானார்தன்மூலமார் - என்று, தெரிவிப்பாரையெய்துவோமென்றிரண்டாய், ஒன்றுபடத்தேட்டமுதிக்கு" மென்றும்; "வேர்க்குங்கண்ணீர்த்ததும்புங்கம்பிக்குமெய்நடுங்கும், வார்த்தைநழுவுமனம்பதறுங் - கார்க்கதமாய்க், கரந்துமுரோமஞ்சலியாகுங்காதலித்தார்க்கேகுணங்களிவையெட்டும்" என்றும்; "தேட்டந்திரண்டதிருமேனியுட்புறம்பாய்க், காட்டுமளவே கரைபுரண்டு-கேட்ட, அதிபக்குவத்தார்க்ககம்புறமென்றாறு, விதிவைத்ததீக்கையாமெண்" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "தோன்றிநுகராதவகைமுற்செய்கன்மத்துகளறுத்தங்கத்துவாத்துடக்கறவேசோதித், தேன்றவுடற்கன்மமனுபவத்தினாலறுத்திங்கினிச்செய்கன்மமூலமலஞானத்தாலிடிப்பன்" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "ஆசைநிகளத்தினைநிர்த்தூளி படவுதறியாங்காரமுளையையேற்றி - யத்துவிதமதமாகிமதமாறு மாறாகவங்கையின்விலாழியாக்கிப், பாசவிருடன்னிழலெனச்சுளித்தார்த்துமேற் பார்த்துப்பரந்தமனதைப்-பாரித்தகவளமாய்ப்பூரிக்கவுண்டுமுகபடாமன்னமாயைநூறித், தேசுபெறநீவைத்தசின்முத்திராங்குசச்செங்கைக்குளேயடங்கிச்-சின்மயானந்த சுகவெள்ளம்படிந்துநின்றிருவருட்பூர்த்தியான, வாசமுறுசற்சாரமீதென்னையொருஞானமத்தகசமென்னவளர்த்தாய் - மந்திரகுருவேயோக தந்திரகுருவேமூலன் பரபில்வருமௌனகுருவே" என்றும்; "அங்கைகொடுமலர்தூவியங்கமதுபுளகிப்பவன்பினாலுருகிவிழிநீ - ராறாக வாராத முத்தியினதாவேச வாசைக்கடற்குண் மூழ்கிச், சங்கரசுயம்புவே சம்புவேயெனவு மொழி தழுதழுத்திடவணங்குஞ் - சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்தண்ணருள் கொடுத்தாள்வையோ, துங்கமிகுபக்குவச்சனகன் முதன்முனிவோர்கடொழுதருகில் வீற்றிருப்பச்-சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியேசொரூபானுபூதிகாட்டிச், செங்கமல பீடமேற் கல்லாலடி-

க்குள்வளர் சித்தாந்தமுத்தி முதலே-சிரகிரிவிளங்கவருதக்ஷிணாமூர்த்தியே சின்மயானந்த குருவே" என்று தாயுமானசுவாமிகள் பாடலினுங் காண்க.

துறவு.

பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றித்தோன்றியழியுந் தேகாதி பிரபஞ்சவாழ்வும், மேலாகிய அரி,பிரமா, இந்திரர், முதலான தேவர்கள் வாழ்வும், பொய்யாகவும், அநித்தியமாகவு மிருக்கிறபடியாலும்; பாடுபட்டுத்தேடிப் பத்திரப்படுத்துந் திரவியங்கள் உயிருடலை விட்டுப்போம்பொழுது கூடவாராதாகையாலும்; நாடுநகர் மனைவிமக்கள் தாய்தந்தை உறவினர் ஆடையாபரணம் கவிகை சிவிகை யானை குதிரை மாடு ஆடு முதலியவைகள் தேகவாதனை பாசபந்தங்களா யிருப்பதினாலும்; மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை பொல்லாததாயிருப்பதினாலும்; யான் எனதென்று சுட்டியறிவது போகப்பற்றாயிருப்பதினாலும்; இவை யெல்லாந்துன்பத்தைத் தரத்தக்க அற்பவாழ்வென்றெண்ணி அதிக செல்வராயிருந்த பட்டணத்து சுவாமிகளும் பத்திரகிரியாருஞ் செல்வந் துன்பமென்றுகண்டு துருசறத்துறந்தது போல, பிரபஞ்சப் பற்றுக்களைவிட்டு ஆசாபாசங்களையுமவாக்களையுமறுப்பதே துறவெனப்படும்.

வெவ்வியதுன்பம் வரும்போது சம்சாரத்தை வெறுக்குமந்த விராகத்திலொன்றுஞ் சித்தியாதென்றும்; இந்தத்தேக பரியந்தம் மனவிதிரவிய முதலியவைகள் வேண்டாமென்று வெறுக்குந் தீவிரவிராகத்தில் குடீசக சந்நியாசமும், பகூதக சந்நியாசமும், தீவரதரவிராகத்தில் அம்சசந்நியாசமும், பரமாம்சசந்நியாசமு முண்டாமென்றும்; குடீசகசந்நியாசம் எட்டி நடக்கப்பலமில்லாதவரெனவும், யெவ்விடத்து நடக்கபலமுள்ளவர்களுக்குப்பகூதகசந்நியாசமென்றும்; அம்சசந்நியாசிக்குமோட்சம் அயனுலகத்திலும், பரமாம்ச சந்நியாசிக்கு மோட்சம் ஞானத்தினாலிவ்வுலகத்திலுங் கிடைக்குமெனவும்படும். பரமாம்ச சந்நியாசிகள் சிஞ்ஞாசு, சுஞ்ஞானவானென விருவகையாம். சிஞ்ஞாசு அப்பியாசியாம். சுஞ்ஞானவான் சீவன்முத்தியைப் பெற்றிருக்கிற மகானும். (இது-சைவ-ம்.)

நிராசைவந்தவர்க்குக்கருவிச்சேட்டைகளொழிந்து திருவருள்தோன்றிப் போதவொழிவு தானேவருமாகையா லிது துறவின் முடிவென்றும்; தற்போதமொழிந்து ஒன்றேடுந் தாக்கற்றிருத்தலே தவத்தின் முடிவென்றுங் கூறப்படும். துறவடைந்ததனுல் முத்தியில்லை என்றும், துறவினுல் புகழும், ஞானமொன்றினுல் முத்தியுமெனப்படும்.

அகத்துப் பரிபூரணமான ஞானமுடையவர்கள் அரசுரிமை முதலிய எந்தவுலகநடை விஷயங்களிற் கூடியிருந்தாலுமவைகளவர்க்கில்லை யென்றும்; புறத்திற்செய்யும் வைராக்கியம் நன்றல்லவென்றும; இல் வாழ்க்கையைத் துறந்தாலு மனத்தின்கண் விடயவாதனை மாறுதெழுமாகலினது துறவல்லவென்றும்; துறவிக்குவிராகங் காரணமன்றி வேடமல்லவென்றும்; சுந்திரமூர்த்தி நாயனுர், சேரமான் பெருமாணுயனுர், செங்கட் சோழநாயனுர், புகழ்ச்சோழநாயனுர், மெய்ப்பொருணுயனுர், கழற்சிங்க நாயனுர், கண்ணப்பநாயனுர், அறிவாட்ட நாயனுர், திருநீலகண்ட நாயனுர், மற்றுமுண்டாகிய ஞானிகள் வைராக்கிய ராயுள்ள மெய்யடியார் பலரும் குடும்பத்திற் கூடியிருந்தும், சார்போதவொழிவொத்திருந்தது ஆகையாலெவற்றிலிருப்பினுஞ் சார்போதவொழிவுவொதிருக்கவேண்டு மெனப்படும். இது-சி-ம்.

(உ - ம்.) "மாயாபோகத்தரசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணிபோற் றேயாதவரே துறந்தோர்" என்றும்; "சுந்தரனுயனுர்ச்சேரர்கோன் சோழற்குறுமன்னர், மைந்தருடறம் முடலைவாட்டினர்கள் - அந்தமிலாப், பத்தரொடுஞான வைராக்கியர் பலர்க்கு, மொத்தது சார் போத ஒழிவு" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "கட்டழியுந்துறவு நால்வகையாகு மவைகளுக் கங்காகும்பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுங் குடீசகம் பகூதகமம் சம்பரமாம்சம், விட்டகலுந்துறவுக்கு விராகங் காரணமன்றி வேடமன்றே" என்றும்; "பாவி மந்தவிராகத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடாவே, தீவிரத்திற்குடீசகமும் பகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்களுண்டாம், தாவிநடந்திடத்திடமில்லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்களெங்கும், மேவிநடந்திடத்திட முள்ளவர்க்குபகூதகமுமெனவிதித்தார் மேலோர்" என்றும்; "இருவகைதீவிரதரத்துமம்சனென்றும்பரமாம்சனென்றுஞ்சொல்வார், வருமம்சனுக்கு முத்திசத்தியலோகத்தன்றி வாராதென்பார்,

பரமாம்சனுக்கு முத்தியிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்குமென்பார், திரமருவும் பரமாம்சன்றானு மிருவகையாகுஞ் செப்பக்கேளாய்" என்றும்; சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவரிற் சிஞ்ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின் முன்மூன்று பூமியுண்டாக்கும் விவேகியானோன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன் முத்தியடைந்திருக்குந் தூயமேலோன்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "சாட்டையிற்பம்பரசாலம் போலெலா, மாட்டுவானிறையெனவறிந்து நெஞ்சமே,தேட்டமொன்றறவருட்செயலினிற்றியேல்,வீட்டறந்துறவரமிரண்டுமேன்மையே" என்று தாயுமான ஸ்வாமிகள் பாடலிலும்; "தோற்றுமுபரதி வைராக்கியஞான மூன்றிவைக டொழிற்பட்டாரு, ளேற்றுமுபாதியுடையார் பிரமாதி பதமடைவரிகலோகத்திற், போற்றும் வைராக்கிய கருமப்பதமுண்டா ஞானம் பொருந்தினோர்க்குச், சாற்றரிய தனிமுத்தி சீராந்தத் தெனவுரைப்பார்த்தகைமையோரே" என்று உபநிடதத்திலும்; "காடேதிரிந்தென்னகாற்றேபுசித்தென்ன கந்தைசுற்றி, யோடேயெடுத்தென்ன வுள்ளன்பிலாதவரோங்குவிண்ணோர், நாடேயிடைமருதீசர்க்குமெய்யன்பாய் நாரியர்பால், வீடேயிருப்பினு மெய்ஞ்ஞானவீட்டின்ப மேவுவரே" என்று பட்டனத்துப் பிள்ளையாருஞ் சொல்லியிருப்பதைக் காண்க.

தீக்ஷை.

ஞானசாரியரால்செய்யும்ஆறுவகைதீக்ஷை:—திருநோக்கம், பாவனை, யோகம் யென அகத்தீக்ஷைமூன்று; பரிசம், வாக்கு, நூல் யென புறத்தீக்ஷைமூன்று ஆக ஆறும்.

கோழிமுட்டையைபரிசித்தல்போலமாணக்கனைத்தலைத்தொடங்கி சர்வாங்கம் ககசரணகரங்களாற் பரிசித்தும்; ஆமைகரைக்கண்ணிருக்கு முட்டையைத்தன்மனதிற் பாவித்தற் போல, மாணக்கனைத் தன்னருளுருவாய் பாவித்தும்; மீன்தன்சினையைப்பார்த்தல்போல, மாணக்கனைதன்கிருபைப் பார்வையாற் பார்த்தும்; ஆணவமலம், மாயாமலம், கன்மமலம், தற்போதமயக்கமாகியவிவையெல்லாம் நீக்குதற்கேதுவாகிய உபதேசமொழிகளைப் போதிப்பரெனப்படும்.

(உ-ம்.) "பலவிதமாசான்பாசமோசனந்தான்பண்ணும்படி நயனத்தருள்பரிசம்வாசகமானதமு, மலகில்சாத்திரம்யோகமவுத்திராதியநேகமுள" வென்று சி-ஞா-சித்தியாரிலும்; "பரிசித்தும்சிந்தித்தும்பார்த்தும்மலமாயை, கருமத்தையெல்லாங்கழற்றி - சரியாதி,

வாதனையாம்போதமயக்கத்தைவாக்காலே, போதைசெய்து போக்கி விடப் போம்" என்றுமொழிவிலொடுக்கத்திலுங்காண்க.

காலமறை, தேசமறை, கல்மறை, யென்பது.

ஞானசாரியர் உபதேசித்தபொருள் மாணுக்கனுக்கு அக்காலத்துத்தோன்றுதிருந்து சின்னாட்குப்பின்னர் தம்முட் டெரிந்துகோடலை காலமறையென்றும்; அவர்கொடுத்தநூலி ல்தெரியாதிருந்து அந்தநூற்பொருள்களைக் கூறும் மற்றோர் நூலிற்றெரிந்துகோடலை தேசமறையென்றும்; தாம்கற்ற நூல் கற்றோரோடு பழகித்தெரிந்துகோடலை கல்மறை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். அன்னம்நீரைநீக்கி பாலையுண்டாற் போல சரியையாதிகளைநீக்கி ஞானமொழியைக்கோடலை பாலுண் ணும் அன்னப்புள்போலென்றும்; இப்பி, சோதிமழைக்கு அங்காத்திருந்து துளிவிழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக் கொள்ளுதல்போல எப்பொழுது கூறுவாரென்று இதயமல ர்ந்துகேட்டு அங்ஙனம் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப்பயன் படுத்திக் கோடலை இப்பிப்போலவென்றும்; கொக்குதுறைக் கணைசைவறநின்றுமீன்வந்தபோது கவருதல்போல, சித்தி ரப்பாவை போலசைவற யிருந்து பயன்தரு மொழிவருந் தோறும் ஏற்றுக்கோடலை மீன்பக்கியென்றும் உவமித்துக் கூறப்படும்.

ஓர்மொழி யுபதேசமென்பது.

ஞானமுண்டாகிப் பலநூல்களை வாசித்து அதிநுட்பங்க ளையுந் தத்துவங்களையுமறிந்தாலுந் தன்ஸ்வருப நிலையையறிவ தற்கரிதாகுமாம். பரிசுத்தமான உண்மைபொருந்திய ஞானு சாரியருள்ளக்களிப்புடன் சொல்லாமற்சொல்லுகின்ற ஒப் பற்ற மகாவாக்கியமாகிய சின்முத்திரையினலாகு மௌன நிலையினலன்றி மற்றொன்றினல் மோட்சங் கிடையாதெனப் படும். ஞானசாரியரா லுபதேசிக்கப்படும் ஓர்மொழி யென் பது பிரமஸ்வரூப மெனவும், ஒப்பற்ற பிரணவமாகிய மூலம ந்திரமெனவும், மோனமாய்ச் சொல்லாமற் சொன்னதென வும், வாசியினாற் காட்டும் பேரின்ப வுண்மை யெனவும், சின் முத்திரையாற் காட்டும் அருத்தமெனவும், சும்மாயிருத்தலெ

னவும், இந்த ஒருமொழியாலே வேதாகம சாஸ்திரபுராண முதலியவைகளும், சரியை, கிரியை, யோகபாவனைகளும் ஒழிந்துபோமென்றும்; அண்டங்களும் பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களு மொடுங்குமென்றும்; ஆத்மஸ்வரூபமாகிய தன்னுண்மை நிலையைக்காட்டுமென்றும்; அசைவற நிருத்தந் தன்மையை யுடையதென்றும்; சாயுச்சிய பதவியை யடைவிக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

(உ - ம்.) "தாரணியவர்க்கு நாலாஞ் சத்திநிபாதமெய்த, ஊருணி போலத்தோன்றி யொருமொழியா லெனக்குக், கோரணி காட்டுமாறு சமயத்தின்கோளைநீக்கி" என்று பஞ்சாக்ஷரபதிபசுபாச விளக்கத்திலும்; "ஓமென்னு மோங்காரத்துள்ளேயொருமொழி" என்று திருமந்திரத்திலும்; "வாதத்திலே பொருளொன்றாகக் காண்பர் மனதுநெறி, நீதத்திலேகுரு சொல்லாமற் சொன்ன நிறை யிதுவே" என்று கடவுளந்தாதியிலும்; "வல்லவன் புகல்வன்வாழ வொருமோனமொழியா,லொல்லைகண்டு" என்றுதத்துவராயஸ்வாமிகளும்; புற்றுமாய் மரமாயென்றபாடத்தில் "வற்றியாருநின்மலரடி காணுவென்னையோர் வார்த்தையுட்படுத்தி" என்று திருவாசகத்திலும்; "என்னையுந் தன்னையும் வேறா-உள்ளத் தெண்ணாத வண்ண மிரண்டறநிற்கச், சொன்னதுமோ வொருசொல்லே, அந்தச் சொல்லால் விளைந்தசுகத்தையென்சொல்வேன்" என்றும்; "சோதிமவுனியாய்த் தோன்றி-அவன் சொல்லாதவார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி" என்றும்; "ஆகாரபுவன மின்பாகாரமாக வங்ஙனே யொருமொழியாலகண்டாகார, யோகானுபூதிபெற்ற" என்றும்; "சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லாலுணர்த்தியே" என்றும்; "உற்றுப் பார் மவுனவொரு சொல்லேயுண்மை" என்றும்; "சும்மாயிருக்கச் சுகம்சுக" மென்றும்; "பிரியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து பேசரிய வாசியாலே பேரின்பவுண்மையை யளித்தனை யென்மன தறப் பேரம்பலக்கடவுளாய்" என்றும்; "ஏதுக்குஞ் சும்மாயிரு மனமே" என்றும் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "சும்மாயிரு சொல்லற வென்றலுமே" என்றுகந்தரனுபூதியிலும்; "வெட்டாதசக்கரம் பேசாதமந்திரம் மேலொருவர்க், கெட்டாதபுட்பமிறையாத தீர்த்த மினிமுடித்து, கட்டாதலிங்கங்கருதாத நெஞ்சங்கருத்தினுள்ளே, முட்டாதபூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே" என்றும்; "சும்மாயிருக்க வைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்" என்றும் பட்டினத்தார்பாடலிலும்; "மும்மாயைக்கப்பாலா முப்பாழுங்கண்டு நீ, சும்மாயிருவென்றுசொன்னனம்மானை" என்று அத்துவிதக்கலி வெண்பாவிலும்; "சும்மாயிருக்கவைத்தசூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை"

என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "அப்பாலு மொப்புவமையற்ற சுகாதீதத்தில், எப்போதுஞ் சும்மாவிரு" என்று ஞானசுகாதீதவெண்பாவிலும்; "சும்மாயிருவென நீசொல்லப்பொருளொன்றும், அம்மாவறிந்திலமென்றன் றுரைத்த-எம்மான்" என்று சந்நிதிமுறையிலும்; "ஒருமொழியாலே சுருதியாகம புராணமுமெலாமொழியும், ஒருமொழியாலே சரியைகற்கிரியாயோகபாவனையெலா மொழியும், ஒருமொழியாலே அண்ட பூதங்களொடுங்கிடுந் தன்னிலே தோன்றும், ஒருமொழிசும்மாயிருத்தலாமதனு லொப்பிலாச் சிவபதமடைவார்" என்றுநிஷ்டானுபூதியிலும்; "கல்லாலின் புடையமர்ந்துநான் மறையாறங்க முதற்கற்றகேள்வி, வல்லார்களுலவர்க்கும் வாக்கிறந்தபூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய், எல்லாமாயல்லவுமாயிருந்ததனையிருந்தபடியிருந்துக் காட்டிச், சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமல் நினைந்துபவத்தொடக்கை வெல்வாம்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்திலும் (திருநோக்காற் காட்டுவதற்கு) "மொழியாலுரைக்கிற் குறிக்கப்படுமென்று மூதறிவால், ஒழியாநிறைவையுமானந்தவாழ்வையுமொண்புகலின், அழியாவிரதஞ்சிற்றம்பலநாடியகமகிழ்ந்து, விழியாலெனக்களித்தான் வீழ்த்தேனின்பமேலிட்டதே" என்று சிற்றம்பல நாடிகளிலும், 'வீடொழியப்பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்கள், நாடியமையும் பொருளை ஞானகுரு-நீடுமருட், கண்ணாலே காட்டுங்கருணைப் பிரான்றனைநா, னெண்ணுதேயுண்டிருப்பதென்" என்று சிவானந்தமாலையிலும், "உவமொப்பின் ஞானவிழிபட்டு முன்னைவினைவிட்டு முத்தியுலகிற்" என்று சசிவன்ன போதத்திலும்இருவிழிகளுலகறிந்துந் தனையறியாததுபோல யென்றபாடத்தில்; "கருணைவிழியதனுல், அருவினைகளறநோக்கி யாணவமேபோக்கி" என்றுமஹாவாக்கியத்திலுங் காண்க.

மகாமந்திராட்சரங்களாவன.

பிரணவமென்பது:—பரப்பிரணவம், அபரப்பிரணவமென விருவகையாம். பரப்பிரணவமாவது:—சச்சிதாநந்த சொரூபமாகிய சிவமே யின்பத்தைப் பெருக்கும் ஆதிக்கியத்தோடு பொருந்த விருப்பதாம். அபரப்பிரணவமாவது:—மாயாசொரூபமாய்ச் சத்தவடிவமாய்ச் சிவதத்துவ வுண்மை ஞானமாகிய ஆதிக்கியத்தையுண்டாக்கி ஆன்மாக்களுக்கு நன்மைகளை யெல்லாந்தருவதாம். பரப்பிரணவம்-வாச்சியரூபம், ஒலிவடிவு, சிவம், ஓம் என்றும்; அபரப்பிரணவம்-வாசகரூபம், நாதவடிவு, சத்தியென்றுஞ் சொல்லப்படும். வாசகரூப

மாகிய அபரப்பிரணவம், வாச்சியமாகிய பரப்ரணவத்தை யடைதற்குக் கருவியாம். எல்லாப்பொருளுந் தோன்றுதற்கு மூலமாயுள்ள அகார, உகார, மகார மென்னு மக்கரங்களின் வடிவாய், பரசிவம் பிரதிவிம்பித்தற்கு விம்பமாய், அப்பர சிவமும்தானும், இரும்பும் நெருப்பும்போல, வேறன்றாய் சிவ வாசகமாயிருத்தலின் அவ்வாறுள்ள அவ்வபரப்பிரணவந் தோன்றினதெனவும்; உம்பர் நாயகன் திருவாக்கில் பிரணவம் உதித்ததெனவும், அப்பிரணவத்தினின்று இருக்கு முதலிய வேதங்களும் பின்னர் தோன்றினதெனவும் படும்.

(உ-ம்.) "பிரணவமுதித்ததததனிடை வேதம்பிறந்தன நைமிசா ரண்ணியத், தருணிறை முனிவர் கண்ணுவர்க்கரகராதியோ ரதிகரி த்தவற்றின், பொருணிலை தெரியாதுள்ளமு முகமும் புலர்ந்தனரிரு ப்பவப் போத்த, திருண்மலவல வென்றவனறபித்த னென்றொரு வேதியன் வந்தான்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்தில் வேதத் துக்குப் பொருளருளிச்செய்தபடலத்திற் காண்க.

பிரணவ அக்கரங்களும் அதிதேவதைகளுமாவன:— அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதம் என அக்கரங்களைந்து. அகாரம்-பிரமா, உகாரம்-விஷ்ணு, மகாரம்-ருத்திரன், விந்து-மஹேஸ்வரன், நாதம்-சதாசிவனென அதிதேவதைகளைந்து. விந்து - திரோதாசத்தி, - நாதம் கிரியாசத்தியாம். நின்ற மூன்று அட்சரங்களுங்கூட்டி ஒத ஓங்காரம் பிரணவமெனப் படும். அகாரம்-ரேசகம், உகராம் - பூரகம், மகாரம்-கும்பக மெனப்படும். இலக்கத்தில் எட்டாகிய அகாரமும், இரண்டா கிய உகாரமும், எட்டுமிரண்டுங்கூடிதொகைக்குப் பத்தானது போல அகர உகரஞ்சேர்ந்து யகாரம் சீவனெனப்படும்.

பஞ்சாட்சரமாவன:—முதல்வன் ஆன்மாக்கள் தரிசிக்கத் தக்க பஞ்சாக்கர திருமேனிகொண்டபோது திருவடியிலே நகாரமாகவும், திருவுந்தியிலே மகாரமாகவும், திருத்தோளிலே சிகாரமாகவும், திருமுகத்திலே வகாரமாகவும், திருமுடியிலே யகாரமாகவும் கொண்டருளி நிருத்தஞ்செய்தாரெனப்படும். பஞ்சாட்சரத்தில்பதியட்சரம் சிகாரமென்றும்; அருளட்சரம் வகாரமென்றும்; சீவாட்சரம் யகாரமென்றும்; திரோதாட் சரம் நகாரமென்றும்; மலஅட்சரம் மகாரமென்றும்; பஞ்

சாட்சரம் தூலசூக்குமகாரண மகாகாரணமென்றும்; முடிவில்லாதசுகதுக்கத்தாலாகியபவரோகத்தில் மூழ்கச்செய்வது திரோதா, மலரட்சரமிரண்டென்றும்; பவசாகரத்தைக்கடக்க ஜீவாட்சரம் நடுவாக பதியட்சரம் சத்தி அட்சரங்களிரண்டும் முன்னும் பின்னுமாகப் பொருந்திய முத்திபஞ்சாட்சரம் தெப்பமென்றும்; தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் பஞ்சாட்சரத்தி லடங்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அக்கரங்கடோறும் அகரஞ்செறிந்து உயிராய்நின்றதுபோல, அனேக ஜீவான்மாக்கடோறும் முதல்வன் பிரிவறச்செறிந்து பரமான்மாவாகநின்றா னெனப்படும். (விரிவு மந்திராட்சர விளக்கப்படலத்திற் காண்க.)

(உ - ம்.) "அவ்வுடனுவ்வுமவ்வு மனம்புத்தியாங்காரங்கள், செவ்வியவிந்துநாதஞ்சித்தமோடுள்ளமாகு, மொவ்வெனு மெழுத்தாமைந்து முணர்வுதித்தொடுங்குமாறு, பவ்வமுந்திரையும்போலும் பார்க்கிலிப்பண்புத்தோன்று" மென்றும்; "அயனரியரனுமீசர் சதாசிவராதிதெய்வங்க, ளுயவருமவ்வோடுவ்வு மவ்விந்து நாதத்துக்குப், பயனுறுமஞ்சிலான்மா பரவிடினசித்தாம்பார்க்கிற், சயமுறும்வளியிரண்டுந்தவிர்த்துறிற்றானுந்தோன்று" மென்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "எண்ணிலவ்வோங்காரத் தீசர்சதாசிவமுன், னண்ணியவிந்துவொடுநாதத்துக் - கண்ணிற், பகரயன்மாலோடு பரமனதிதெய்வ, மகர்வுகரம் மகரத்தாம்" என்று சிவ ஞான போதத்திலும்; "அஞ்சுமூன்று மெட்டதாய நாதியானமந்திரம், நெஞ்சிலேநினைந்துகொண்டு நூறுருசெபிப்பரேற், பஞ்சமானபாதகங்களூறு கோடி செய்யினும், பஞ்சுபோற்பறக்கு மென்று நான்மறைகள் பன்னுமே" என்றும்; "எட்டிரண்டுங்கூடியே யிலிங்கமானதேவனே" என்றும், சிவவாக்கியரும்; "அகரஉயிரெழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு" என்றுநாயனார்குறளிலும்; "எட்டுமிரண்டுமுருவானலிங்கத்தே, நட்டம்புதல்வர் நவிலக்கேள் - சிட்டன், சிவாயநமவென்னுந் திருவெழுத்தஞ்சாலே, யவாயமற்றின்றாடுவான்" என்று உண்மைவிளக்கத்திலும்; "அகார உகாரசிகார நடுவாய், வகாரயகாரவாசியெனவே, நகாரமகாரமிரண்டுமறுத்து, சிகார முதல்வன்சிறந்துநின்றானே" என்று திருமந்திரத்திலுங்காண்க.

வேதவாக்கியவுபதேசம் குருமுகமாய்ப் பெறவேணு மென்பது.

ஒருவன் பந்தங்கள் முழுதையும் நீக்கினாலும், பெண்டீர் முதலியசுற்றத்தாராகிய உயிர்ச்சார்பும், கிரகமுதலிய

க்ஷேத்திரதன தான்னியங்களாகிய பொருட்சார்பும், அவை களைநினைத்துச்செல்லும் இந்திரியவாசனைக ளெல்லாவற்றை யும் பற்றறவிட்டாலும், ஆத்மஞான சாஸ்திரங்களைக் கிரம மாகவாசித்து அவற்றினருத்தங்களைப் பூரணமாகக்கிராகியம் பண்ணி நுட்பங்களை யுக்தியாலும் பிரமாணங்களாலு மறிந் தாலும், தனதுஆத்மஸ்வரூபநிலையை யறிவதற்கரிதாகு மெ ன்றும்; அருளிறைவடிவமாய் வந்ததேசிகர்கிருபையினு லனுக்கிரகிக்கத்தக்க ஒப்பற்றமகாவாக்கியத்தைப் பெற்று பிரமஞான நிஷ்டாசாதனஞ்செய்து, தோற்ற ஒடுக்கங்களா கிய சகலகேவலங்கணீங்கி, ஸ்வானுபூதி சாட்சாத்காரத்தை யடைந்தாலல்லது ஜனனமரணமொழிந்து முத்தியைப்பெற மாட்டானென்றும்; தீவிரபக்குவனுக்கு சற்குரு தரிசன முண்டாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) பேசியதன் விசாரத்தாற் சனகர்யென்றபாடத்தில் "தேசிகரில்லாவீணர் செய்தொழிலாற் பெறலாமோசிற்சொரூபம்" என்று ஞானவாசிட்டத்திலும்; "கட்டறத்துறந்தே யுயிர் பொரு ட்சார்பைக்கருதிடும் வாசனையனைத்தும், ஒட்டறவிடுத்துஞான நூலனைத்து மோர்ந்திடி னென்பயனுதவும், எட்டுதற்கரியசற்குரு வருளாவியம்புமோர்மொழியினைப்பெற்றே, நிட்டைசாதித்தேசகல கேவலங்கணீங்கிடிற் பிறப்பிறப்பறுமே" என்றும்; "வித்தகமாக ப்பலகலைபயின்று மேவுநற்பயன்களை யறிந்துந், தத்துவமுழுதுங் கசடறவுணர்ந்துந் தன்னிலை யறிவதற்கரிதாம், சுத்தமெஞ்ஞான தேசிகன்மகிழ்ந்துசொல்லாமற்சொல்லுமோர் மொழியாம், முத்தி ரைமோனநிலையினுலன்றி முத்தியினிலைகிடையாதே" என்றும் நிஷ்டானுபூதியிலும்; "நூலுணர்வுணரா நுண்ணியோன் காண்க" என்று திருவாசகத்திலும்; "கற்றதுங்கேட்டதுந்தானே யேதுக் காகக் கடபடமென்றுட்டுதற்கோகல்லாலெம்மான், குற்றமறக்கை காட்டுங் கருத்தைக்கண்டு குணங்குறியற்றின்பநிட்டை கூடவன் றோ" என்றும்; "சின்னஞ்சிறியார்கள் செய்தமணற்சோற்றை யொக்கு, மன்னுங்கலை ஞானமார்க்கம் பராபரமே" என்றும்; "குருமொழியேமலையிலக்கு மற்றமொழி யெல்லாங் கோடின்றிவட் டாடல் கொள்வதொக்குங்கண்டா" என்றும் தாயுமானஸ்வாமி களும்; "கற்றதனுற்றொல்லை வினைகட்டறுமோகல்லகுலம், பெற்ற தனுற்போமோபிறவிநோய்-உற்றகடல், நஞ்சாந்துகொண்டருணை நாதரடித்தாமரையை, நெஞ்சுகந்து கொள்ளாநெறி" என்று அரு ணகிரியந்தாதியிலும்; "குருவினடிபணிந்து கூடுவதற்கல்லார்க்,

கருவமாய்நிற்குஞ்சிவம்" என்றும், "நெறிபட்டசற்குரு நேர்வழிகாட்டில், பிறிவற்றிருக்குஞ் சிவம்" என்றும் ஔவைக்குறளினும்; "குருமார்க்கமில்லாத குருடருடன் கூடி, கருமார்க்கத்துள்ளே கருத்தழிந்து கெட்டேனே" என்று பட்டினத்துஸ்வாமிகளும்; "சற்குருவை நின்றுதரியாம நீள்பிறவிநீங்கிடுமோ" வென்று குருநமசிவாயரும்; "கொண்டகுருவைப் பொருளாக்கொள்ளார் பயனேது" என்று குகைநமசிவாயரும்; "குருவினுருவங் குறிக்கொண்டுநிற்கத், திரிமலந்தீர்ந்துச் சிவனவனுமே" என்று திருமந்திரத்திலும்; "தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான் சற்குருவா, மன்னுபெருஞ்சீய மதயானை - தன்னடைமேற், சென்றி" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலுங் காண்க.

நாலுவேதவாக்கியங்களுபதேசமாவன.

தீவரபக்குவனுக்குத்தரிசனமாய் ஆசாரியரால்பிரக்ஞானம் பிரமமென்று முதல்வாக்கியத்தை யுபதேசிக்க, பிரக்ஞையாவதேதென்று கேட்டசீடனுக்கு,அகம்பிரமாஸ்மியென்றிருக்கிறதே அதுவென்று இரண்டாம்வாக்கியத்தையுபதேசிக்க, அனேக அகத்திலே எந்த அகமென்றுகேட்டசீடனுக்கு, தத்வமசியென்று சீவேஸ்வரராகப்பார்க்கப்பட்ட பிரமமென்று மூன்றும்வாக்கியத்தை யுபதேசம்பண்ண, சீவேஸ்வரருமுபாதியுந் தள்ளுபட்டபோதே தோய்தமாச்சுதேயென்று கேட்டச்சீடனுக்கு, அந்நியமான தோய்தமும் பிரமத்தைத்தவிரயில்லையென்று நாலாம்வாக்கியத்தையுமுபதேசிக்கப்பட்டதெனப்படும். வாக்கியமுக்கியமாவது: சகலவுபாதிகளையுந் தள்ளிபிரக்ஞையேதானுயாகாமியம்பற்றுதபடியினாலேமுதல் வாக்கியம் முக்கியமென்றும்; வேஷதாரிபோல, சகலகிருத்தியமுந் தானல்லவாகில் அகமாகின்ற பிரமமே தானெனவாக்கிவிச்சபடியினாலே இரண்டாம்வாக்கியம் முக்கியமென்றும்; சீவேஸ்வர பிராந்தியைத்தள்ளிப் பார்க்கப்பட்ட பிரமமே தானெனவாக்கிவிச்சபடியினாலே மூன்றும்வாக்கியம் முக்கியமென்றும்; சஞ்சிதத்தைப்போக்கிச் சகலமுந்தானுக்கிவிச்சபடியினாலே நாலாம்வாக்கியம் முக்கியமென்றுங் கூறப்படும்.

வாக்கியப்பிரகாசமாவது: நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரிபூரணமெனப்படும். நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே ஆவரணம், விட்சேபம்,

மாயை, அவித்தை, அஞ்ஞான நிவர்த்தியெனப்படும். வாக்கியத்தியானமாவது: நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையேதக்ஷணாமூர்த்திசாட்சி, குருபரிபூரணமெனப்படும். அவிதியாவது: நாலுவாக்கியத்திற்கும் யானென்னும் சீவேஸ்வர பிராந்தியென்று சொல்லப்படும். நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே குச்சரிய தேசத்து சக்கிலி, இராட்சதன், வேடுவச்சி, பிராமணன் கதைகளெனப்படும். கதைகளடியிற் காண்க.

கதைகளாவன.

சக்கிலிகதை முதல்வாக்கிய முபதேசம் பெற்றவன்:—தினமொன்றுக்கு ஐஞ்ஞூறு பசுக்களைக் கொலை செய்துவந்தவ் ஓர் சக்கிலி, ஓர் பிராமணன் செய்த கோஹத்திப் பிரசங்கத்தில், பசுதூர்ச்சனஞ் செய்தால் நெட்டியை மேல் தோலைச்சீவிப்போட்டு தெண்டிக்கவேணு மென்று சொன்னதைக்கேட்டு மிகவும் பயமடைந்து, தான் செய்த கோஹத்திதோஷம் நிவர்த்தியாய்ச் சென்மசாபல்லியமாக பிரமக்கியான முபதேசம் பண்ணவேண்டுமென்றும், யில்லாவிடில் பிராணச்சேதம் பண்ணிக்கொள்ளுவேனென்றும்; ஒருமண்டலம் அன்னம் ஆகாரமில்லாமல் வைராக்கியஞ் செய்ததில், கோஹத்திபண்ணவனுக்குப் பிரம்வித்தையுபதேசம்பண்ணப் போகாதென்று சொல்லியதுக்கு, மகாஞானியான அவர்பத்தினி புருஷனைப்பார்த்து, நிர்விகாரியாயிருக்கிறஉமக்குவிகாரமில்லையே, சர்வத்திரபரிபூரணராகிய சித்தே நீராகையால்கொல்லப்பட்ட பசுவும் நீரே, கொன்றவரும் நீரே, புசிக்கிறவரும் நீரே, இன்னம் மூணேமுக்கால் நாழிகைதானந்த நீசனுக்கு ஆயுசு இதற்குள்ளவனுக்குபதேசம்பண்ணவேணு மென்று சொல்லி, அந்த நீசனுக்கு பிரக்ஞானமுபதேசம் பண்ணின மாத்திரத்தில் அக்கினிச்சுவாலையினாலே சக்கிலியின் தேகம் கரைந்து பிரக்ஞையே பிரமமான சாட்சியில் ஏகீபவிச்சு மோட்சமடைந்தானெனப்படும்.

இராட்சதன்கதை இரண்டாம் வாக்கியமுபதேசம் பெற்றவன்:—ஓர் இராட்சதனோர் வனத்திலிருந்துகொண்டு நீயே நானென்றுசொல்லும் பிரமஞானிகள் தவிர, யாரென்று கேட்

டால், பேர் ஊர் சொல்லும்வழிச்செல்வோரை பட்சணம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், பிரபஞ்சங்கள் ஸ்வரூபந்தெரிந்தவராய், சித்தாகாரமாய், சிசுபாலாதிகளுடன் கூடியிருக்கும் தத்தாத்திரேயரான மஹானுபாவர், தனக்குண்டாயிருக்கும் நாலுபெண்களை பிரமக்கியான முண்டானவர்களுக்கு விவாகம் பண்ணச் சங்கற்பித்திருக்கையில், பெண்களெல்லாம் பக்குவதிகளாய்விட்டபடியால் வனாந்தரத்தில் நாலுபிள்ளைகள் நாலுபெண்களுடனும் போய்ப் பூரணயோகமாவோமென்று புறப்பட்டு அந்தராட்சதனிருக்கும் வனமார்க்கமாய் வரும்போது, யெல்லாரையுங் கேழ்ப்பது போலந்த இராட்சதன் நீயார் யெவ்விடமென்றுகேழ்க்க, நாமெங்குமிருப்போம் யென்றுசொல்லி அந்தராட்சதனைக் கிருபைவீட்சண்ணியத்தால் பார்க்க, ராட்சதனுக்கு தத்துவஞானமுதயமாய்த் தத்தாத்திரேயர் பாதநமஸ்காரம்பண்ணி தனக்கு சென்மசாபல்லியமாய் மோட்சமடையப்பண்ணவேணுமென்று கேழ்க்க, அப்படியே பண்ணிவைக்கிறோமென்று சொல்லி, நாலுபெண்களையுமந்த யிராட்சதனுக்கு விவாகம் பண்ணி அந்தப்பெண்களுக்குப் பிறந்த நாலுபெண்களை யுந்தன் பிள்ளைகளுக்கு விவாகம் பண்ணிவைத்து, அந்த இராட்சதனுக்கு பிரமக்கியானத்தையுபதேசம்பண்ண வுடனே அவன்சரீரத்தில் அக்கினிச்சுடெழும்பி தேகம்பற்பமாய் அகமாகின்ற பிரமத்திலே பூர்த்தியாய் மோட்சமானானெனப்படும்.

வேடுவச்சிகதை மூன்றும்வாக்கிய வுபதேசம்:—ஞானவறிவோடுங் கூடியவோர் பிராமணன் சிவனுடைய அஷ்டதனுவே பிரமாண்டம் அதுவேமிருத்திகை அந்தமிருத்திகையாகிய மணலை அன்னமாகப்பண்ணித்தரும் பெண்ணைவிவாகம் பண்ணிக்கொள்ளவேணுமென்று இராச்சியமெங்கும் போய் மணலைக்கொடுத்து கேட்டுவருகையில், வேடர்குடியிருப்பிலே ஓர் கன்னிகையாகிய வேடப்பெண்ணானவள் தானேயிந்தமணலை அன்னமாகப் பாகம்பண்ணிக்கொடுக்கிறேனென்று, தானவனும் பாவித்து தன்கிருபையவனிடத்திலே செலுத்தி, மணலை வாங்கிச் சமைத்து அன்னமாகப் பாகம்பண்ணிக் கொடுத்த மாத்திரத்திலே புஷ்பமாரிபெய்து, தேவர்கள் ரிஷிகள் ஈஸ்வ

ராள் சகலரும் வந்து அந்தப்பெண்ணை அந்தப் பிராமணனுக்கு விவாகம் பண்ணுவித்துக்கொடுக்கப்பெற்று, அவர்களாலே ஆசீர்வாதம்பெற்று, மகா ஐஸ்வரியத்தையுங்கொண்டு போகபாக்கியங்களையு மனுபவித்து, தேகாந்தத்திலே சோதிவிமானம்வந்து அதிலே யேறிப்போகையில் அந்த வக்கினி சோதியினாலே வேடுவச்சிதேகம் பஸ்மமாய்போய்ச் சிவீஸ்வராளுக்கப்பாற்பட்ட பிரமத்தில் பூர்த்தியாய் மோட்சத்தை யடைந்ததாகச் சொல்லப்படும். அருந்ததியு மிந்தப்படியென்று சொல்லுவர்க ளெனப்படும்.

பிராமணன்கதை நாலாம்வாக்கிய வுபதேசம்:—ஓர் சன்னியாசியாரிடத்தில் சுசுரூஷைபண்ணிவந்த சகலவேதசாஸ்திரங்களையுமப்பியசித்த ஓர் பிராமணப்பிள்ளைக்கு, சன்னியாசியார் தமக்கு பூரணயோக்மாகிற சமயத்தில் பூரணயோகத்தைப்பண்ணுவோ மென்றிருக்கையில்; சன்னியாசியாருக்கு பூரணயோகமாகிறதற்கு தேகத்திலே யக்கினிகண்டு அதினால் தாகமுண்டாய் சிஷனைத்தண்ணீர்கொண்டு வரும்படி சொல்லி, அவன்போய்வருகிறதர்க்குள் சரீரத்திலக்கினிபற்றி, சிடனுக்குபதேசிக்க வாராதேபோனோனேயென்றுகிலேசமாய், மணலிலே மகாவாக்கியத்தில் நாலாம்வாக்கியத்தை யெழுதிவைத்தவுடனே, சன்னியாசியார்தேகம்அக்கினியால்கரைந்து பற்பமாய்விட்டது. மணலிலெழுதிவைத்ததை யொரு கூத்தாடிச்சி கண்டுஅந்தஅட்சரத்தைத் தன்காதோலையில் முள்ளினாலெழுதிகாதில் போட்டுக்கொண்டு அந்தயெழுத்தையழித்துவிட்டுப்போய்விட்டாள். தண்ணீர் கொண்டுவந்தசிடன் குருவின்சரீரம் பற்பமாய்ப் போனதும், வாக்கியரேகையழியப்பட்டிருப்பதுங் கண்டு கிலேசப்படுகையில் பக்கத்திலிருக்கிறவர்கள் பார்த்து கூத்தாடிச்சி பண்ணிப்போன சேதிசொல்லுமிடத்து, அவளிடத்திலேபோய் நமஸ்காரம்பண்ணி யிந்தவர்மஞ் சொல்லாமல் அவளிருந்தயவனுசாரியாய் சுசுருஷைபண்ணி, கழுதையுமேய்ச்சு, பனிரண்டு வருஷம் ஊழியம்பண்ணுகையில், காதோலை வாக்கியலிகிதவதிசயத்தினாலேயிந்த கூத்தாடிச்சிக்கு வெகுஅதிசய வித்தைகளுண்டாய், வெகு கீர்த்திபெற்று, ஒருராசாவின் முன்பாகக் கம்பம்நாட்டி

அதின்மேலிவள் கூத்தாடுமிடத்து கீழே நிற்கின்றஇந்தப் பிராமணசிஷனைப்பார்த்து தீர்த்தம்வேணுமென்று சவுக்கினை பண்ண, தன்கையிலிருக்கிற செம்புசலத்தை யுயரநீட்டின வுடனே (மகத்துவத்தால்) கூத்தாடிச்சி காதோலைக்கழன்று யிவன்கையிலே வந்து, திரும்ப அந்தவோலையை யிவனுயர நீட்டினதே அவள்காதில் போய்விட்டது. இதைப்பார்த் திருந்த இராஜாஞானியாகையாலிவள்கூத்தாடிச்சியல்ல பிரம சித்தியுண்டானவளென்றறிந்து, அந்தப்புரத்திலேபோயிவனை வரச்சொல்லி கேழ்க்குமிடத்துமுன்நடந்த சேதியெல்லாஞ் சொல்லி, காதோலையிலிருக்கிறமகாவாக்கியப்பெறுகிற நிமித் தம் சுசுருஷைசெய்து வருகிறேனென்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட ராசா அதிசயப்பட்டு கூத்தாடிச்சியை வரவழைத்து, இந்தப் பிராமணனிமித்தமவளுக்கு வேண்டிய திரவியம், ஆபரணம், ரத்தினதிமுத்துமாலை, கனகதண்டிகை முதலான வாகனங்கள், வெகுமானஞ்செய்துசந்தோஷப்படுத்திவித்து, உன்னுலே உன்காதோலை நமக்கு வேண்டுமென்று கேட்டு, அவளும் மனப்பூர்வமாகக் காதோலையைக் கழட்டிக்கொடுக் கையில், பிராமணன்குருசிஷன் முறமையாகவாங்கிப்பார்த்து அந்தவாக்கியத்தை உச்சரித்தவுடனே அக்கினியால் கரைந்த கற்பூரம்போல அக்கினிச்சுவாலையினுலே அவன்தேகங் கரை ந்து அகண்ட சாட்சாத்காரத்தில் பூர்த்தியாய் மோட்சமடை ந்தானென்பதும்.

(உ - ம்.) "போதமென்பதாசானுஞ்சீடனுமுத்தர்ஞானம்பிரம மென்று, ரியாததுவேதென்றுரைத்தானகமென்று ரெந்தவகமெ ன்றுன்சீடன், மாதவனின்றேகமகஞ்சொரூபமகமிரண்டு மலமற்று மென்று, லேதுவினுலிரண்டுபட்டதென்றுனெல்லாம் பிரமமெ ன்றுனெங்கோன்" என்றும்; "முக்கியமாமகிமைசொலின்முதன் மொழிக்காகாமியம்போ முடிவுகாணத், தக்கவிரண்டா மொழியாற் சீவான்மா பிரமமதாய்த்தானுய்நிற்கு, மிக்கருமிப்படி மூன்றும் வாக்கியத்தாலேயெண்ணி தியானென்றல்நீங்கு, நெக்குருசினுலாம்வா கியத்தாலேசஞ்சிதமுநீங்குந்தானே" என்றும்; "தூயபிரகாசந்தான் மூந்தியவாக்கியம தனுற்றுலங்குஞ்சத்தே, யாயவிரண்டாமொழியா ற்சித்துதான்பிரகாசமாகுமூன்றில,யேயதொருவானந்தம்பிரகாசநா லாம்வாக்கியத்தாலே யெண்ணி, னேயபரிபூரணந்தான்பிரகாசமெ னமறைகணிகழ்த்துமாறே" என்றும்; "கோதில்கதைமுதன்மொழி

யார்க்குச்சரிய நாட்டிற்கோ வதைசெய் சக்கிலியன் குறைகடவிர்ந்
தடைந்தான், நீதியிரண்டாமொழியாற் கெற்பணியே குருவாய் நிசி
சான்றன் பவமகத்தி நேர்மையில் வீடடைந்தான், சோதிசெய
மூன்றுமொழியா லஞ்ஞான சுதராய்த்துன்புறு வேடுவச்சி பரசுக
மடைந்தாளிவையே, யோதியநாலா மொழியா லந்தணன் செய்
வினையாலுதவியிலாப் பொசிப்புதவி யுயர்ந்தடையுங் கதையே"
என்றும் மெஞ்ஞான குருவாக்கியத்திலும்; "அறிவுசிவமாக ஆடுந்தி
ருக்கூத்து, அறிவு சிவமாயறிந்தவர்க் கெல்லாம், அறிவுசிவமாயறி
வுடன் வொன்றினால், அறிவு பரசிவமானந்தமாமே" என்றும்;
"அறிவினுள்ளே அறிவுதனைக்கண்டு அறிவதுசத்தி அதுமேல்பர
சிவம், அறிவுசிவமா யறியவல்லார்க்கு அறிவினுள்ளேஆனந்தமா
மே" என்றும்; "தன்னையறியத்தனக்கொரு தீங்கில்லை, தன்னையறி
யாமற்றானே கெடுகின்றான், தன்னையறியு மறிவை யறிந்தபின்,
தன்னையர்ச்சிக்கத்தானிருந்தானே" என்றும்திருமந்திரத்திலுமறிக.

முத்திவிஷயம். (பழிசேர் முத்தியென்பது.)

சமயிகளில் உலகாயதன் மகளிரிடத்துண்டாகிய போக
மே முத்தியென்றும்; புத்தரிற் சௌந்திராதிகன் பஞ்சகெந்
தங் கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; சமணனெனும் அடண
ரில் நிகண்டாவாதி முக்குணங்கெடுகிறதே முத்தியென்றும்;
பிரபாகரன் காமிககன்மங்கெடுகிறதே முத்தியென்றும்;
அகச்சமயத்திற் பேதவாதி ஆணவமலங்கெடுகிறதே முத்தி
யென்றும்; அகச்சமயத்திற் சிவசமவாதி முத்தியிலும் சரீர
மழியாதென்றும்; மாயாவாதி ஜீவான்மாவுக்கு விவேகமுண்
டாகிறதே அதாவது: "நின்மலமாயிருக்கின்ற ஆகாயத்தை
"மேகமறைத்ததன்மைபோல, சுத்தமாயிருக்கிற பரப்பிரமம்
"மாயாவுபாதிகளினாலே வாதிக்கப்பட்டு மயங்கிநிற்கிறதென்
"றும், அந்த வாகாயத்திலே ஒருவாயுவுந்தோன்றி மேகத்தை
"நீக்கினதுபோல, தன்னிடத்திலேஒருவிவேகஞானந்தோன்றி
"அந்தமாயாவவித்தையைநீக்குகிறதே"முத்திஎன்றும்;(இதற்
"குப்பிரமாணம் "இவ்வியற்பந்தப்பவ்வமதகல,விண்முதறந்த
"கொண்மூப்படலத், திருளறவிதித்தகாற்கவிவேகந், தன்னிற்
"றோன்றிச்சாதக மனைத்தையும், மன்னகப்பிரிப்பு மடியிழை
"வாங்கலும், போலஞாலம் பொய்யறக்கழீஇத், தானேதானா
"ய்த்தன்னிற்றன்னைத், தானேகண்டுதன்னலமுற்றும்" என்று

சங்கற்பநிராகரணம்;) "மாயாவாதத்திற்பார்க்கரியன் ஆன்மா கெடுகிறதே முத்தியென்றும்; அகச்சமயத்திற் சங்கிராந்தவாதி ஆன்மா பசுகரணங்கெட்டுச் சிவகரணமாகிறதே முத்தியென்றும்; பாடாணவாதி முத்தியிலுமொன்று மறியாமற் கிடக்கிறதென்றும்; சொல்லுவார்களெனப்படும். பாஞ்சராத்திரம் நாராயணனைப்பஜித்து அவனுடைய சர்வகுண சாம்யத்தை நித்யமாகப்பெற்று தேகாந்தத்திலே அப்ராக்ருதலோகத்தை யடைந்து அவருடைய சந்நிதானத்திலிருப்பதே மோட்ச மென்றும்; பூதத்துவவாசிகள் அக்கினி, சூரியன், இந்திரன்முதலியோரை வழிப்பட்டவர்கள் பதத்தை யடைந்தவர்களைப்போல விருக்கின்றதுதானே மோட்சமென்றுஞ் சொல்லுவார்க ளெனப்படும்.

சைவசித்தாந்த முத்தியென்பது.

ஆன்மா ஆணவம், மாயை, காமியமென்னு மும்மலங்களுநீங்கிச் சிவனுடையதிருவருண் ஞானத்தைப்பெற்று, சிவானுபவமாய் அருளோடுகூடி நிற்கிறதே சித்தாந்த முத்தியெனப்படும். அருளாகியசத்தி ஆன்மாக்களுக் குண்டாகிய மலங்களை பாகம்வருத்தித் தனக்கு முதலாகியசிவத்துடன் கூட்டுமென்றும்; தற்போதச் சேட்டைகெட்டு ஆன்மா நின்றதே சிவானுபவமென்றும்; சிவத்தோடு ஆன்மாகூடிபிரிவற நிற்குமென்றும்; சிவம்பிரகாசிக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

(உ - ம்.) "அரிவையரின்புறுமுத்தி கந்தமைந்துமறுமுத்திதிரிகுணமுமடங்குமுத்தி, விருவினைகெடுமுத்தி மலம்போமுத்திவிக்கிரக நித்தமுத்தி விவேகமுத்தி, பரவுமுயிர்கெடுமுத்தி சித்திமுத்தி பாடாணமுத்தியிவை பழிசேர்முத்தி, திரிமலமுமகலவுயிரருள் சேர்முத்தி திகழ் முத்தியிதுமுத்தித்திறத்ததாமே", என்றுசிவப்பிரகாசத்திலும்; "பவமேவிய நெறிபராதிக்கு மீசன் பசுக்கடமை, யவமே வியபோகங்களால் முற்றவக்கிலையே, தவமேவியநெறி சத்திகளுள் சென்று சார்ந்து தன்னைச், சிவமேவுவரென்றுகாண் கொச்சைகாவலன் சித்திரிப்பே" என்று தத்துவ விளக்கத்திலும்; "உரைதருவுணர்வுமின்றி யதன் முதலுள்ளதென்றிங், கரைவதேநின்னிலண்ண வருளெனமதுவேயன்றி, நிறையொளி முதலன்றின்றிநின்றிடாநிமலதாகும், இறையவன்முதல்வன்றன்னுனிலங்கருட் சத்தியாமே" என்றும்; "சாக்கிரத்தேயதீதத்தைப்புரிந்தவர்க

ஞலகிற் சர்வசங்க நிவர்த்திவந்த தபோதனர்களிவர்கள், பாக்கியத்தைப்பகர்வது வென்னிம்மையிலே யுயிரின் பற்றறுத்துப்பரத்தை யடைபராவுசிவரன்றே" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "தன்னைமறந்தா டன்னுமங்கேட்டா டலைப்பட்டாணங்கை தலைவன்றாளே" என்று தேவாரத்திலும்; "ஊன்கெட்டுயிர்கெட்டென்னுள்ளமும்போய், நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங்கொட்டாமே" என்று திருவாசகத்திலும்; "யானெனதென்னுஞ் செறுக்கறுப்பான் வானோர்க்குயர்ந்த வுலகம்புகும்" என்று திருக்குறளிலும்; "நினைப்புமறைப்புமிலாதவிடத்தே, வினைப்பற்றுக்கும் விமலனிருப்பான், வினைப்பற்றுக்கும் விமலனைநாடி, நினைக்கப் புகிலவனீணியனுமே" என்று திருமந்திரத்திலும்; "உணராதேயாதுமுணராதே யுன்னிப், புணராதே நீபொதுவேநிற்கில்" என்று திருக்களிற்றுப்படியாரிலுங்காண்க.

வேதாந்தமுத்தி.

கிளிஞ்சல்வெள்ளியாயும், கானல்நீராயும், பழுதை பாம்பாயும், கட்டைகள்வனாயும் கற்பிதமாகத் தோன்றுவதுபோல, பிரமத்தினிடத்து இல்லாதபிரபஞ்சமாயைகற்பிதமாகத் தோற்றுகிறதென்றறிந்து, இம்மாயாமயக்கஞ் சிறிதுந்தோன்றா திறந்தவிடம் வீடென்றுகூறுவது வேதாந்தச்செல்வமெனப்படும். போதமொழிவி லதீதப்படுவது அத்வைதமெனப்படும்.

இரண்டறக்கலத்தலென்பது.

சுருதிகுருயுத்திகளாற் றன்னைச் சாட்சிமாத்திரமாயறிந்தபடியே ஏகமான தன்ஸ்வரூபத்தைச் சுத்தப்பிரமமாகச் சுவானுபவத்தாற்கண்டு, தனக்குஅன்னியமாய்த் தோற்றிய தேகாதிகளைத் தன்னைவிடவேறேயில்லை யென்றும்; அப்படி தோற்றுகிறது பொய்யென்றும்; அறிந்தசித்தவிர்த்தியைச் சின்மாத்திரத்தி லைக்கியம்பண்ணி, அவ் வைக்கியமெனுங் கிஞ்சித்திருப்பாகிய அறிவுந் தானேயென்றறிந்து, கேவலரூபமாய்த் அவித்தமறக்கலந்து விளங்குவதே இரண்டறக்கலத்தலெனப்படும்.

வேதாந்த சித்தாந்த முத்திசமமென்பது.

தானென்றெதிரிட்டெழுந் தற்போதமொழிந்தோர்க்கு ஆனந்தாதீதத்தில்வேதாந்தமுத்திசித்தாந்தமுத்தி யிரண்டுஞ்

சமனெனப்படும். போத அறிவிரண்டாயும், போத ஒழிவொன்றாயுமிருக்குமென்றும்; இரண்டில் பதமுத்தியேயன்றி ஐக்கியமுத்தி கூடாதென்றும்; வேதாந்தியைப்போலவொன்றென்றும்; பேதசித்தாந்தியைப்போல இரண்டென்றுங் கூறாது கூறுவதற்கேதுவாய தத்போதத்தை யொழித்து மவுனானந்தமாயிருக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அறியுமறிவும் அறிவிக்குமறிவும் சுத்தஅறிவுதானேயென்று கூறுந் தற்போதம்போய்ச் சிவத்தைப் பிரியாதநிலைக்கும், சீவத்துவம்போய் பிரமத்தைப் பிரியாதநிலைக்கும், அவ்வாகமவேதங்கள் கூறிய வாக்கியம் சரியேயாகுமாம். அந்நிலைநில்லாதுவாசகஞானமாக நீஅதுவென்றால் அதுநானென்று இங்ஙனம் அரிபிரமாதிகளையும் அலைக்குமாம். பரிசமறியுங் கையும், கந்தமறியும்நாசியும், ஒன்றாயிருக்கின்ற யானையினது துதிக்கைபோல, பின்னமின்றிச் சிவமும், ஆன்மாவு மிரண்டற்றிருக்கும் அத்வைதமாகியமவுனாநந்தத்தை வாக்காற்கூறுங்கலைகளும் மனோபாவங்களுந் தீண்டுமோ? ஓர்மனையையும் பிறையையு மொருவனுக்கறிவிக்குங்கால் பலவற்றையுங் கடந்து காக்கையிருந்த மனையை யடையென்றும், பிறையையறிவிக்குமிடத்து கைவிரன்மேற் பிறையென்றும் அறிவிக்கவறிவதுபோல, தத்துவங்களைக் கடந்து முடிவில்நின்ற சைதன்னியம் நீ யென்று சிவத்தைக்குறிப்பாலறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞானத்தால் விசாரித்தறியில் நீயு மச்சிவமாவையென்றும்; கை நாசியைப்போல பிரிபடாமலதுவேயிதுவாய் இதுவே அதுவாயிருப்பதுபோல, சிவமென்றும் ஆன்மாவென்று மிரண்டுஞானங்கள் வேறாயிருந்தும் ஐக்கியததுப்பிரிபடாது அதுவே யிதுவாய் இதுவேஅதுவாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சிவனிடத்தில் விளங்காநின்ற திருவருளானது அந்தச் சிவனுக்குச் சமவாயச் சத்தியெனப்படும். சித்தாந்தமுத்தியில் அருளைமுன்னிட்டுச் சிவத்தைத் தரிசிக்கவேணுமென்பதாகச்சொல்லு மச்சத்தியா லான்மாக்களுக்கின்பம் விளையாதெனப்படும். அதெப்படியெனில் சத்தியும் பெண் ஆன்மாவும் பெண்ணாகையால் இரண்டுபெண்கள்கூடி யனுபவித்தாலின்பம் விளையாததுபோல.

பெத்தரிடத்தில் ஏகதேசத்தில் சிவசத்திக்கொவ்வாமல் சிற்சத்திவிளங்குதலால், அநுக்கிரகானுக்கிரகசம்பந்தமென்றும்; முத்தரிடத்தி லெங்குமொக்கச் சிவசத்திக்கோத்து சிற்சத்திவிளங்குதலால், சாதுர்சிய சப்பந்த சம்பந்தியாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்) (வேதாந்தம், அத்வைதம், வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிலை, இவைகளுக் குரிய வுதாரணங்களையும் பார்க்க); "என்னுணை என்னுணை என்னுணை ஏகமிரண்டென்னுமற் சும்மாயிரு" என்று சிவாநந்தமாலையிலும்; "அப்பொருளுமான்மாவுமாரணநூல் சொன்னபடி, தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு - லெப்படியுந், தேர்ந்றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லு நிட்டை, யாருமிடத் தத்துவிதமாம்" என்று தாயுமானஸ்வாமிகளும், (சத்தியினுவின்பம் விளையாதென்பதற்கு) "இருவர் மடந்தையருக்கென்பயரின் புண்டாம், ஒருவனொருத்தியொரின்" என்று திருவருட்பயனிலும்; "தாயுடன்சென்று தாதையைக்கூடிபின் தாயைமறந், தேயுமதேநிட்டையென்றான்நெடுங்கச்சியேகம்பனே" என்று பட்டினத்துஸ்வாமிகளும்; "ஆறுகடற் சென்றேடுங்கு மாபோற்சிவத்திலொடுங் கென்றுமொன்றுமற ஒன்றாயுருகென்று" னென்று அத்துவிதக் கலிவெண்பாவிலும்; "நன்றாயஞானங் கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லாமீத், தொன்றாய்க் கிடந்த வரும் பெரும் பாழுலப்பில் தனையுணர்ந்துணர்ந்து, சென்றாங் கின்பதுன் பங்கள் செறறுக் களைந்து பசையற்றால், அன்றேயப் போதே வீடதுவேவீடுவீடாமே" என்று திருவாய்மொழியிலும்; "யாதொன்றிந்தப் புலனறியா வளவிலின்பமாயிருக்கும், யாதொன்றினைச் சென் றடைந்தோர்கள் பின்னையதனி னிரண்டாகார், யாதொன்றினைப் பெற்றவரிதனின் மிக்கபேறுண் டென்னார்கள், யாதொன்றிந்த வறிவிற்கே யறிவாய் நிற்குமதிநின்றோர்" என்று பகவற்கீதையிலும்; "சங்குதிரண்டு முரன்றெழுமோசை தழைப்பனவாகாதே- சாதிவிடாத குணங்கணம் மோடுசலித்திடு மாகாதே, யங்கிது நன்றிது நன்றெனுமாயை யடங்கிடு மாகாதே - யாசையெலா மடியாரடியோ மெனுமத்தனை யாகாதே, செங்கயலொண்கண் மடந்தையர் சிந்தைதிளைப்பன வாகாதே - சீரடியார்கள் சிவானுபவங்க டெரிந்திடு மாகாதே, யெங்குநிறைந் தமுதூறுபரஞ் சுடரெய்துவ தாகாதே, யீறறியாமறையோ னெனையாள வெழுந்தருளப் பெறிலே" என்று திருவாசகத்திலும்; "தானுகி யெல்லாக்கவலையு மற்றின்புற்றிருப்பதுவே, சொல்லாரு முத்திச் சுகம்" என்று சொருபசாரத்திலும்; "தம்மா லறிந்தன யாவையுந் தாமல வென்றறிந்து, மும்

மாயை மும்மல முக்குண நீங்கி முழுதறிவாற், சும்மாவிருக்கத் துரியங்கடந்த சுகமுதிக்குஞ், சன்மார்க்க முத்தியீதென்றான் றடங் கச்சியேகம்பனே" என்று கண்ணுடையவள்ளலும்; "மித்தையுடல் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குந், தத்துவமுங்கேவல முஞ் சார்வகற்றிச்-சுத்தத், தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற், சனியானிது சத்தியம்" என்று சிவானந்த மாலையிலும்; "வானோ புனல்பார் கனன்மாருதமோ, ஞானோதயமோ நவிநான் மறையோ, யானோ மனமோ வெனையாண்டவிடந், தானோ பொருளாவது சண்முகனே" என்று கந்தரனுபூதியிலும்; "தத்துவங்களெல்லாஞ் சகசமா யான்மாவிற், பெற்றதனு ளிற்கின்ற பெற்றிபோல் - முத்திதனில், சித்தமலமற்றூர் செறிந்திடவதென்றுமறை, சத்தியமா யோதிடுந்தான்" என்று உண்மைவிளக்கஞ்சியத்தினும்; "அவ்வறிவு சங்கற்பத்தாற் கட்டுண்ணுமதுவிடில் வீடுறுமந்தவறிவு தன்னை, செவ்விதி நீயறிந்தனையாற் போகத்திச்சை செகக்காட்சியனைத்தினையுந்தீர்தியானாய், எவ்வற நிறைமனத்தா லடையற்பாலயாவு மடைந்தாய்காட்சிக் கெட்டாதொன்றிற், கவ்வையறவடை கின்றாய் முத்தனாய் கருத்திலுறு மயக்கமெனுங் கவலைதீர்வாய்" என்று ஞானவாசிட்டத்திலும்; "பார்த்தபார்வையா விரும்புண்ட நீரெனப்பருகுந், தீர்த்தந் தன்னையுநீரெனப் பருகுங்குரு மொழி தன்னையுந் தம்மைப், போர்த்தபாசமுந் தம்மையுமறந்து மெய்ப் போத, மூர்த்தியாமொன்று மறிந்திலர் வாதவூர் முனிவர்" என்று திருவிளையாடற்புராணத்திலும்; "பிறந்ததுண்டானலன்றோ பிறகு சாவதுதானுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்னும் பிரமமாவதுவுநானே, பிறந்தது நானன்றாகில் பிரமமென் றந்தநானே, பிறந்ததுமிறந்ததற்றபிரமமாநானேநானே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக..

பிரமநிச்சயம் (வேதாந்தம்.)

பிரமம் சுயம்பாகிய நிர்மலசைதன்னியம் ஒன்றே. அந்த பிரமவஸ்து சுருதிவாக்கியங்களுக்கு அகோசரமும், கோசரமும் ஆமெனப்படும். அந்த பிரமவஸ்துவை பிரத்யட்சம், அநுமானம், உபமானவுபமேயங்களென்னும் பிரமாணங்களாலும், பஞ்சபூதபஞ்சேந்திரிய விஷயங்களாலும், நிச்சயித்தல்கூடாதென்றும்; அதுகுற்றமுள்ள குணவிசேஷங்களைப் பொருந்தாம லிருத்தலால் சத்தரூபமாகிய வேதத்துக்கும், வாக்குக்கு மெட்டாதென்றும்; சுருதி சத்தரூபத்தால் அறிவிக்காமல் அருத்தரூபத்தால் அறிவிக்குமென்றும்; வாக்குக்கு எட்டாதபொருளென்று சொன்ன அவ்வேதமான்து

மகாவாக்கிய விசாரத்தா லப்பிரமப்பொருளைக் காட்டுமாம். தன் நாயகனல்லாதவர்களை இவனல்ல இவனல்லவென்று கூறிய கலியாணப்பெண் நாயகனைக்காட்டிக் கேட்டபோது அப்பெண் வெட்கமுற்றுப் பேசாதிருந்தாளென்று கூறுவது போல, ஒவ்வொரு தத்துவங்களையுந் தனித்தனிவிசாரித்து இதுவல்ல இதுவல்லவென்றுதள்ளிச் சேஷித்துநின்ற பரப்பிரமவஸ்துவை வேதமானது சொல்லாமற் சொல்லுமாம். இந்திரியங்களுக்குத் தலைவன் ஞானமாம். அதின்நினைவுகள் புத்தியெனவும் மனமெனவும் புறம்பிலும் உள்ளிலுஞ் சஞ்சரிக்குமாம். எதிரிட்ட கண்ணாடிக்குள்ளே ஓர்முகங்கண்டது போலச் சைதன்னிய ஸ்வரூபச்சாயையே அறிவைப்போல புத்தியில் பிரதிபலிக்குமென்றும்; அச்சாயையின் மார்க்கமாகச் சஞ்சரிக்கும் நின்மலவிருத்தியை அறிவென்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்களென்றுஞ்சொல்லப்படும். உண்மையான பிரமவஸ்துவைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு விருத்திஞானம் வேண்டுமாம்.

பிரமத்தின் குணபரியாய விலக்கு நாமங்களென்பது.

வேதஸ்மிருதிகள் சொல்லும்விதியால் குணபரியாயநாமங்களும், விதிவிலக்கு நாமங்களும், நிர்க்குணனாகிய பிரமத்தின்குணமல்லவென்றும்; அதனர்த்தங்கள் பிரமஸ்வரூபமேயாகுமென்றும்; அந்தநாமங்களினர்த்தப்படிச் சிந்திக்கில்இக்குணரூப மிறந்தக்குணாதீதஸ்வரூபம் வெளிப்படுமென்றும்; மற்றொன்றால்வெளிப்படாதென்றுஞ்சொல்லப்படும். வேதஸ்மிருதியின் பிரமாணபிரமத்தின் பரியாயநாமங்கள், விதியால் குணபரியாயநாமங்கள், விலக்குநாமங்களெனக் கூறப்படும்.

விதியால் குணபரியாய நாமங்களாவன:—நித்தியமென்றும், பூரணமென்றும், ஏகமென்றும், பரமார்த்தமென்றும், பரப்பிரமமென்றும், நிதானம் (ஆதிகாரணம்) என்றும், சாந்தமென்றும், சத்தியமென்றும், கேவலமென்றும், துரீயமென்றும், சமமென்றும், திருக்குஎன்றும், கூடஸ்தனென்றும், சாக்ஷிஎன்றும், போதமென்றும், சுத்தமென்றும், லக்ஷியமென்றும், சநாதனம் (அநாதி) என்றும், சிவனென்றும்,

தத்துவமென்றும், விண்ணென்றும், விபுவென்றும், சூக்குமமென்றும், சோதிஎன்றும், ஆத்மாவென்றும், முத்தமென்றுங் கூறப்படும்.

விலக்கு நாமங்களாவன:—சலனம் இன்மையும், அஞ்சனம் இன்மையும், மிர்தம் இன்மையும், பிரமேயம் இன்மையும் (அறியப்படாதது), மலம் இன்மையும், வாக்குக்கெட்டாமையும், சடம் இன்மையும், ஆமயம் இன்மையும் (நோயில்லாதது), சங்கம் இன்மையும், தூலம் இன்மையும் (கனமில்லாதது), அந்தரம் இன்மையும், அணு இன்மையும், ரூபம் இன்மையும், கண்டம் இன்மையும், சன்மம் இன்மையும், அந்தம் இன்மையும், நாசம் இன்மையும், குணம் இன்மையும், சகளம் இன்மையும், அவயவம் இன்மையும், ஆதி இன்மையும், சரீரம் இன்மையும், விகாரம் இன்மையும், துவிதம் இன்மையுமாம். இன்னமனேகமுமுளவாம்.

(உ-ம்.) பிரமநிச்சயத்திற்கு "மற்றைமுப்பிரமாணத்தால்வஸ்து நிர்ணயங்கூடாதே, உற்றதோர் விடயம்பூத முபயமன் றுதலாலே, குற்றமாங்குணவிசேடங்கூடாமலிருக்கையாலே, இற்றதுவாக்குக் கெட்டாதென்பதுமறிவாய்நீயே" என்றும்; "வாக்கியந்தனக்கெட்டாதவஸ்துவென் றுரைத்தவேதம், வாக்கியவிருத்தியா லவ்வஸ்துவைக்காட்டிற்றன்றே" என்றும்;"தன்பதியல்லாப்பேர்கடமையல்லனல்லனென்றாள், அன்பனைக்கேட்டநேரமவள்வெட்கி மவுனமானாள், என்பதும்போலநீக்கியிதன்றிதன்றெனச்சேடித்த, பின்பரப்பிரமந்தன்னைப்பேசாமற்பேசும்வேதம்" என்றும்; "இந்தியங்களுக்கிராசனிதயமாமதினெண்ணங்கள், புந்தியுமனமுமென்றேபுறத்தகத்துலாவியாடும்" என்றும்; "உன்முகம்போற் கண்ணாடிக்குள்ளொருமுகங்கண்டாற்போல், சின்மயவடிவின்சாயை சித்துபோற்புத்திதோன்றும், நின்மலவிருத்தியந்தநிழல்வழியாயுலாவும், தன்மநன்மகனேயித்தைத்தானன்றேஞானமென்பார்" என்றும்; "புரிகின்றவிருத்தி யொன்றேபோது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "ஆணல்லன் பெண்ணல்லனலியுமல்லன், காணனு மாகானுள னல்லனில்லன்" என்று சடகோபரும்; "உருவன் றருவன் றுளதன்றிலதன், றிருளன்றொளியன்றென நின்றதுவே" என்று அருணகிரிநாதரும் சொல்லியிருப்பதையுங்காண்க. (துணைபரியாயநாமங்கள் விலக்கு நாமங்களுக்கு) "நித்யம் பூரணமேகம் பரமார்த்தம்பரப்பிரம நிதானஞ்சாந்தம், சத்

தியங் கேவலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாக்ஷிபோதம், சுத்தமிலக்கியஞ் சுனுதனஞ்சீவன் றத்துவம் விண்சோதியான்மா, முத்தம்விபுருக்கும மென்றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கண் மொழியும் வேதம்" என்றும்; "அசலநிரஞ்சன மமிர்தமப்பிரமேயம் விமலம் வசனுதீதம், அசடமநாமயசங்கமதுல நிரந்தரமகனுநிருபாகண்டம், அசமனந்தமவினுசிநிர்க்குண நிஷ்களநிரவயவமனுதி, அசரீரமவிகாரமத்து விதமெனவிலக்குமனேகமுண்டே" என்று கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "நித்தியமாய் நிர்மலமாய்நிட்களமாய் நிராமயமாய் நிறைவாய் நீங்காச், சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறை சுடராயெல்லாம், வைத்திருந்த தாரகமா யானந்தமயமாகி மனவாக்கெட்டாச், சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச் சிந்தை செய்வாம்" என்றும்; "நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்பநிர்விஷய கைவல்யமா - நிஷ்கள வசங்கசஞ்சலரகிதநிர்வசன நிர்த்தொந்த நித்தமுக்த, தற்பரவிஸ்வாதீதவ்யோம பரிபூரணசதானந்தஞானபகவ - சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்று நான்சர்வகாலமுநினைவனே, வற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்கானந்த பூர்த்தியான - வத்துவித நிச்சயசொரூப சாக்ஷாத்கார வனுபூதியனுகூதமுங், கற்பனையறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற் கண்ணூடிருந்தகுருவே - கருதரிய சிற்சபையிலானந்த நிர்த்தமிடு கருணுகரக்கடவுளே" என்றுந் தாயுமானசுவாமிகள் பாடலிலுமறிக.

சச்சிதானந்த ஒருமையும், வியல்பும்.

சத்து, சித்து, ஆனந்த மெனமூன்றுபதமும் சச்சிதானந்தமெனப்படும். பத மூன்ருயினும் பிரமம் ஒன்றேயாம். சத்தென்பது:—தன் சரீரம் மாறிமாறி நசிக்கினுந் தானெப்பொழுதும்நசியாமலிருப்பதாம். ஆத்மா யிருள், சுழுத்தி, சூரியப்பிரகாசம், வஸ்துக்கள், இவைகளை யறிவாயிருந்தறிதலே சித்தாம். விடயங்களினைத்தினு முள்ளப் பிரியம்நீங்கினுந் தனதுபிரியம் நீங்காமையே ஆனந்தமாம்.

சத்து, சித்து, ஆனந்தமெனுஞ் சொற்கள் வெவ்வேறு பதமாயினு மவையுணர்த்தும் பொருள் ஒன்றுன அத்துவித வஸ்து வெனப்படும். அதெப்படியெனில்:—சலமானதெப்படி நெகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மை யெனவும்; அக்கினியானது பிரகாசம், சூடு, சிகப்பு எனவும்; ஒரேபொருள் சொற்களினுல் மூன்று பொருளாச்சுதோ அதுபோலவும்; கைம்மலை, கரையடி, புழக்கையெனுஞ் சொற்கள் வெவ்வேறு

பதமாயினு மவைகளின் பொருளான யானை, பின்னமாகாமலொன்றேயாவதுபோலும்; ஓர் புருடனை பிதாமகன், தம்பியெனு மனேகசொற்களாற் சொல்லினுமவனனேக மாகாமலொருவனேயாவது போலுமாம். ஒருமலரில் வடிவமும், சுவையும், பரிசமும், ஒன்றாயிருந்தாலும் இந்திரியங்களோவ்வொன்றிற்கு மததற்குரிய வொவ்வொருவிடயந் தெரியுமேயல்லது ஒன்றிற்குமற்றொன்றின் விடயந்தெரியமாட்டாதது போல சச்சிதானந்தவியல்புகள் ஆத்மஸ்வரூபமானாலும் சகத்துருவமானவிருத்தியின் வேற்றுமையால் வேறுபட்டிருக்குமென்றும்; மண், கல், முதலியமூடவிருத்தியான் தமோகுணத்தில்சத்தும், காமமுதலியகோரவிருத்தியான ரசோகுணத்தில் சத்தும், சித்தும், ஒழிவுமுதலிய சாந்தவிருத்தியான சத்துவகுணத்தி லானந்தமுமுதிக்கு மெனவும்படும். அனுர்தசடதுக்க நிவர்த்தியில்லாமையால் சத்தாம். சடத்தின்விலட்சணமானபிரகாசமாகலின் சித்தாம். துக்கத்தின்வேறாய முக்கிய பிரீதிக்குவிஷயமாகலின் ஆனந்தமாம்.

விடயங்களிலுண்டாகும் பிரியம் நிலையின்றி மாறுமாம். ஆத்மாவிடத்திலுள்ள பிரிய மொருக்காலு மாறாதாம். தனங்களைவிட புத்திரன் பிரியமாம். புத்திரனிலுந்தேகம்பிரியமாம். தேகத்திலும் இந்திரியம் பிரியமாம். இந்திரியங்களிலுஞ்சீவன் பிரியமாம். சீவனிலும்கூடஸ்தன் பிரியமாம். ஆத்மபிரியமே முக்கியமெனப்படும்.

(உ - ம்.) "தன்மாயவுடல் கெடினுமிவனிருப்பதுகொண்டு சத்தென்பதொக்கும்" என்றும்; "மருளாமலிருளையும்பொருளையுந்தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே" என்றும்; "அருகாதபிரியஞ் சுகத்தில்வருமாதலா லானந்தமா" என்றும்; "குளிரிளகல்வெண்மையென்ற பதங்களினீர் மூன்றுகூறாயிற்றே, வொளிதவனஞ்செம்மையென்ற பதங்களாலக்கினியுமொருமூன்றோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிடரெனப்பிரித்து விலக்கிவேதம், எளிதறிய மூரண்மொழிந்த சத்தாதியெனும்பிரமமேகந்தானே" என்றும்; "இன்னவகைவிதிவிலக்கு குணங்களன்றாச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங்கூடிச், சொன்ன பொருளொன்றன்றி யிரண்டில்லையொருபொருளைச் சொல்லுஞ்சொற்கள், பின்னபதமாமதனாற் சத்தாதிகுணப் பொருளாம் பிரமமேகம், அன்னபொருளொருமை யறிந்தகண்டபரி

பூரணமாயாவாய்நீயே" என்றும்; "தாகப்படும்பொருளிலும் மகன் பிரியமாந்தநயனிலுமுடல்பிரியமாம், ஆகத்திலும்பிரியமிந்திரியமாங் கரண மதனிலும்பிரியமுயிராம், ஏகப்பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மா விலிந்தவான்மா முக்கியம், ஊகத்திறற் கௌணமித்தை கர்த்தாமூன்று மொன்றிஞென்றறிகமகனே" என்றும்; "தாமத மிராசதஞ்சாத்துவித முக்குணத்தால் வரும்விருத்திமூன்றும், ஆம வைகண்மூடமுங்கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதானமாகும்" என்றும்; "சடமான மூடத்தருக்கல்லுமண்களிற் சத்தொன்றுமேதோன்று மால், விடமானகாமாதிகோரத்திலானந்தம்விளையாதுமைமற்றவைக ளாம், திடமானவொழிவாதிசாந்தத்திலேசச்சிதானந்தமூன்றும்வெ ளியாம், மடமானமூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்தமனமாகிலானந் தமே" என்றும்; "உருவங்களிரதங்கள் பரிசங்களொருபூவிலொன் றாகுமென்றாலுமே, கரணங்களோ ரொன்றிஞெரொன்றுதெரியுங் கண்க்கன்றிவாராதுகாண், அருமந்தசச்சிதானந்தச் சுபாவங்களான் மாவின்வடிவாகினும், பிரபஞ்சமயமாம்விருத்திபேதத்திறற்பேதங் களாமைந்தனே" என்றுங் கைவல்லிய நவநீதத்திற்காண்க.

சுத்தப்பிரமம் பரப்பிரமமேன்பது.

சுத்தப்பிரமமாகிய சர்வசாட்சியினிடத்திலே அக்கினி யிற் சூடுபோலவபின்னமாகவிருக்கின்ற ஒருசத்தியுண்டாம். அந்தச்சத்திபிரமத்தினிடம் லயமாய் அப்பிரமம் சலனமின்றி நிற்குணத்தில்நிற்கையிலதற்குச் சுத்தப்பிரமமென்றும்; அந் தச்சத்திவிசும்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தைவியாபிக்கையிலப் பிரமத்தினிடத்தில் பரவியாபகமுண்டானபடியால் சுத்தபிரம மெனும் பெயர்போய்ப் பரப்பிரமமென்று பெயராமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "பெயருருவமின்றி யொன்றுயிரண்டற்றதாகிப் பிற ங்குசர்வசாக்ஷியாஞ் சுத்தபிரமத்தினிடத்தே, யயராருக்கனிடத்தன லொத்தோங்க பின்னமாகவோர்சத்தியுளதாமச்சத்திசுழுத்தியிலே, யயர்வற முக்குணங்களிலயப்படுதல் போன்றே யப்பிரமத்தினிடத் திலயமாய்ப் பிரமந்தானுஞ், செயலற நிற்கையிலே யப்பிரமத்தின் பெயர்தான் சிறந்த சுத்தப்பிரமமெனச் செப்புவர் மேலையரே" என்றும்; "சுழுத்தியொழிந்தொளிர்சாக்கிரந்தனிலோர்குணந்தான் தோன்றவதனமது சுயரூபமறந்தே, யிழுக்கடைதல் போன்றந்தச் சத்திவெளிக்கொண்டே யெழிற்சுத்தப்பிரமத்தை வியாபிக்குந்தரு ணத், தழுக்ககலப்பிரமத்தினிடம் பரவ்யாபகமுண் டக்காலத்துச் சுத்தப்பிரமமெனும் பெயர்போய், வழுத்தலுறும்பரப்பிரமமெனவழ

ங்குமென்றே மறையந்தமுணர்ந்தவர்கள் வகுத்துரைத்தாரன்றே" என்றும் ஞானநுபவசாரத்திலும், நானசீவாதக்கட்டளையிலுமறிக.

பதிநிச்சயம். (சைவசித்தாந்தம்)

பதிமுதலொன்றே. அப்பதியாகிய பரமேஸ்வரன் நித்ய சர்வவியாபக சித்ரூபநிர்விகாரியென்றும்; சன்னிதிமாத்திரத்தாலே பிரபஞ்சஞ் சீவித்தொடுங்குமென்றும் வேதங்கள்கூறுமாம். எல்லாவற்றிலும்நிறைந்துநின்றஇவ்விறைவனுக்குஅசேதனமாயுள்ள மாயாசம்பந்த மில்லையாம். பஞ்சகிருத்தியமாகிய நிருத்தம் பண்ணுவனும். பரமேஸ்வரன் சர்வ ஆன்மாக்களிடத்திலும் வியாபித்து உயிர்க்குயிராயும், அறிவுக்கறிவாயும், நின்று சர்வத்தையு முள்ளே யுணர்த்துவனென்றும்; மனோவாக்குக்கெட்டாத ஞானசொரூபியென்றும்; தனக்குச் சமமான முத்தியைக் கொடுப்பவனென்றும்; அவனுடைய அருளேதாரகமாய் நின்று சுவானுபூதியாலவனையறிவதன்றி மற்றவற்றாற் காணப்படானென்றும்; ஆன்மபோதத்தாலவனையறியப்படாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஈஸ்வரன் அறிபொருள்-சத்தாதலால், பக்குவான்மாக்கள்சத்போதமாகவும் வாக்குமனோதீதகோசரமாகவுந்தமக்குவேறற அவனையறிவர்களென்றும்; ஆன்மபோதத்தாலே சுட்டறியப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அசத்தாதலாலவைசடமாயழிந்துபோகுமென்றும்; அறியப்படாத பொருளெல்லாம் ஆகாயபுட்பமும், முயர்க்கொம்பும் போலில்லாத பொருளாய்விடுமென்றும்; அறியப்பட்ட பொருள் அறியப்படாத பொருளிரண்டிற்கும் வேறாய், பரிபூரணமாய், சிவன் சைதன்னியசொரூபனா யழிவின்றி நிற்பவனென்றும்; அவன் சர்வான்மாக்களிடத்தும் எள்ளுக்குளெண்ணைபோலக் கலந்துவியாபித்து உயிராய் நின்றறிவிக்கையினாலேஇந்த வான்மாதானே சிவமுமாமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய முதல்வனுந் தோய்வின்றித்தானே சொப்பிரகாசமாய் நிற்குந் தன்னுண்மையிற் சிவமெனவும்; உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய் அவ்வாறுயிர்களின் வழிநிற்குந் தன்மையிற் சத்தியெனவும்; தாதான்மியத்தா னிருதிறப்பட்டு பின் ஐந்தொழிற்செய்யுந் தன்மையிற்பதி

யெனவும் பெயர்பெற்று நிற்பனெனவும் சிவாகமநூலுணர்ந்
தோர் பகுத்தோதினா ரெனப்படும்.

(உ - ம்) "இறைவன்றன் சன்னிதிக்கணுலகின்றன் சேட்டை
யென்னு, மறைகளுமறந்தாய் மாயைமருவிடான் சிவனவன்க, ணு
ரைதரா தசேதனத்தா லுருவுடையுயிர் கட்கெல்லா, நிறைபரன்
சன்னிதிக்கணீடுணர் வுதிக்குமன்றே" என்றும்; "ஐந்துநலமிகு
தொழில்களோடு நாடகநடிப்பநாதன்" என்றும்; "விரிந்திடு முணர்
வுங்காட்டி வீட்டையுமளிப்பன் மேலோன்" என்றும்; "அறிபொ
ருளசித்தசத்தா மறியாத தின்றாமெங்குஞ், செறிசிவமிரண்டு மின்
றிச் சித்தொடுசத்தாய்நிற்ப, னெறிதருஞ்சத்தின்முன்ன ரசத்தெ
லாநின்றிடாவே" என்றும்; "வைத்திடுஞ் சத்தேயாகுமனத்தொடு
வாக்கிறந்த, சித்துருவது வசித்தாமனத்தினாற் றேர்வதெல்லாம்"
என்றும்; "அறிபவனருளினாலே யந்நியமாகக்காண்ப, னறிபொரு
ளறிவாய் வேறா யறிவருளுருவாய் நிற்கும்" என்றும்; "தன்னறிவத
னாற்காணுந் தகமையனல்லனீசன்" என்றும்; "நின்றனன் வேறாய்த்
தன்னினீங்கிடா நிலைமையாலே, பின்றியவுணர்வுக் கெட்டாப்
பெருமையனறிவினுள்ளே, யென்றுநின்றிடுதலாலே யிவனவனெ
ன்னலாமே" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "அதுவென்னு
மொன்றன்றது வன்றிவேறே, யதுவென்றறிவறிவு முண்டே-யது
வென், றறியவிரண்டல்லனாங் கறிவுநிற்ற, லறியுமறிவே சிவமுமாம்"
என்று சிவஞானபோதத்திலும்; "வழித்தலைப்படுவான் முயல்கின்
றேனுன்னைப் போலென்னைப்பாவிக்கமாட்டேன்" என்றும்; "ஆன
ந்த வார்கழலே யொப்பாகவொப்பி வித்தவுள்ளத்தாருள்ளிருக்கும்"
என்றும்; "என்னையுன்னிலொன்றாய்விதித்து" என்றும் தேவாரம்,
திருவாசகம், அலங்காரத்திலும். "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் ப்ர
காசமாயானந்த பூர்த்தியாகி - யருளொடுநிறைந்ததெது தன்னருள்
வெளிக்குளே யகிலாண்ட கோடியெல்லாந், தங்கும்படிக்கிச்சை
வைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததெது மனவாக்கினிற் - றட்டாம
னின்றதெது சமயகோடிகளெலாந் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்,
றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்றதெது வெங்கணும் பெரு
வழக்கா-யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா யென்றைக்கு
முள்ளதெதுமேற், கங்குல்பகலற நின்றவெல்லையுளதெதுவது கருத்
திற்கிசைந்தததுவே - கண்டனவெலா மோனவுரு வெளியதாகவுங்
கருதியஞ்சலிசெய்குவாம்" என்று தாயுமானஸ்வாமி பாடலிலுங்
காண்க. (அநாதி முத்தன்சித்துருவாகிய முதல்வன் யென்றதற்கு.)
"உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமா யொளியாயோங்கி, யலகிலாவுயிர்
கள் கன்மத்தாணையினமர்ந்துசெல்லத், தலைவனாயிவற்றின்றன்மை

தனக்கெய்தலின்றித்தானே, நிலவுசீரமலனாகிநின்றன் நீங்காதெங்கும்" என்றுசிவஞானசித்தியாரிலும்; "சித்ரூபமாத்மசொரூபம் த்ருக்கிரியாகுணலக்ஷிதம், ஞானரூபஸ்யதஸ்யாபி ஸ்வரூபம் த்ருக்கிரியாத்மிகம், சைதன்னியம் த்ருக்கிரியாரூபத்தஸத் யாத்மநிசர்வதா, சர்வதச்சயதோ முக்தௌ ஸ்ரூயதே ஸர்வதோ மூகம், அநாநாதிமலோபேதஸ் ஸக்லக்ருத்ஸர்வவித்சிவ" என்றவசனத்தையுமறிக.

பாச, பசு, பதிஞான வியல்புகளாவன.

பாசஞானமாவது:— நாலுவேதங்கள், பல சாஸ்திரங்கள், ஸ்மிருதி, புராணங்கள், பலகலைஞானங்கள், உச்சரிக்கத்தக்க வசனைமந்திரங்கள், வைகரி முதலாக நாலுவாக்குகள், எல்லாத்துக்குமேலான நாதமீறாகவுண்டாகப்பட்டவிவையெல்லாம் ஆன்மபோதத்தினால் அதாவது, அதோமாயையிலுண்டாகிய திருவிதகரணங்களா லாராய்ந்தறிகையினாலே பாசஞானமாம்.

பசுஞானமாவது:— எல்லாதத்துவங்களுங்கழன்றவிடத்து ஆசையின்மிகுதியினாலே நானேகர்த்தா அதாவது நான் பிரம்மமென்று சொல்லப்பட்டவறிவு, கன்மத்துக் கீடாகவொருசரீரத்திலே கூடிநின்று, ஒன்றையறியுமிடத்து வொவ்வோரிந்திரியங்களினாலே வொவ்வொரு விஷயங்களை யறிந்து நிற்கையால் பசுஞானமாம்.

பதிஞானமாவது:— சுவபாவஞானசொரூபியாகியபரமேசுவரன் தன்னுடையஞானத்தினாலேசர்வத்தையு மேககாலத்திலே ஒருவரறியாமல் தனக்குள்ளவியல்பாகத்தானேயறிந்து நிற்பதால், சிவன், பதிஞானமாம். பிரகாசத்தைப் பெற்றவர்கள் ஞானதிருட்டியாற் காண்பார்களெனப்படும். பாசபசுஞானமிரண்டும் முத்திக்குக் காரணமன்றெனப்படும்.

(உ - ம்.) "வேதசாத்திரமிருதி புராணகலைஞானம் விரும்பசபைவைகரியாதித்திறங்கண்மேலா, நாதமுடிவான வெலாம் பாசஞான நனுகியான்மாவிவை கீழ்காடலாலே, காதலினான் பிரமமென்னுஞானங் கருதுபசுஞான மிவனுடலிற்கட்டுண், டோதியுணர்ந்தொன்றொன்று வுணர்ந்திடலாற் பசுவாமொன்றாகச் சிவனியல்பினுணர்ந்திவென்காணே" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

சைவமென்பது.

சைவமென்னும் பதத்துக்குப்பொருள் அறிஞர்-சிவத்தோடு சம்பந்தமென அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் சொல்லுவர்களாம். ஆகமங்களிற் சொல்லியபடி ஞானசாரியரிடத்தில் தீக்ஷையைப்பெற்று சரியை, கிரியை, யோக, மிவைகளின்வழிநின் றனுட்டித்து, அம்முதிர்ச்சியினாலே ஞானமுண்டாயந்தஞானத்தினாலே சிவனுடைய சீர்பாதத்தை யிறண்டறச்சென்று பொருந்துவர்களெனப்படும்.

(உ - ம்.) "சைவஞ் சிவத்துடனே சம்மந்தமாதலெனச், சைவாகமமுரைக்குஞ் சத்தியங்கேள் - செவ்விதாய், நீங்காமலுட்புறம்பு நீங்காத நற்சிவனை, நீங்காமை சைவநினை" என்று அத்துவிதக்கலிவெண்பாவிலும்; "சைவசமயமே சமயஞ் சமயாதீதப்பழம்பொருளைக், கைவந்திடவே மன்றுள்வெளிகாட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறிபுகுதவேண்டா முத்திதரும், தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்தீரே" என்று தாயுமானசுவாமிகளும்; "புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன் மிருதி வழியினின்றும் புகலுமாச்சிரம், வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்துமருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச்சிறப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத், திறத்தடைவரிதற் சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்" என்று சிவஞான சித்தியாரிலுங் காண்க.

வீரசைவம்.

தொந்தத்தசியெனு மகாவாக்கியத்தைத் தழுவி யிராநின்ற வாதுளாகம முதலியவற்றில் துதிக்கும் சைவமானது சாமான்னியசைவம், மிசிரசைவம், சுத்தசைவம், வீரசைவமென நான்குபிரகாரமாம். சாமான்னியாதிசைவமூன்றும் பூர்வபாகமென்றும்; வீரசைவம் உத்தரபாகமென்றும், அங்கலிங்கசையோக வீரசைவமென்றுஞ் சொல்லப்படும். பக்குவரல்லாத மந்தாதிகாரிகளனுட்டித்துய்தற் காரணமாகச் சாமானியாதிசைவ மூன்றையும் பூர்வபாகமாகவும், சத்திநிபாதராகிய மோக்ஷாதிகாரிகளனுட்டித்துய்தற்காரணமாகிய நான்காவதான வீரசைவத்தை யுத்தரபாகமாகவுஞ்சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "உரைக்கு மெச்சமயத்திற்கு முத்தரபாகஞ் சைவந், தரிக்குமச்சைவத்திற்குத்தரமென வீரசைவந், தெரிக்குநற் காமீகாதி சிரத்தினிற் றிகழுங்கண்டா, யரிக்குரற்சிலம்பரற்றுமடி மலர்த்தடங்கணல்லாய்" என்றுபிரபுலிங்கலீலையிலும்; இருக்குமுன் நான்கின் என்றபாடத்தில் "திருக்குகளின்றி யங்கலிங்கைக்கியஞ் செப்பிடு முத்தரபாகம்" என்றும் சுத்தசாதகத்திலுங்காண்க.

ஆத்மரக்ஷகார்த்தமாகப் பரமசிவன் அருளே திருமேனியாகக் கொள்ளப்பட்ட, லய, போக, அதிகார, சத்தி, யுக்த, பிரவர்த்தராய், சிவன், சதாசிவன், ஈசுவரனுகிய, நிட்களம், நிட்களசகளம், சகளரூபமாயுள்ள இஷ்டப்பிராண பாவமென்னுந் திருநாமத்தினை யுடைய சிவலிங்கங்களை வாதுளாகம விதிப்படி மந்திரக்கிரியா வேத தீக்கைகளாற் பிரதிட்டை செய்து, வலிமிகுந்த தவக்கற்பினிருத்தித், தூல, சூட்சும, காரணதேகங்களில் விட்டுநீங்காது பிராரத்தவழித்தாய் வரப்பட்ட யாதொரு விடயங்களினது ரூபு, ருசி, திருத்தியென்னு மூன்றினையும் பகுத்து அற்பிதஞ்செய்து, அச்சிவப்பிரசாதமே புசிக்குமேதுவினுல் தத்துவசுத்தியும், அதனுலாணவ சுத்தியும், அதினுல் ஆன்மலாபமான சிவானனன்னிய சம்பந்தவாழ்வும் வுண்டாகு மெனப்படும்.

லிங்கதாரணம்: கன்னிகைக்குப்பிரதானமான திருமாங்கல்யமே புருடனுக்குரியவளென்னுஞ் சுதந்தரத்தைக் காட்டுவது போல, சிவலிங்கதாரண சம்பந்தமே சைவமென்னும் பொருளைக்காட்டுவதெனவும் சகல சமயிகளுக்கு மிலிங்கோத்தாரஞ் சைவத்திற் சொல்லுமெனவும்படும்.

(உ - ம்.) "பூண்ட பணிகளது பொற்புடைய நாயகனுக், கீண்டுரிய ளென்றறிவடன்னை - யீண்டொருவன், பாரியென மங்கிலியம் பண்ணுதல்போலிங்கசங்க, காரணத்தாற்சைவனென்றுகாண்" என்று அத்துவிதவெண்பாவிலறிக.

விபூதிருத்திராட்சம்:—உட்சமயமான சைவம், பாசுபதம், வாமம், வைரவம், மாயாவிரதம், காளாமுகமென்னு மாறுக்கும், சரியையாதி நான்குபாதத்தினையுடையோர்க்கும், பொதுவானதென்றும், சுத்திசெய்யுமென்றும், முத்திக்கேதுவாகிய பரிபாகத்தைச் செய்யுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "நீறுடனே கண்டிகைக்கணின்ற சிவசம்பந்தப், பே றதன்றோ வென்னிலதுபேசக்கேள்-கூறுகின்ற, மந்திரமுங்கோமய முமா நிலஞ்சுத்திசெய்ய, வந்ததுபோன்மற்றமதி" என்றுஅத்துவித வெண்பாவிலறிக.

சாமவேதமகாவாக்கியம் (வீரசைவக்கோள்கை.)

தொந்தத்தசியென்னும் மகாவாக்கியத்தைத் தழுவியிரா னின்ற வாதுளாகமம், வீராகமம், மகுடாகமம், அசிந்தியாக மம், காமிகாகமம், முதலியவற்றில் தொம்பதார்த்தமான சீவ ன், தற்பதார்த்தமான அருள், அசிபதார்த்தமான சிவலிங்கத் துக்குடலா யிருத்தலனுதிசித்தமென்றும்; இவ்வுடலுக்குமுயி ருக்கும் விட்டுநீங்காத சையோகசம்பந்தமிருத்தல்போல அவ் வங்கமும்லிங்கமு மிரண்டறச்சிவாத்துவிதமாகச் சையோகித் திருப்பதே சிவசம்பந்தமென்று பிரதிபாதிக்கின்றனவாம்.

(உ - ம்.) "முற்பதமான தொம்பதப்பசுவே மூடிருணீங்கிச் சுத்தமதாய்ப், பிற்பதமானதற்பதவருளிற் பிறங்குந்தா தான்மிய மடைந்தே, சிற்பதமானவசிபதசிவத்தைச் சேர்ந்ததற் கங்கமாய் நின்றால், மற்பதமுத்தி முடிந்ததுவாகு மற்றவைதனினிற்கிற்குறை யே" என்று சுத்தசாதகத்தி லறிக.

மாயாவாதி முதலாயினோர்கோள்கை வித்தியாசமேன்றது.

கூடத்த பிரம ஐக்கியமென்று மகாவாக்கியத்திற்குப் பொருள்கோடல், ஆகமவேதவுபநிடதங்களைக் கூர்ந்து விசா ரித்தறியாத மாயாவாதி முதலாயினோர் புத்திமயக்கத்தாலங்ங னம் பொருள்கோடலேயன்றி, சுருதிகுருசுவானுபவமாகவு ணருமெய்யறிவாளராகிய சைவாசிரியரது கொள்கையன் றெ ன்பதாம். நின்மலனுன, திருவருளுக்குமுதன்மையான, சிவத் திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் வுயிருமுடலும்போலுங்கண்ணொளியு மாதித்திய வொளியும்போலும் மிரண்டற்ற வத்துவிதசம்பந்த மேவுயிர்க்குறுதியான சிவசம்பந்தமாம்.

(உ - ம்.) "கங்கையுமிடைச் சேரியுமொன்றுக்கொன்று கைவி ட்டதது விட்டதொக்கு, மிங்ஙனங்குந்தமும் மொருவனும்போல விடைவிடாதது விடாதொக்கு, மெங்ஙனமவனு மிவனு மற்றிடை விட்டிடை விடாதிருத்தலுங்கூடுந், துங்கவவ்வசிக்குப் போந்திடு மருத்தந் தோன்றிடா மறைநெறி யோர்க்கே" என்றும், "சீவ்னது பாதியீசனதுபாதிதீர்ந்து சித்திரண்டதுமொன்றே, யாவது விட்டு

விடாதலக்கணையென்றறைந் திடிற்பந்தமோரிரண்டு,மேவலேநீங்கல் விட்டலக்கணையாம் விளங்குஞ் சித்திரண்டதுமொன்றே, யாவது விடாதலக்கணையாகு மதற்குமேலிலக்கணையின்றும்" என்றும்; "விட்டலக்கணையும் விடாதலக்கணையும் விட்டுவிடாதலக்கணையும், திட்டமதறவே தேர்ந்திடிற் பந்தந் தீர்ந்திடல் விட்டலக்கணையா, மிட்டநல்லதிட்டானம் மதுதானுயிருத்தலே விடாதலக்கணையா, மெட்டறு சிவத்துக்கங்கமாயிருத்தல் விட்டு விடாத லக்கணையே" என்றும் சுத்தசாதகத்திலும்; "பேதமேலேகதேசமுத்தியிற் பிராணனுமேக, வாதமுமயக்கஞ்செய்யு மலின நாசகனுமொன்றே, வாதலாவிரண்டுமெல்லாவபேதமேயமலனுவி, வேதகரவியுங்கண்ணும்வேறெனுரொன்றுமென்னுர்" என்று சிவதருமோத்தரத்திலுங்காண்க.

சாமவேத மகாவாக்கியம் (சைவசித்தாந்தக்கோள்கை.)

ஆன்மாவுக்கும் சிவனுக்குமிருக்கிற வயிக்கியத்தையறியாமல்மாயாவாதிஒன்றென்றுசொல்லுவதெப்படிகூடும். அத்துவிதமென்ற சொற்பொருளைமுன்னே ஆசிரியர்கள்சொன்ன முறைமையில் விசாரிக்க, அத்துவயமென்ற சொற்பொருளையு மவ்வாறே விசாரித்தறிக. அநாதிமலமுத்தனும் தனக்கொப்பொருவருமில்லாதவனென்று வேதமெடுத்துக்கூறும் வுண்மைப் பொருளையறியாமல் நின்மலனுகிய பரமசிவனையும் சமலனுகிய வான்மாவையும் அவித்தையாகிய மலத்தையும் ஒன்றென்று கூறுவது கூடாதாகுமாம். எல்லாவான்மாக்களுமவனுக்கு வடிவாகவும் அச்சிவனவ்வடிவுக்கு மூர்த்திமானுகவுமிருக்கிற முறைமையை விசாரித்தறிந்தாலந்தவஞ்ஞானம் நீங்குமாம். ஆசாரியனைத்தேடி, தற்பதமாகியசிவனையும் தொம்பதமாகிய வான்மாவையும் அசிபதத்தா லயிக்கியஞ்செய்யப்பட்ட வுபதேசயிலத்தால் பொல்லாத அஞ்ஞானம்போக்கிச் சித்தியையடையுமோபிரமம் இதையறிக. தத்வமசிலயத்தை ஒன்றென்பதாலுல் தன்னிடத்து விளங்கிய வனுபவத்துக்கு மாறுபாடாய்விடுமாம். அண்டசமுதலியநால்வகைதோற்றமும் அவனிடத்திற் றேன்றியதல்ல அதற்கு அவன் பின்னமென்று யார்கொண்டவர்கள்; அவர்களே சரீரபந்தம்நீங்கினவர்கள். பரமசிவன்சீர்பாதமடைந்தவர்களென்பதாம். ஆன்மாவும்சிவனும் ஒன்றல்ல இரண்டுமல்லவென்று வேதாகமங்களெல்லாமுவர்களிருக்கின்ற வயிக்கியத்திலுல்அபேதமென்றே

சொல்லுமாம். இப்படிவிவேகித்து பிரத்திய (அறிவு,) மென்னுஞ்சத்தத்தினுமேலிதற்கு ஐயிக்கியமென்றபதத்தின் அருத்தத்தையொன்றென்று சொல்லுவர்களாம். மரமும்நிழலுமொன்றென்று சொல்லப்படமாட்டா, அல்லது இரண்டென்றுஞ் சொல்லப்படமாட்டா, ஒன்றுக்கொன்று இப்படி பிரிக்கப்படாததுபோல பரமசிவனும் ஆன்மாவுமிப்படிபிரிக்கப்படாமலிருக்கிற வயிக்கியத்தை விசாரித்தறியாதவர்கள் சொல்லுந்திட்டாந்தமெல்லாம் ஏகதேசமேயென்றும்; அறிவில்லாதவர்களே சிவனும் ஆன்மாவும் ஒன்றென்பார்களென்றும்; வியாழபகவான் முதலாயினோரால் சொல்லப்பட்ட குற்றமமைந்த சாத்திரயாதி யதனுண்மையை யறிந்தார்களேயானுமவர்களறிவு விளங்கினவரேயல்லவென்று நிச்சயமாயறியவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "மோசகனுயிர்க்கி ருளநாதிமலமுத்தன், பேசுமியல் வேதமொழி பெற்றுமறிவற்றார், மாசறிவினார்சிலர்கண்மற்றையியல் பெற்றார், தேசிலருணர்ச்சியினு மென்றறிகதிண்ணம்" என்றும்; "பொத்தையுடனு மறவேயருள்புரிந்து, தத்துவமசிப்பொருடருங்குரவனுரென், றத்தவுதயத்த மலமாசினையறுத்தே, சித்திபெறுமோபிரமமென்கொலிதுசெப்பாய்," "விண்டனுபவத்தெழுவிருத்தமெழுவாயு, மண்டமவனன்றவன தாகமயலென்றே, கொண்டவர்கள் விண்டவர்கள்கூடினர்களாகும், பண்டயபராபரனிணைக் கமல பாதம்" என்றும்; "ஏகமன்றிரைவனுவிரண்டுமன்றபேதமென்றே,யாகமவேதமெல்லாமயிக்கியபதத்தினுலே,யூகமுள்ளவாகமுள்ளத்துணர்த்திடும்பிரத்தியாயத், தூகமுமற்றொன்றென்ப ரயிக்கிய பதார்த்தமூனர்" என்றும்; "தருநிழலொன்றேவன்றேதனித்திருபொருளோவன்றே, பரமனுமுயிருமிந்தப்படியெனவபேதம்பாரார்" என்றும் சிவதருமோத்தரத்திலும்; "தொம்பதந்தற்பதந்தொன்முற்றுரியம்பேர, நம்பியமூன்றுந்துரியத்து நற்று, வம்புலியுன்னுவதிருக்கத்தப்பாலேச், செம்பொருளாண்டருள் சீர்நந்திதானே" என்று திருமந்திரத்திலுங்காண்க.

சத்தியென்பது (சித்தாந்தம்.)

சத்தியென்பது தனியே ஒருமுதலல்ல. சூரியனுங்கிரணமும்போல தடையற்ற ஞானமெனப்படும். முதல்வனுடைய பராசத்தி யொன்றே ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி, ஞானசத்தி என ஐந்தாம். அவ்வக்காரிய பேதத்தானும்

வியாபாரத்தாலும் பலவிதமுமாகுமாம். சத்தியின் ஸ்வரூபமாவதேதெனில் அறிந்தும், அறிவித்தும் நிற்பதாகிய ஞான சத்தி யொன்றேயாம். ஞானமேயானபோது சிவமெனவும், கிரியையாய் வியாபிக்கும்போது சத்தியெனவும், ஞானம் கிரியையிரண்டுமொத்து வியாபிக்கையில் சதாசிவமெனவும், ஞானங்குறைந்து கிரியையேறி வியாபிக்கும்போது மஹேஸ்வரனெனவும், கிரியை குறைந்து ஞானமேறி வியாபிக்கும் போது சுத்தவித்தையெனவும், ஐவகையாகச்சொல்லப்படும். இந்த ஐந்தும் முதல்வனுக்கு தன் ஸ்வதந்திரமாகிய அனுஷ்டானமாயிருப்பதால் சுத்ததத்துவங்களெனவும், சத்திக்காதாரம்பிரமமெனவும், ஆதேயம் உலகமெனவும்படும். அருளென்பது சிவசத்தியாம். எல்லாவடிவங்களுஞ் சத்தி சிவஸ்வரூபங்களாம். அந்தச்சத்தியே சத்தனாகிய சிவனுக்குச் சத்தியாதலால் சிவசங்கற்பமெல்லாவற்றையும் சத்தியே யுண்டுபண்ணுமாம். சிவத்துக்கு சத்தி, நாதத்துக்கு விந்துசத்தி, சதாசிவனுக்கு மனோன்மணி, மஹேஸ்வரனுக்கு மகேசை, ருத்திரனுக்குகௌரி, மாயனுக்கு திரு, பிரமனுக்குவாணி, இவ்வாறு சத்திகளாம். சிவன் எத்திறமாக நிற்பனோ அந்தச்சத்தியும் அத்திறமாக நிற்பளாம். சிருஷ்டி, திதி, சங்காரமென்னுமுத்தொழிலுக்கேதுவாகிய பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரன் என மூன்று மூர்த்திகளாகவு மின்னமனந்த மூர்த்திகளாகவும் அமையுமெனப்படும்.

(உ - ம்.) "சத்திதன் வடிவேதென்னிற் றடையிலா ஞானமாகு" மென்றும்; "ஒன்றதாயனேக சத்தியுடையதாயுட னாதி" என்றும்; ஒருவனே இராவணுதி என்ற பாடத்தில்: "வரும்வடிவெல்லாஞ் சத்தி சத்தி தான் மரமுங்காழ்ப்பு, மிருமையும் போலமன்னிச்சிவத்திேனா டொன்றே நிற்கும்" என்றும்; "சத்திதானுதமாகி தானுகுஞ் சிவமுமந்த, சத்திதானுதியாகுந்தரும் வடிவான வெல்லாஞ், சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்தனுக்குச், சத்தியாஞ் சத்தன்வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்திதானே" என்றும்; "சத்தியாய் விந்துச் சத்தியாய் மனோன்மணி தானுகி, யொத்துருமகேசையாகி யுமைதிரு வாணியாகி, வைத்துறுஞ் சிவாதிக்கிங்ஙன் வருஞ்சத்தியொருத்தியாகு, மெத்திறநின்றானீசன் றத்திறமவளுநிற்பள்" என்றும் சிவஞான சித்தியாரிலும்; சுத்தமாஞ் சத்திஞானச் சுடராகுமென்றபாடத்தில் "இரவி காட்டுமவன் றெளிபோன் மகிழ்ந்தே"

என்று சிவப்பிரகாசத்திலும்; "எட்டுருவமைந்தொழிலுமிச்சைவடிவும் பயனும், சுட்டரிய பூரணமும் சுட்டுதலும்-நிட்டைகளும், உன்னிழைப்பிலின்பமுதித்தொடுங்கு மொன்றிரண்டும், தன்னருட்கே யாம்தனே" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலுங் காண்க.

மாயை (சித்தாந்தம்.)

மாயையென்பது, ஆன்மாவின் விபுத்வத்தை யாவரித்து ஏகதேசவர்த்தியாகப் பண்ணுகையால் சம்பந்தமாம். பொய்மையுண்டாக்குகிற போகத்தைப்பண்ணுவதாகுமாம். அசத்தியத்தை மெய்யெனப்பண்ணி தனுவாதிகளிடத்துண்டாகிய குணதோடங்களைக் காட்டாமல் அசுசியை யசுசியென்றது மறைத்துநின்றுமினுக்கியும் மயக்குகையுமாம். நெல்லுக்குண்டாகிய முளைபோலவாணவமும், தவிடுபோல மாயையும், உமிபோல காமியமும், ஆகிய மூன்றுமலங்களும் மயக்கத்தைச் செய்து ஆன்மரூபத்தை மறைத்துநிற்குமாம். கன்மமலம் போகம், மாயாமலம் பந்தம், ஆணவமலம் போக்த்ருத்துவமாம். சிவனுடையதரிசனமாகவொட்டாமல் மறைக்கையால்திரோதாயிமலமெனப்படும். மாயையின்காரியமாகிய கலைமுதலிய தத்துவசமுகங்கள் மாயேயமலமெனும் பெயரைப் பொருந்துமாம். ஆன்மா இந்தபஞ்சமலங்களையும் பொருந்தி சனனமரணப்பட்டு, கர்த்தாவினுடையவாக்கினையாலே கொள்ளிவட்டம் போலவும், காற்றுடிபோலவும், இமைத்து விழிக்கிறமாத்திரத்திலே சுத்திவருமெனப்படும். அதுநித்தியமாயும், உலகிற்கு முதற்காரணமாயும், அசித்தாயும், சடமாயும், எவ்விடத்தும் வியாபகமாயும், முதல்வனுக்கோர்பரிக்கிரக சத்தியாயும், ஆன்மாக்களுக்கு மாயேயமான தனுவாதிகளையுண்டாக்குவதாயு மிருக்குமாம்.

(உ-ம்.) "தோற்றமும்நிலையும்நீறுமாயையின்தொழிலதென்றே, சாற்றிடுமுலகவித்துச்சாகாதியணுக்களாக, வேற்றதேநீண்டிநிற்குமில்லதேலில்லையாகு, மாற்றநீமறந்தாயிற்றுன்மாயையைமறந்திடாயே" என்றும்; "நித்தியமாயருவாயேகநிலையதாயகிலத்துக்கோர், வித்துமாய்சித்தாயெங்கும்வியாபியாய்விமலனுக்கோர், சத்தியாய்ப் புவனபோகந்தனுகரணமுமுயிர்க்காய், வைத்ததோர்மலமாய்மாயை மயக்கமுஞ்செய்யுமன்றே" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியாரிலறிக.

வேதாந்தம் (சத்தி.)

இந்திரஜாலம் செய்வோன் தனதுவிநோதக்காட்சிகளைக் காட்டுவதற்குமுன், கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அருவமாய் நின்ற தனது வித்தைகளெங்ஙனங்காணப்படும். பிரத்யட்சத்தில் பலபல விசித்திரங்களான கந்தர்ப்ப சேனைகளா யவன் வித்தைகள்தோன்றியபின்யாவருக்குங் காணப்படுவதுபோல, பிரமத்துக்குரிய சத்திகளனந்தமாயிருக்குமென்றும், அந்தக் கண்டு பிடித்தல் கூடாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்திரஜாலக்காரன் பிரமமாயும், விளங்கும் வித்தைகளவனது சத்திகளாகவும், கந்தர்ப்பசேனைகள் பஞ்சபூதங்களாகவும், உபமான உபமேயங்களாலுமறிக. அதிசூட்சுமமான வித்தைகளெல்லாம் அறிவினுட்பமேலிடமேலிட கண்டுகொண்டேவருவதை பிரத்யட்சத்திலுமறியலாம். அதெப்படியெனில் சத்தியானது அதனைக்காட்டிய ஜாலக்காரனைவிடவேறன்றாம். அறிவையன்றி யறியாமை யில்லை. மாயாவியும் ஜாலக்காட்சியும் பிரத்யட்சமாயிருப்பது போல, பிரமமும் உலகமும் பிரத்யட்சம். மாயாசத்தி அப்பிரத்தியட்சமாம். புல்முதலிய ஜடவஸ்துக்களனைத்து மததற்குரிய காலத்திற் புஷ்பித்துக்காய்ப்பது சிற்சத்தியினாலேயன்றி வேறில்லை சிற்சத்தியின்நியமமில்லாவிடில் அரசனில்லாத பட்டணத்தைப்போ லெல்லாமாறுபடும். மணிமந்திர ஔஷதங்களால் வாயுஸ்தம்பனம், ஜலஸ்தம்பனம், அக்கினிஸ்தம்பனம் செய்தால் அவ்வவற்றிற் சிறந்திருக்குஞ் சலனம், நெகிழ்ச்சி, உஷ்ணம் ஆகிய யிம்மூன்று சத்திகளெங்கேயிருக்கின்றன? இதைக் கொண்டுமறிக.

விட்சேப சத்தியெனும் இந்த மாயாசத்தி ஜெனனத்துக்குக் காரணமானாலு மிந்தச் சத்தியே சிரவணாதி முயற்சியினால் வீடடைபவர்களுக்கு மிகவுஞ் சகாயமாம். விட்சேபம்-அறிவு. விட்சேபகாரியமான தியானாதிகளாலுண்டான வினைத்தும் வீட்டிற் சேர்க்குமென்றும்; இந்தவிட்சேபசத்தியினாலுண்டாகும் முத்தியும் வுண்மையேயென்றுஞ் சொல்லப்படும். குருவாக்கியப்படி உண்மையான சச்சிதானந்தஸ்வரூபமே தானாகச் சிந்திக்கி லாந்தமயாசத்தி நீங்குமாம்.

(உ-ம்.) "சத்தி சத்தனைத் தவிர வேறன்றுகாண் சத்தன்மா யாவி, வித்தைகாட்டிய விந்திரசாலம்போய் வித்துவானும் போல, புத்திமைந்தனே சத்திமானாகிய பூரணவான்மாவின், வத்து நிச்சயஞ் சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே" என்றும்; "புல்லையாதியா மசேதனப்பொருளெலாம் பூத்துங் காய்ப்பனபாராய், நல்லயாமகனேயதிற்சிற்சத்திநடந்திடா திருந்தக்காற், றொல்லையாய்வருஞ்சரா சரவுயிர்க்கெலாஞ்சுபாவங்கள் வேறாகும்" என்றும்; "தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம்பவமானாலும், ஆற்றலான் முத்திசேர்வார்க்கனுகூல சகாயமாகும்" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திற் காண்க.

மாயை (வேதாந்தம்.)

மாயையென்பது:—அறியாமையேயென்றும்; அவாச்சிய வடிவமென்றும்; ஞானவிசாரணைமுயற்சியில்லாமையேமாயை தோற்றுவதற்குக்காரணமென்றும்; உலகமேசத்தியம் உடலே யானென்னுந் திடஞான முடையோர்களே அம்மாயையை யுடையவர்களென்றும்; அகமுகத்திற்சிற்சத்தியாயும், புறமுகத்தில்மாயாசத்தியாயு மிருக்குமென்றும்; பொய்வந்த தெப்படி யெனக் காணாததுபோல அம்மாயையுந் தோற்றுமென்றும்; பிரமசத்திகளனந்தமாகையா லம்மாயையைக்கண்டுபிடித்தல் கூடாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். மலடிபுத்திரனுந் தாணுவிற் புருடனுங்கூடிக் ககனாரவிந்தபுஷ்பத்தைக் குடுமியிற்சூட்டிக் கொண்டு கந்தர்வநகரத்தில் கிளிஞ்சல் வெள்ளியை விலைமதித்து, அதைச்சுதந்திரமாக்கிக்கொள்ளுங்காரணத்தினாலென்னதெனவென்று வழக்கிட்டுத் தமக்குள்ளே கலகமாய்க்கொண்டிருக்கையில் பழுதைபாம்புகடித்து அவ்விருவருமாண்டுபேய்களானார்களென்னுங் கதையினுண்மையறிந்தவன் கற்பிதமான கானற்சலம்போலவும், கிளிஞ்சல்வெள்ளிபோலவும், மாயையிற்றோன்றுமிவ்வுலகமனைத்தும் பொய்யென்றேயெண்ணுவனும். பிரமஸ்வரூபத்துக்கும் சகத்துக்கு மத்தியிற் சிலசத்திகளுளதென்றும்; அவைபிரமத்திற்குவேறுபட்டிராதென்றும்; அதனால்வஸ்து இரண்டாகமாட்டாதென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

பொய்யை மெய்யென்னுமளவுஞ் சநநமேயாம். தன்னை யறிவதைவிட்டுத் தனக்கயலாயுள்ள வெத்தவஞ் செய்யினுந் தனக்கயலாகவே முடியுமாம். அவைகளுக்கு முடிவில்லையாம்.

பொய்யென்பது நாமரூபங்களாக வெங்கணும் விரிந்துள்ள பஞ்சபூத மெனப்படுவதாகிய மாயையாம். மெய்யென்பது சத்து, சித்து, ஆனந்தமென் னு மிலக்கணமே வடிவாக வெங்கணும் நிறைந்துள்ள ஆன்மாவாம். அறியாமையாகிய ஆவரணசத்தியென்பது ஞானதிருட்டி தெரியாதபடி கார்காலத்து இரவியி னிருளைப்போல பூரணமான பிரமவஸ்துக்குப் புறம்பிலுள்ள ஈசன் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும், அறிவுருவான கூடத்தனுக்கும், சீவன்முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும், உண்டான சிற்சட பேதங்களெவ்வளவுந் தோற்றவொட்டாம லுணர்வை மறைக்குமாம். வீட்டைச்சேரவொட்டாமல் கெடுக்குமாம். ஆவரணத்தின் காரியம் விட்சேபமாம். மாயையைச் சீவன் முத்தர்கள் சோகம்பாவனையால் தொலைப்பர்களாம். சோகமென்பது யோகஅப்பியாசகாலத்தில் பிரணவத்தையுச்சரித்தலால் சுவாசமடங்கித் தத்துவாதிகள் தன்வயப்பட்டுச் சலனமற்று நிற்பதாம்.

(உ-ம்.) "அதனையின்னதென்றுரைத் திடப்படாமையாலவாச்சியவடிவாகும், இதுதனக்குள துடலியானுலகுமெய்யெனுமவருடையோர்கள், கதையிலாதபொய்வந்ததிப்படியென்று கண்டபேரிலைமைந்தா, விதனமாயையேன் வந்ததென்றுறப்புத்தி விசாரமற்றதனுலே" என்றும்; "அருவமாகுமாயாவி வித்தைகள் விளையாடுமுன்றெரியாவே" என்றும்; "பிரமசத்திகளனந்தமாமவைதக்கண்டுபிடித்திடல்கூடாதே" என்றும்; "பேரியற்பிரமத்துக்கு மூலகுக்கும் பிறிது சத்திகளுண்டே" என்றும்; "கொழுத்தவாவரணமுத்தி கூடாமற்கெடுத்தகேடே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "ஆகையாலிந்தமாயையறிவினைமுழுதுமூடித், தேகமேயான்மாவென்றுஞ்சேவிஷமடவார்தங்கள், போகமேமோகமென்னும்புந்தியைத்திரிவுபண்ணுஞ், சோகம்பாவனையாலத்தைத்தொலைப்பர்கள் சீவன்முத்தர்" என்று வள்ளலார் சாத்திரத்திலுமறிக.

மூலப்பிரகிருதி. (வே - ம்.)

அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த பிரமத்தினிடத்திலே கானலில் ஜலம் கற்பிதமாகத் தோற்றியதுபோல மூலப்பிரகிருதியென வோர்சத்திதோன்றியதாம். இதற்கு ஆதி, பிரகிருதி, மூலம், ஆதிமூலம், விஞ்ஞாதத்துவம், அகங்காரதத்துவம், மூலாகங்காரம், இந்திரியம், காலதத்துவம், அவ்வியத்தம்,

மகாதத்துவமெனும் நாமங்களும் இன்னுமனந்தநாமங்களு முள்ளனவாம்.

(உ-ம்.) "அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரமத்த விர்கான வினிற் சலமாரோபித்தாற்போலத், திகழ் மூலப்ரகிருதி யெனச் சேர்ந்ததொருசத்தி செப்புமிச்சத்திக்காதி பிரகிருதியொடுமூலம், தகுமாதிமூலம் விந்துதத்வமகங்கார தத்துவமூலாங்கார மிந்தி ரியமுடனே, மிகுகாலதத்துவமவ்வியக்தமுடன் மேலோர் விழை யுமகாதத்துவமோடினும் பெயர்வெவ் வேறே" என்று ஞானனுபவ சாரத்திற்காண்க.

வே-ம். முக்குணங்கள்:—சத்துவம், ரஜஸ், தமஸென்னு முக்குணங்களில்சத்துவம் சாந்தவிருத்தி, ரஜஸ் கோரவிருத்தி, தமஸ் மூடவிருத்தியாம். சுத்தசத்துவம் மாயையாம். ரஜஸ் தமவிரண்டும் வந்துசேர்ந்தவைகளாம். மனதுதன்சன்மார்க்க சத்துவகுணத்தை விடாமலிருந்தபோதுமற்றவிரண்டுகுணங்க ளுமவைகளின்விர்த்திகளும் நசித்து மனமானது நிர்மல வாகா யம்போலாகுமாம். ரஜோகுணமிருந்தால் உலகவாசனை தேக வாசனை சாஸ்திரவாசனையுமாம். தமோகுணமிருந்தால் அசுர செல்வமுண்டாகுமாம். சத்துவமேசத்துவமாய் ரஜோதமோ குணம்நீங்கினல் மனமென்பதுநீங்குமாம். அப்படிநீங்கினல் செல்காலத்திற்போனபொருளைக் கருதிவாடார்களாம். நிகழ் காலத்திற்கிடைத்தவுண்டியைப் புசிப்பார்களாம். எதிர்காலத் துவரும்போகங்களைக்கருதிமகிழார்களாம். யானெனதென்னு மகந்தை யொழிந்து அகர்த்தாவா யந்தக்கரணவிர்த்திகளையு மவஸ்தாத்திரயங்களையும் பார்ப்பவராகி ஜீவன்முத்தர்களா யிருப்பார்களாம். சத்துவமான மனதினலெவற்றைப் புசிக் கினுமவைகளால் வரும் சுகதுக்க மவர்க்கில்லையாம். விவகார திசையினுமவர்கள் மனஞ்சஞ்சலப்படாதெனப்படும். சாத் வீககுணமுடையவர்கள் தேவதைகளையும், ரஜோகுணமுடைய வர்கள் யக்ஷராக்ஷசர்களையும், தமோகுணமுடையவர்கள் பிரே தங்களையும் பூதங்களையும் ஆராதிப்பார்களாம். முக்குணங்களை யதிக்கிரமித்தவர்கள் மாகர்த்தன், மாபோகி, மாத்தியாகி யெனப்படுவர்களாம். இவை சிவன்முத்தர்களின் பேதமாம்.

மாகர்த்தன், மாபோகி, மாத்தியாகி களிலக்கணம்.

மாகர்த்தன் இந்திரியங்களுக்குந்தனக்குஞ் சம்பந்தமி

ல்லையென்றும், சர்வத்துக்குஞ் சாக்ஷிதானேயென்றும், அவைகளுடன் கூடாமல் கூடியிருப்பவனும். மாபோகி அறுசுவையின் குணங்குற்றங்கள், சுத்தாசுத்தங்கள், பத்தியா பத்தியங்களென வுணவையாராய்ந்து பாராமல் சாந்தத்தோடுகாட்டுத்தீப்போல போகங்களையனுபவிப்பவனும். மாத்தியாகிபடிகத்தின் தன்மைபோல சித்தமானதுபற்றின்றியிருப்பவனும்.

(உ-ம்.) "கருதுமஞ்ஞெகுணமூன்று மூன்றிலொன்று கதித்தெழுந்தான்மைமற்றிரண்டுங்கரந்து நிற்குந், தருமமிகுசத்துவ மேலான போதுசன்மார்க்கமானதெய்வசம்பத்துண்டாம், மருவுமிராசதமாகிலுலகதேகவாதனையாம்சாத்திரவாதனையுமாகும், அருமகனேதாமத மேலானபோதிலசுரசம்பத்துண்டாகுமறிந்துகொள்ளே" என்றும்; "மனதுசத்துவசொரூபம் மற்றிரண்டும்வந்துகலந்தன வவற்றைமாற்றினற்போம்" என்றும்; "சுத்தமாஞ்சத்துவமே யுண்மையாகுந் துகளிருள்போனுன் மனமென்சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமானத்தில்வந்த வுணவையுண்பார் வருவதும் போவதுநினைந்து மகிழார் வாடார்" என்றும்; செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மென்றபாடத்தில் "மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாக்ஷியேநான்வெயில்போலென்றுரைத்தவனே விபுமாகர்த்தன்" என்றும்; "அறுசுவைகுணங்குற்றம் அசுத்தஞ்சுத்தமபத்தியம் பத்தியமெனவுணுய்ந்திடாமல், பொறுமையுடன்கிட்டினதைக் காட்டுத்தீப்போற்போகங்கள்புசிப்பவன் மாபோகியாகும், சிறிதுவலிதுகடன்தன்னியங்கணன்மைதீமைகள் சேரினும்படிகச் செயல்போற்சித்தம், வெறிதிருக்குமவனேமாத்தியாகியாவன் விரதமிம் மூன்றுள்ளவரே வீடுள்ளோரே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; பகவத்கீதை கச - அத், ஸ்லோகம் கூ - கo - கக - கஉ - கஅ - கக - உகூ - லும், கஎ - ம் - அத், ஸ்லோகம் ௲ - அ - கூ - கo லுங் காண்க.

ஜீவேஸ்வரசகத்து தத்துவ வுற்பத்தி முதலியன .(வேதாந்தம்)

ஜீவேஸ்வரசகத்தென்பது:—அநாதியாயுள்ள சித்ரூபமான ஜீவகோடிகளியாவும் சுழுத்தியைப்போலச் சூனியமாயிருக்கும் மூலப்பிரக்ருதியாகிய மாயையின்கணமையுமாம். இம்மாயையினிடம், தெளிந்தஜலத்தில் சந்திரப்பிரதிபிம்பம் தோற்றியதுபோல, பிரபஞ்சசொரூபமாய்ப் பிரமத்தின் சாயைத் தோன்றியதாம். அப்பிரதிபிம்பத்திற்கு ஈஸ்வரனெனப்பெயராம். இவ்வீஸ்வர காரணமாகிய மாயையில் மூன்றகங்காரதத்

துவங்களும், இதில்நின்று சத்துவரசஸ்தமஸென்னுமுக்குண
ங்களுமுண்டாயினவாம். எக்குணங்களும்பற்றாதவனேநிமித்த
காரணனாகிய ஈசனாம். அவ்வீஸ்வரனிடம் சாத்வீகத்திற்சாத்
வீககுணம் பிரதானமாகையில் அதிற்பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன்
விஷ்ணுவாம். சாத்வீகத்தில் ரசோகுணம் பிரதானமாகையில்
அதிற்பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன்பிரமனாம். சாத்வீகத்தில்தமோ
குணம் பிரதானமாகையில் அதிற்பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன்
ருத்திரனாம். சத்துவகுணப்பிரதிபலினம் காரணதேகம் அந்தர்
யாமியாம். ரசோகுணம் அவித்தையாம். இந்தரசோகுணப்பிர
திபலினம் சூக்குமசரீரம் சீவகோடிகளாம். சீவர்களுக்குப்
போக சாதனமுண்டாக்கும்பொருட்டுத் தமோகுணப் பிரதி
பலினசிற்சாயை அறிவின்மையாகிய-ஆவரணம், அறிவாகிய-
விட்சேபமென இரண்டுசத்திகளாய்ப் பிரிந்துதோன்றி விட்
சேபசத்தியில் சத்ததன்மாத்திரையான ஆகாயம், அவ்வாகா
யத்தில் பரிசதன்மாத்திரையான வாயு, அவ்வாயுவில் ரூபதன்
மாத்திரையான அக்கினி, அவ்வக்கினியில் ரசதன்மாத்திரை
யானஅப்பு, அவ்வப்புவில் கந்ததன்மாத்திரையானபிருதிவியு
மாகத்தோன்றினவாம். இந்தத்தன்மாத்திரைகளில்கூடியிருக்
கும்சத்துவகுணத்தில் ஞானேந்திரியங்களான சோத்திரம்,
தொக்கு, சட்சு, சிக்குவை, ஆக்ராணம் எனுமைந்தும்; அவற்
றின் விஷயங்களானசத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனுமைந்
தும்; கன்மேந்திரியங்களானவாக்கு,பாதம்,பாணி,பாயுரு,உப
த்தமெனுமைந்தும்; கன்மேந்திரியவிஷயங்களான வசனம்,
கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமெனுமைந்தும்; அந்தக்
கரணங்களான மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமெனுநான்
கும்; ஆகயிருபத்திநாலு தத்துவங்களுமுண்டாயினவாம். த
மோ குணத்திலுண்டான சூக்கும பஞ்சபூதங்களைந்தையும்
பத்துபங்குசெய்து அப்படி பகுத்தபாதியை ஒவ்வொன்றை
நான்கு நான்காக்கித் தன்னம்சமான பாதியைநீக்கி, மற்றநான்
கொடுநான்கையுஞ்சேர்க்கத்தூலபூதமுண்டாயினவாம். அவற்
றில்நின்று தூலதேகமும், பஞ்சபூதசமஷ்டியான அண்டமும்,
பதப்பிராப்தி ஸ்தானமாகிய புவனங்களும், போகங்களுமா
கிய நான்கு முண்டாயினவாம்.

(வே-ம்.) சீவேஸ்வரபேதமவித்தைஅபிமானிநாமங்கள்:— ஈசனுக்குஞ் சீவனுக்குமிந்தத்துவங்களே காரணசூக்குமதூலதேகங்களாம். பஞ்சகோசங்களாம். சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தியவத்தைகளாம். தூலதேகத்தை யபிமானிக்கின்றஈசனுக்கு விராட்புருடனென்றுஞ் சீவனுக்கு விஸ்வனென்றும்; சூக்குமதேகத்தையபிமானிக்கின்ற ஈசனுக்கு இரணியகருப்பனென்றுஞ் சீவனுக்குதைசதனென்றும்; காரணதேகத்தையபிமானிக்கின்ற ஈசனுக்கு அந்தர்யாமியென்றும் சீவனுக்கு. பிராஞ்ஞனென்று மபிமானிநாமங்களாம். ஈசனுக்குக்காரணவுபாதியேயென்றுஞ்சீவனுக்குக்காரியவுபாதியேயென்றும், இருவர்க்கும் சமட்டிவியட்டியினால் பேதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தருக்களைப்போல சராசரவுயிர்களின் தனிமையானதேகத்தை வியட்டியாகவும், வனத்தைப்போல விரிந்ததூலதேகமுதலியவனைத்தையுஞ் சேர்த்துக்காண்பதைச் சமட்டியாகவுஞ் சொல்லப்படும். சமட்டி-கூட்டம், வியட்டி-பிரிவு.

(உ-ம்.) சத்திமாயைகளுக்குச் சொல்லிய உதாரணங்களிலும் "தெளிநீரிற்சந்திரன்றன்பிரதிபிம்பந்தானுந்தெளிவாகத்தோற்றல்லனச்செப்பியமாயையிலே, வளியாரும்பிரபஞ்சத்தின்சொரூபமாகவவிர்பிரமச்சாயை விளங்கிற்றப்பிரமத்திற், கொளிர்சருவக்ஞனுமீஸ்வரனெனவேபெயராமுறையவ்வீஸ்வரகாரணம்மாயையிலே, மிளிர்சாத்துவிகத்திற் சாத்வீகமாதிமூன்றும் மேவுதலாற் பிரதிபிம்பேஸ்வரனிடந்தோன்றினவே" என்று ஞானனுபவசாரத்திலும்; "ஈச்சுரன்றன்னிடத்திற் சாத்வீகத்திற்சாத்வீகமே, யிசையுங் காற்றோன்றும் விண்டுவிவ்வுலகம்புரப்பான், ஈச்சுரன்றனிடத்திற்சாத்வீகத்திலிராசதமேயிசையுங்கால்வரும்பிரமனிவ்வுலகம்படைப்பான், ஈச்சுரன்றன்னிடத்திற்சாத்வீகத்திற்றாமதமேயிசையவருமுருத்திரனேயிவ்வுலகமழிப்பான், மேச்சரியபகுதியின் ராசதகுணத்திற்கவித்தைபினுஞ் சீவகாரணசரீரமெனப்பெயரே" என்று ஞானனுபவசாரத்திலும்; அவித்தையென்ற பாடத்தில் "பவித்திரம்போ-, லெண்ணிறந்தரூபங்களேற்றொன்றற்கொன்றொவ்வா, தண்ணரியபேதங்களாம்" என்றுசுவானுபவமாலையிலும்; "அப்பிரமத்திற்றோன்றுமைம் பூதவிகாரமெல்லாம், செப்பியகற்பிதத்தாற் செனித்தவென்றறிந்து கொள்ளே" என்றும்; "அதுதானெப்படியென்றக்காலநாதியாஞ்சீவரெல்லாம், பொதுவானசுழுத்திபோலப்பொருந்துமவ்வியத்தந்தன்னில், இதுகாலதத்துவப்பேரீசனுட்பார்வையாலே, முதுமூலசுபாவம்விட்டுமுக்குணம்வியத்த

மாமே" என்றும்; "சுத்தசத்துவந்தமத்தோடசுத்தசத்துவம்பேர் சொல்லும், சத்துவமுழுக்கிருட்டாய்சாற்றுமுக்குணமுமூன்றும்" என்றும்; "கருவகங்காரமூன்றாய்க்காட்டியகுணமாமூன்று" என்றும்; "முக்குணங்களினுந்தூய்தாமுதற்குணமாயையாகும், அக்குணம்பிரமச்சாயையந்தரியாமிமாயை, எக்குணங்களும்பற்றாதோனிமித்தகாரணமாமீசன்" என்றும்; "ஈசனுக்கிதுசுழுத்தியிதுவேகாரணசரீரம், கோசமானந்தமாகுங்குணமிராசதமவித்தை, தேசறுமவித்தைதோறுஞ்சிற்சாயைசீவகோடி, நாசமாமுயிர்க்கப்போது நாமமும்பிராஞ்ஞனமே" என்றும்; "பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம்போக சாதனமுண்டாகத், தாமதகுணமிரண்டுஞ்சத்தியாய்ப்பிரிந்துதோன்று" மென்றும்; "தோற்றமாஞ்சத்திதன்னிற்சொல்லியவிண்ணும் விண்ணில், காற்றதாங்காற்றிற்றீயாங் கனலினீர்நீரின்மண்ணும்" என்றும்; "கோதிலவ்வெண்குணத்திலைந்து கூறுணர்கருவியாகும், ஓதியபின்னையைந்துமுளம்புந்தியிரண்டா" என்றும்; "இராசத குணத்தில் வேறிட்டெடுத்த கூறைந்துமைந்தும், பிராணவாயுக்களென்றும்பெருந்தொழிற்கன்மமென்றும், பராவியபெயராமிந்தப் பதினேழுமிலிங்கதேகம்*" என்றும்; "இவ்வுடன்மருவுஞ்சீவர்க்கிலங்குதைசதனென்றாகும், இவ்வுடன்மருவுமீசர்க்கிரணியகருப்பனாகும், இவ்வுடலிரண்டுபேர்க்குமிலிங்கருக்குமசரீரம்" என்றும்; "தாக்குமிவ்வுயிர்க்குத்தூலதனுவும்போகமுமுண்டாகக், காக்குமிவ்வீசன்பஞ்சீகரணங்கள்செய்தானன்றே" என்றும்; "ஐந்துபூதமும்பத்தாக்கியவைபாதிநந்நான்காக்கி,நந்துதன்பாதிவிட்டுநாலொடுநாலுங்கூட்ட, வந்தனதூலபூதமகாபூதமவற்றினின்றும், தந்தனநான்காந்தூலதனுவண்டபுவனபோகம்" என்றும்; "தூலமேமருவுமீசன்சூழ்விராட்புருடனாகும், தூலமேமருவுஞ்சீவன்சொல்லியவிசுவனாகும்" என்றும்; "காரியவுபாதிசீவன்காரணவுபாதியீசன், வீரியவிதுசமட்டிவியட்டியாற்பேதமாமே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுங்காண்க.

தலைகீழான அஸ்வத்தமாயாவிருட்சமென்பது.

மேலேவேர், கீழேகிளைகளுள்ள நித்யமான அஸ்வத்தவிருட்சமொன்றுளதென்று சொல்லுவார்களாம். வேதங்களே அதற்குஇலைகள், ஸம்ஸாரமே அஸ்வத்தம், சதுர்முகனேயதற்குவேர், பூமியிலிருக்கிற ஸ்தாவரமானவஸ்துக்களெல்லாம் கிளைகள், நல்லஆத்மஞானம்பிறந்தாலல்லது இதுகிவர்த்தியா

* தேகதத்துவங்கள் இருபத்தினால், அகங்காரம்,சித்த,மிவ்விரண்டையும் மனம்புத்தியிலும், வசனாதிகன்மேந்திரிய விஷயங்களைந்தையும் கன்மேந்திரியத்திலும்அடக்கி "பதினேழுமிலிங்கதேகம்" என்று சொல்லப்பட்டதாகக் காணுகிறது.

காதாகையால்நித்யம். இந்தசம்சாரவிருட்சத்தை எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ அவனிதைவெட்டுதற்குக் கருவியான வேதங்களைத் தெரிந்தவனாவனாம். இந்தவிருட்சத்தின் மேலுங் கீழும் தேவாதிரூபமாயும் மனுஷ்யாதிரூபமாயும் வ்யாபித்திருக்கிற சாகைகள் சத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால் விருத்தியடைகின்றனவாம். சத்தாதிவிஷயங்களே அந்தச்சாகைகளுக்குத் தளிர்களாம். கீழேமனுஷ்யலோகத்திலும் கர்மங்களென்கிற அவிச்சின்னங்களான சிறுவேர்களனேகமாகச் சம்பந்தித்திருக்கின்றனவாம். இந்தலோகத்தில் இதின்ஸ்வரூபமும், நாசமும், ஆரம்பமும், அஞ்ஞானரூபமான ஆதாரமும் அறியப்படாதாம். ஸ்திரமாக நான்குபக்கத்திலும் வேறான்றின். இந்த அஸ்வத்தத்தை ஆத்மஞானத்தினால் த்ருடமான அசங்கம் அதாவது குணங்களில் விருப்பத்தைவிடுதலென்கிற வாளால்வெட்டி, விஷயநிராசையாலேதனிடத்திற்புகுந்தவர்கள் மறுபடியுப் பிறக்கமாட்டார்களோ அந்தவிடந்தேடப்படவேண்டுமாம். அநாத்மாவில்ஆத்மாபிமானரூபியாகிய மோஹத்தைவிட்டு ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களில் விருப்பத்தைவென்று ஆத்மஞானத்தில் விருப்பமுண்டாகி அந்யவெண்ணங்களையெல்லாம்விட்டுச் சுகதுக்கங்களென்கிற த்வந்தங்களால் விடப்பட்டவர்களாய் ஆத்மாவிது அநாத்மாவிதுவென்கிற விவேகமுள்ளவர்கள் அபரிமித ஞானரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறார்களெனப்படும்.

தலைகீழான மாயாவிருட்சத்தில் அரியபக்ஷிகளிரண்டுவாழ்ந்துகொண்டிருக்குமென்றும்; அதில்போகத்தை விரும்புகிறஒருபக்ஷி அவ்விருட்சத்தின்பலத்தைநல்லதுநல்லதென்றுபுசிக்குமென்றும்; துதிக்கப்பெற்ற மற்றொருபக்ஷி புசியாதென்றும்; அப்பக்ஷிகளைக் குறிப்புப்பொருளாக வைத்து மகாவேதமானதுசீவனையும் ஈசனையும் பகுத்தவண்ணம் விசாரித்தறியக்கடவதெனப்படும்.

(உ-ம்.) "அச்சுவத்தமென்றொருமரமதிலிரண்டரும் பறவைகள்வாழும், நச்சுமங்கொருபறவை அம்மரக்கனிநன்று நன்றெனத்தின்னும், மெச்சுமங்கொருபறவைதின்னாதெனவிளங்கிய பொருளாக, வைச்சுமாமறைசீவனை யீசனைவகுத்த வாறறிவாயே" என்று

கைவல்லியநவநீதத்திலும்; பகவத்கீதை கரு-ம். அத், ஸ்லோகம் க-உ-ங-ச-லுங்காண்க.

சீவேஸ்வரசிருட்டி யென்பது. (வே-ம்)

திரிமூர்த்திஸ்வரூபமான ஈஸ்வரசிருட்டிகள், சீவர்களனைவர்க்கும் வீடடைதற்குச்சாதனமாமென்றும்; உலகத்தில்யாவர்க்கும் பொதுவான தாவரசங்கமங்களனைத்தும் ஈஸ்வரசிருட்டிகளென்றும்; ஈஸ்வரசிருட்டி நசிக்கில் யாதோருயிர்க்கும் ஜநநம் நீங்காதென்றும்; நானென்னு மகந்தையாகிய அபிமானங்கள், ஆசைகள், துவேஷங்கள், காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியமென்னும்பகைகளாறுமாகிய இவைகளெல்லாம் சீவன்செயலாலுண்டானதேயன்றி ஈசனால் வந்ததல்லவென்றும்; தாவராதிக ணசிக்கில் யெவர்க்கும் ஜநநம் நீங்காதென்றும்; சீவசிருட்டியாகிய துவேஷமுதலியவை இறக்கின்கொடியஜநநம்நசிக்குமென்றும்; சீவசிருட்டியையீசனால் வந்ததென்ற அறிவிலிகள் நரகத்தையடைவார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். பிதாபுத்திரர்களைத் தக்கபடி நேசிப்பதுங் கோபிப்பதும்போல ஈஸ்வரன் சற்சனருக்குயின்பமும், துற்சனருக்குத்துன்பமும் செய்வனும். சீவர்கள்சுகப்படுமாறு செய்யுஞ்சிட்சையும் ஈஸ்வரனது கிருபையேயாம்.

(உ-ம்.) "திகழ்ந்தவீசனார் சிருட்டியுஞ்சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்தனிற் பொதுவீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப்பொருளெல்லாம், அகந்தையாமபிமானங்கள் கோபங்களாசைகளிவையெல்லாம், நிகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகளாகுங்காணிமலனார் செயலன்றே" என்றும்; "தாவராதிகணசித்திடிலொருவர்க்குஞ்சநநங்கணசியாவாம், கோபமாதிகணசித்திடிற் பந்தமாங்கொடுபிறவிகள்போமே" என்றும்; "இந்தச்சீவனால்வருமறுபகையெலாமிவன் செயலல்லாமல், அந்தத்தேவனால்வருமென்ற மூடர்களதோகதியடைவார்கள்" என்றும்; "குலவுமைந்தரைத்தந்தைபோற் சிட்டரைக்குளிர்ந்து துட்டரைக்காய்வன், கலைகணல்வழிவரச் செயுந்தண்டமுங்கருணையென்றறிவாயே" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "வந்திடாவிடிலுறுகவளாரிஞலடித்துத்தீய, பந்தமுமிடுவரெல்லாம்பார்த்திடிற்பரிவேயாகு, மிந்தநீர் முறைமையன்றோ யீசனார்முனிவு" என்று சிவஞான சித்தியாரிலுங்காண்க.

அத்தியாரோபம் அபவாதயிலக்கணமென்பது. (வே-ம்.)

அத்தியாரோபம், அபவாதயுத்தியென இரண்டாம். பிர

பஞ்சத்திற்குக் காரணமாகிய தத்துவங்களின் பாகுபாடுகள்
அத்தியாரோபயுத்தியாம். முத்திநெறியைக்காட்டுவது அப
வாதயுத்தியாம். தன்னைச்சகசீவ பரமாகத்தோற்றுவிப்பதை
அத்தியாரோபயுத்தியாகியபந்தமென்றும்; அத்துவிதகூடஸ்த
பிரமமாகத்தோற்றுவிப்பதை அபவாதயுத்தியாகிய வீடென்
றும்; உபநிடதஞ்சொல்லுமாம். ஆரோபம், அத்தியாசம், கற்
பனையென்று சொல்லுவதனைத்தும் ஒவ்வொருபொருளை வே
றான ஒவ்வொரு பொருளாகவறிதலாம். அதெதன்போலவென்
னில் பழுதையினிடத்துச் சர்ப்பமாகத்தோன்றுதல், கட்டை
யினிடத்து மகனாகத் தோன்றுதல், கானலினிடத்துச் சலமா
கத்தோன்றுதல், வெளிநிரந்தரமாகத்தோற்றுதல் என்னுந்
திருட்டாந்தத்தைப்போல, நாமரூபமான இரண்டுதன்மைகளி
ன்றிஒற்றுமையாயும், துவிதமின்றிஏகமாயும், ஞானப்பிரகாச
நிறைவாயுமிருக்கின்ற அந்தச் சுத்ததைதன்னியப் பிரமத்திற்
றோன்றுநின்ற சக, சீவ, பரமதாவது பஞ்சபூதபவுதிக வேறு
பாடனைத்துஞ் சொல்லாநின்ற ஆரோபத்தாலுண்டானவைக
ளெனப்படும். அபவாதமென்பது சர்ப்பமல்ல பழுதையெ
ன்பதுபோலும், மகனன்று கட்டையென்பதுபோலும், தத்
துவத்தைச்சொல்லும் ஞானசாஸ்திரங்களாகிய பிரகாசத்தை
க்கொண்டுதேகமுதலியதத்துவங்களன்று, புவனங்களுமன்று,
பஞ்சபூதங்களுமன்று, அவைகளுக்கு அதிஷ்டானமான ஸ்
திரஞானமெனவும், பிரமமெனவும், அனுபவமாகத் தெளிவ
தே அபவாதமாம். தூலதேகமுதல் பிரகிருதிபரியந்தம் ஒன்றி
லொன்றுண்டான பிரகாரம் முறையாகஅடக்கிச்சுத்தபிரமத்
தைத்தரிசிப்பது அபவாதயுத்தியாம்.

(உ - ம்.) "அத்தியாரோபமென்றுமபவாதமென்றுஞ் சொல்
லும், உத்தியாற்பந்தம்வீடென்றுரைக்கும் வேதாந்தமெல்லாம்,
மித்தையாரோபத்தாற்பந்தமாமபவாதத்தால், முத்தியாம்" என்றும்;
"ஆரோபமத்தியாசங்கற்பனையாவவெல்லாம், ஒரோர்வஸ்துவினை
வேறயோரோர் வஸ்துவெனவோர்தல், நாரூடுபணியாய்த்தோன்
றனராகத்தறியிற்றோன்றல், நீரூடுகானற்றோன்றனிரந்தரம்வெளி
யிற்றோன்றல்" என்றும்; "இப்படிபோலநாமரூபங்களிரண்டுமின்றி,
ஒப்பமாயிரண்டற்றொன்றாயுணர்வொளிநிறைவாய்நிற்கும், அப்பிர
மத்திற்றோன்றுமைம்பூதவிகாரமெல்லாம், செப்பியகற்பிதத்தாற்

செனித்தவென்றறிந்துகொள்ளே" என்றும்; "அறவன்றுகயிரென்ருற்போலாளன்றுதறியென்ருற்போல், குறவன்றனுபதேசத்தாற் கூறுறூல்வெளிச்சங்கொண்டு, புரமன்றுபுவனமன்றுபூதங்களன்று ஞானத், திரமென்றும் பிரமமென்றுந்தெளிவதேயபவாதங்காண்" என்றும்; "உடன்முதற்சுபாவமீருயொன்றிலொன்றுதித்தவாறே, அடைவினிலொடுக்கிக்காண்பதபவாத வுபாயமாமே" என்றும் கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "சிவனுய் நின்னை நீசிந்திக்கின்வாணவக, வோவில்பிறபிறப்புமோவாது - வீவிற், றுருபதைக்கு மாளாத்துகில் போலுன்போதம், மிரிவதில்லையெக்காலுமென்" என்றும்; "விவகாரம்வந்தவிடமெல்லாந், துவகமகலச்சாமறைபுகலுஞ்சத்தியமாவாக்கியத்தைத்தோமறவுட்கொண்டுதுணி" என்றும் வள்ளலார் சாத்திரத்திலுங்காண்க.

பிரபஞ்ச உற்பத்தி. (சித்தாந்தம்.)

நினைத்தற்கரிய முதல்வனுடைய பராசத்தி அருளினலே குடிலையென்னுஞ்சுத்தமாயையில் நாதமும், நாதத்திலே விந்துவான சத்தியும், அந்தவிந்துவிலே சதாசிவதேவருப், அந்தச் சதாசிவரிடத்திலே மஹேஸ்வரரும், அம்மஹேஸ்வரரிடத்திலே சுத்தவித்தையுந் தோன்றுமாம். இப்படிதோன்றிய சுத்தமாயை, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மஹேஸ்வரரெனுமிவ்வைந்தும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈஸ்வரன், சுத்தவித்தையெனவைந்து சுத்ததத்துவங்களாக நிலைபெறுமாம். விந்துவிலேசூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென நான்குவாக்குகளும், ஐம்பத்தோரட்சரங்களும், எண்பத்தொருபதங்களும், இருநூற்றிருபத்திஞலு புவனங்களும், சத்தகோடிமகாமந்திரங்களும், சகலசாஸ்திரங்களும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரெனு மூன்றுவித ஆன்மாக்களும், சகலருக்குத் தனுகரணபுவனபோகங்களும், சாலோக, சாமீப, சாரூபமெனும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளுந் தோன்றினவாம். அசுத்தமாயையில் வித்தியாதத்துவங்களான காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம்யென ஐந்து தோன்றினவாம். (புருடன்மாயையுடன் எழு) கலையில் மூலப்பிரகிருதியும் சத்துவ, ரஜஸ், தமஸ் என்னு முக்குணங்களும், வித்தையில் இராகமும் தோன்றினவாம். முக்குணங்களுந்தோன்றுதவிடமான அவ்யக்தத்தில்சித்தமும், புத்தியுந்தோன்றி, அப்புத்தியிலகந்தைக்கு வித்தானயானென

தென்று விகற்பிக்கும் அகங்காராதிகளாகிய தைசதவகங்காரம், வைகரியகங்காரம், பௌதாதிக அகங்காரமெனமூன்றுந் தோன்றினவாம். தைசதவகங்காரத்தில்சத்துவகுணமும், மனமும், ஞானேந்திரியங்களானசோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்ராணமெனுமைந்தும்; வைகரிஅகங்காரத்தில் ரசோகுணமும், கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம், எனுமைந்தும்; பௌதாதி அகங்காரத்தில் தமோகுணமும்தன்மாத்திரைகளான சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் எனுமைந்துவிஷயங்களுந்தோன்றி, சத்தத்திலே ஆகாயமும், ஸ்பரிசத்திலே வாயுவான காற்றும், ரூபத்திலே தேயுவான நெருப்பும், ரசத்திலே அப்புவான தண்ணியும், கந்தத்திலே பிருதிவியானமண்ணும், தோன்றினவெனப்படும். தோன்றினமுறையே தத்துவங்க ளொடுங்குமாம்.

(உ - ம்) "மாயையிற்காலமொடுநியதி பின்கலாதிதோன்று, மாயவக்காலமூன்றுயாக்கியுமளித்தும்போக்கிக், காயமோடுலகுக்கெல்லாங்காலசங்கையினைப்பண்ணி, நாயகனுணையாலேநடத்திடுஞ் சகத்தையெல்லாம்" என்றும்; "அயர்விலாக்கலைபின்றோன்றியாணவமொதுக்கிச்சித்தின், செயல்புரிகிரியாசத்திதெரிவிக்குஞ்சிறிதேவித்தை, யுயர்கலையதனிற்றோன்றி யறிவினையுதிக்கப்பண்ணும்" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க. (பின்னால்வரும் உதாரணங்களையுமறிக.)

தத்துவங்க ளொடுங்குமுறைமை. (சி - ம்.)

பிரிதிவிமுதல் நாததத்துவமீறான ஆன்மதத்துவங்களிருபத்திநாலும் காரணமாகிய பிரகிருதி தத்துவத்திலே யொடுங்குமாம். அதாவது கந்தத்திலே பிருதிவியும், இரசத்திலே அப்புவும், ரூபத்திலே அக்கினியும், பரிசத்திலேவாயுவும், சத்தத்திலேஆகாசமும், இந்தத்தன்மாத்திரைகளான பிருதிவியாதிகளைந்தும் தாமதாங்காரத்திலும், கன்மேந்திரியங்களான வாக்காதிகளைந்தும் ராசதாங்காரத்திலும், ஞானேந்திரியங்களான சோத்திராதிகளைந்தும், மனமும் சாத்வீகாங்காரத்திலும், இம்மூன்றகங்காரங்களும் புத்தியிலும், புத்தியுஞ்சித்தமும் குணவடிவானவைகளும் அவ்வியத்தத்திலும், ஒடுங்குமெனப்படும். வித்தியாதத்துவமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட புருடதத்துவம் நீங்கலாக ஆறுதத்துவங்கள் அசுத்தமாயை

யில் அதாவது இராகம் வித்தையிலும், வித்தை கலையிலும், காலமும் நியதியும் மாயையிலும், ஒடுங்குமாம். சுத்தமாயையிற்றோன்றிய சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரன், சாதாக்கிய மாகிய மூன்று தத்துவங்களும் சிவதத்துவமாகிய விந்துவிலேயும், விந்து நாத தத்துவங்களிரண்டும் குண்டலியிலேயும், ஒடுங்குமெனப்படும். இப்படியாக சங்காரப்பட்டிருந்து சிருட்டிகாலத்தி லொடுங்கின முறையே நாதமுதல்பிருதிவியீறாகத் தோன்றிநிற்கு மெனப்படும். சிறிதுஆகமங்களிற் சுத்ததத்துவங்களைந்தும் ஒன்றிலொன்றாகத் தோன்றுமெனப்படுமாம்.

(உ - ம்.) "தத்துவமெண்மூன்றுஞ்சென்றான்மதத்துவத்தொடுங்கும், வித்தையிலொடுங்குமாறுஞ் சிவத்தினிலொடுங்குமூன்று, சித்ததத்துவமிம்மூன்று மென்பர்களிரண்டுநின்ற, சுத்தமாஞ்சிவத்தொதடுங்குந்தோற்றமு மிதுபோலாகும்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

பிரகிருதி முக்குணங்களின்றேற்றமுங் காரியப்பாடும். (சி - ம்.)

கலையிற்றோன்றிய மூலப்பிரகிருதியினின்றும் புத்திக்குபாதானமாகியசாத்துவீக, பிராசத, தாமதமென்னுங் குணதத்துவங்கள் விளங்கத்தோன்றினவாம். ஒருகுண மிரண்டுகுணங்களையுமடக்கித் தான்மேலிட்டு நின்றபொழுது அதிலிரண்டுகுணங்கள்தோன்றிப்பிரதானகுணத்துடனே கூடமூன்றுகுணங்களாயினவாம். இப்படியே மூன்றுகுணங்களுமொன்பதாகுமாம். அதெப்படியெனில் சத்துவத்திற்சத்துவம், ரசஸ், தமஸ்; ரசஸில்சத்துவம், ரசஸ், தமஸ் ; தமஸில்சத்துவம், ரசஸ், தமஸாகவும். சத்துவத்திற்பிரகாசம், சுகம், தைரியமென மூன்றாகவும்; இராசதத்தில் பிரவிருத்தி, துக்கம், சௌரியமெனமூன்றாகவும் ; தாமதத்தில் அன்னியமம், மோகம், ஆலசியமெனமூன்றாகவு மொவ்வொன்றில் மூன்றாகவொன்பதாகப் பிரிந்து நிற்குமாம். இந்த முக்குணங்களுமேபிரகிருதி முதல் பூமியீறான தத்துவங்கடோறும், சாத்வீகாதி குணங்களான்மாக்கடோறும், வொன்றேறிய மிரண்டுகுறைந்து மிசிரமாய் வியாபித்திருக்குமாம். இதன்பிரயோசனங்கள்சாத்வீகத்தால் மோட்சமு, மிராசதத்தால் சுவர்க்கமும், தாமதத்தால் நரகமுமாக விம்மூவிடத்திலுண்டாகிய போகங்களைப் புசிப்பதற்

குப் பந்தமாகநிற்குமாம். முக்குணங்களும் விளங்காதிருத்தலால் அவ்வியத்தமாம். பிரம விஷ்ணு காலருத்திரர் இம்முக்குணங்களை யதிஷ்டித்து சிருஷ்டி, திதி, சங்காரத்தைப் பண்ணுவர்களாம். சாத்வீகம் ஸ்படிகப்பிரகாசமாகவும், இராசதம் செப்புப்பிரகாசமாகவும், தாமஸம் இந்திரநீலப்பிரகாசமாகவு மிருக்குமாம்.

(உ - ம்.) "வருங்குணவடிவாய் மூலப்பிரகிருதிகலையிற்றோன்றித், தருங்குணமூன்றுமொன்றிற்றன்மூன்றாய்மும்மூன்றாகு, மிருங்குணரூபமாகியிசைந்திடுமெங்குமான்மாப், பெருங்குணவடிவாய்ப்போகசாதனம்பெத்தமாமே." என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

சித்தாந்தத்துக்குரிய தத்துவங்கள் முப்பத்தாறென்பது:— சுத்தம் * பிரேரகாண்டமென்றும்; மிச்சுரம் † போக்கியகாண்டமெனும் போகஜயித்திருகாண்டமென்றும்; அசுத்தம் போக்கிய காண்ட மென்றும்; மூவகையாம். சுத்தமாயையில் பரமேஸ்வரன் கொள்ளுந் திருமேனிக்கேதுவாகிய சுத்த தத்துவங்களானசுத்தம், ஈஸ்வரன், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம், எனஐந்தும் பிரேரகாண்டம், காரணசரீரம், பரம், எனப்படும். அசுத்தமாயையிலுற்பத்தியானமிச்சுராத்வாவாகியவித்தியாதத்துவங்களான காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயையாகியதத்துவங்களேழும், ஆன்மாக்கள் போகம்புசிப்புக்கேதுவாகலின் போக்கியகாண்டமெனும்போக்கிய ஜயித்திருகாண்டமெனப்படும். சாதாரண பிரகிருதிமாயையிலுற்பத்தியான அசுத்தாத்வாவாகிய சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிக்குவை, ஆக்ராணமெனுஞானேந்திரியங்கள் (ரு), அவற்றின் விஷயங்களான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் (ரு), வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்த மெனுங்கன்மேந்திரியங்கள் (ரு), அவற்றின் விஷயங்களான வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென (ரு), அந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் (ச) ஆக இருபத்தினலு தத்துவங்களு மளவிறந்தவான்மாக்களுக்கு போக்கியமான வத்துக்கள் புசிப்பிக்கப்படுவதாயிருத்தலாற் போக்கியகாண்டமெ

* பிரேரகம் - ஏவுதல். போகம் - போசனம் பண்ணுமது.
† போக்கியம் - புசிக்கப்படும் வத்துக்கள்.

னப்படும். சொல்லிய சுத்ததத்துவம் (ரு), வித்தியாதத்துவங்கள் (எ), ஞானகன்மேந்திரியங்கள் (ய), அவற்றின்விஷயங்கள் (ய), அந்தக்கரணங்கள் (ச) ஆக தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு.

தூலதேக தத்துவங்கள் :— சர்மம், உதிரம், நரம்பு, அஸ்தி, மச்சையென வாறும். இது மனிதர், மிருகம், பக்ஷி, விருட்சமுதலியவாகப் பிரதிபலித்ததெனப்படும்.

தத்துவங்கள் தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரண தேகங்களாயிருக்குமாம். தூலத்திற் றூலம், தூலத்திற் சூக்குமம், தூலத்திற்காரணம்; சூக்குமத்திற் றூலம், சூக்குமத்திற்சூக்குமம், சூக்குமத்திற்காரணம்; காரணத்திற்றூலம், காரணத்திற் சூக்குமம், காரணத்திற்காரணம்; மகாகாரணத்திற்றூலம், மகாகாரணத்திற்சூக்குமம், மகாகாரணத்தில் மகாகாரணமென வொவ்வொன்று மூன்றுவிதமா யிருக்குமெனப்படும்.

(உ - ம்.) (ஆன்மதத்துவ முப்பத்தாறென்பது முதலியவற்றிற்கு) "சுத்ததத்துவங்களென்றுமுன்னமேசொன்னவைந்து, மித்தகைமையினியம்புமிவைமுப்பத்தொன்றுமாகத், தத்துவமுப்பத்தாருஞ்சைதன்னியங்களைந்து, சித்தசித்தான்மாவொன்றுமுப்பதும் சித்தேசெப்பில்" என்றும்; "ஐந்துசுத்தத்தின்கீழேழ்சுத்தாசுத்தமசுத்தந், தந்திடும்புமான்கீழெண்மூன்றாய்தத்துவஞ்சீவர்க்கு, வந்திடும்பிரேரகாண்டமற்றதுபோககாண்ட, மந்தமிலணுக்களுக்குப் போக்கியங்காண்டமாமே" என்றும்; "சித்தமாமவ்வியத்திற்சிந்தனையதுவுஞ்செய்யும், புத்தியவ்வியத்திற்றோன்றிப்புண்ணியபாவஞ்சார்ந்து" என்றும்; "ஆங்காரம்புத்தியின்கணுதித்தகந்தைக்குவித்தா" மென்றும்; "பாங்கார்பூதாதிவைகாரியந்தைசதந்தானன்றே" என்றும்; "மனமதுதைசதத்தின்வந்தொருபொருளைமுந்தி" என்றும்; "இனமலிசோத்திராதிகன்மவிந்திரியமெல்லாம், முன்முறைசெய்தவைகாரியந்தருமென்பர்முன்னோர்" என்றும்; "சத்தநற்பரிசரூபவிரதகந்தங்களைந்தும், வைத்தனர்விடயமாகவடைவினின்மருவுமன்றே" என்றும்; "வாக்கொடுபாதம்பாணிபாயுவோடுபத்தமைந்து, நீக்கினர்முன்னேகன்மேந்திரியங்களெனநினைந்தே, யாக்கியவசனகமனதானமும்விசர்க்கானந்த" மென்றும்; "வாயாதிசோத்திராதிபுறத்துவாழ்கருவியாகு, மோயாதமனுதிகாயத்துணருமுட்கருவியாகு" மென்றும்; "ஓசைநற்பரிசரூபவிரதகந்தங்களென்று, பேசுமாத்திரைகளைந்தும் பிறக்கும் பூதாதிகத்தி, ஞேசவிந்திரியங்கட்கு நிகழறிவிதனுற்காண்டு, மாசைசேர்மனுதிதன்மாத்திரை புரியட்ட

கந்தான்'' என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; பஞ்சபதமகாவாக்கியக் கட்டளை, நானுசேவாதக்கட்டளை முதலியவைகளிலுமறிக.

தேகக்கூறுகளாவன.

அவரவர்கையால் எட்டுஜாண் அதாவது, தொண்ணூற்றாறு விரற்கிடை பிரமாணநீளமும், சாண்பருமனும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென ஐந்துருபுகளும், செவி (உ) கண் (உ) நாசி (உ) வாய் (க) சலமிரங்குந்தானமாகியகுய்யம் (க) மலம் பிரியுந்தானமாகிய குதம் (க) ஆக நவவாயல்களுமுடையதாம். தூல, சூக்கும, காரணதேகமாயிருக்குமாம். தூலதேகமழிந்து போகத்தக்கது. சூக்குமமொருக்காலுமழியாதாம். காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்ற தேகமாம். மலபாண்டம், காமவேணடனசாலை, பீற்றைத்துருத்தி யென்றும்; யமன்வந்தகாலத்து மட்கலமுடைவது போலாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) ''காகமோடு கழுகலகை நாய்நரிகள் சுற்றுசோறிடு துருத்தியைக்-காலிரண்டு நவவாசல் பெற்றுவளர் காமவேணடனசாலையை, மோகவாசைமுறியிட்டபெட்டியைமும்மலமிகுந்தொழுகு கேணியை'' என்றும்; ''சோற்றுத் துருத்திதனைச் சுமந்தலுத்து வாடாமல், ஊத்தைச்சடலம் போட்டுனை யடைவதெக்காலம்'' என்றுந் தாயுமானசுவாமிகளும்; ''காயாபுரிக்கோட்டை கைவசமாய் கொள்வதற்கு, மாயாவனுபூதிவந்தடுப்ப தெக்காலம்'' என்று பத்திரகிரியாரும்; ''உடம்பினைப்பெற்றபயனுவதெல்லாம், உடம்பினிலுத்த மனைக்காண்'' என்று ஒளவைக்குறளிலும்; ''ஊற்றைச் சரீரத்தையாபாசக்கொட்டிலை யூன்பொதிந்த, பீற்றைத் துருத்தியைச் சோறிடுந்தோப்பையைப் பேசரிய, காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்றகாயத்தைக்காதல்செய்தே'' என்றுபட்டினத்தடிகளும்; ''ஒன்பதுவாசல் கோட்டையுமுண்டு அதில் உள்ள நிலைக்காரரஞ்சுபேராம், அன்புடனேபரிகாரர்களாறுபேர் அடக்கந்தானடி ஞானப்பெண்ணே'' என்று கொங்கணநாயனர் வாலைக்கும்மியிலும்; ''தூலவுடம்பிதுவழியு மழியாநின்ற சூக்குமவுடம் பொருக்காலு மழியாதென்றே'' என்று ஸ்ரீசங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் உடலறிவிளக்கத்திலும்; ''ஜீவர்களுக் குற்றுத்திகழுஞ்சரீரங்கள், மூவகையாமென்று மொழிவார்களாகதவை, தூலமொடுசூக்குமஞ் சொற்காரணமென்றே, வாலறிவினோர்கள் வகுத்து'' என்று சுவானுபவமாலையிலுங்காண்க.

கோசங்கள் சரீரங்களுக்காதாரமேன்பது.

தூலசரீரமழியாமல் நிலைப்பதற்காதாரம் அன்னமயகோ

சமாம், சூட்சுமசரீரம் நிலைப்பதற்குப் பிராணமயப், மனோமயம், விஞ்ஞானமய கோசங்களாதாரமாம். காரணசரீரம் ஆனந்தமய கோசமாம். பிராணவாயுவுங் கன்மேந்திரியமுஞ்சேர்ந்து பிராணமயகோசமாம். மனதுங் கன்மேந்திரியமுஞ்சேர்ந்து விஞ்ஞானமயகோசமாம்.

(உ - ம்.) "கோசங்களைந்தென்று கூறுவர்கள் யாவையெனிற், பேசுவாமன்னமயம் ப்ராணமயம் - மாசின், நயமார் மனோமயம் நாடரும்விஞ்ஞான, மயமோடானந்தமயம்" என்று சுவானுபவமாலையிலறிக.

மொத்ததத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறுவன. வே-ம்-சி-ம்.

சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் தாயுமானஸ்வாமிகள் முதலாயினவர்கள் தேகதத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறாகப்பெருக்கி நூல்களிற் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மண்ணாதி பூதங்கள் (ரு), இதிலொவ்வொன்றுக்கைந்தாக தோல், உதிரம், சோம்பல், ஓடல்காமாதிகளாகக்குணங்கள் (உரு), பொறிகளானசோத்திராதி ஞானேந்திரியங்கள் (ரு), வாக்காதிகன்மேந்திரியங்கள் (ரு), புலன்களான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியவிஷயங்களானசத்தாதிவசனாதிகள் (ய), பிராணவாயுக்கள் (ய), சுழுமுனையாதிநாடிகள் (ய), மனாதிஅந்தக்கரணங்கள் (ச), சூக்குமாதிவாக்குகள் (ச), தைசதாதியகங்காரங்கள் (௩), சத்தாதிகுணங்கள் (௩), காலமாதி வித்தியாதத்துவமெனு மசுத்த தத்துவங்கள் (எ), சுத்தமாதி சுத்ததத்துவங்கள் (ரு), ஆகமொத்ததத்துவங்கள் தொண்ணூற்று றெனப்படும். இவற்றில் உள்நிலைக்கருவிகள் (௩௬), புறநிலைக்கருவிகள் (௬ய), இந்தத்தொண்ணூற்றாறுக்கும் குணமுதலியவிவரம் தத்துவவிளக்கப்படலத்திலறிக.

(உ - ம்.) "மண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்வாக்காதிசுரோத்ராதியும் - வளர்கின்ற சத்தாதி மனமாதிகலையாதி மன்னுசுத்தாதியுடனே, தொண்ணூற்றோடாறுமற்றுள்ளனவுமௌனியாய்" என்று தாயுமானவர்பாடலிலும்; "மூந்தவுரைப்பதுயென்ற பாடலில்-ஞானபாதம்வந்தவகைதனை விலக்குந்தத்து வங்கண் மாநிலத்திலுரைப்பதுவுந் தொண்ணூற்றாறாய்" என்றும்; "உள்ளகருவிக்குலங்கடொண்ணூற்றாறு" என்றும் உடலறிவிளக்கத்திலுமறிக.

தத்துவஞானம், அருவம், உருவம், அருவுருவமென்பது.

வேதாகமமுதலிய சாஸ்திரவிசாரணையினால் திரிபதார்த்த நிச்சயமுணர்ந்து, தன்னைத்தானறிதலே தத்துவஞானமாம். தத்துவஞானமே பெரிதென்றும், கர்த்தாதத்துவாதீதனென்றும், மாயாகாரியமாகிய சரீரத்துடனெவ்வளவு கூடியிருந்தாலவ்வளவு மறைப்பேயாகையா லதனைவிட்டு நீங்கினால் ஞானக்கிரியைகள் பிரகாசிக்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அருவமாகிய சிவம், சத்தி, விந்துவும்; உருவமாகிய ஈஸ்வரன்முதலிய யாவும்; அருவுருவமும்; தத்துவமெனப்பெயர் பெறுமாம்.

(உ - ம்.) "தத்துவரூபமாகுந்தருமருவுருவமெல்லாம்" என்ற பாடத்தில் "தத்துவஞ்சத்தாஞ்சாருஞ்சகலமுந்தத்துவங்காண்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குரிய தத்துவங்களாவன.

பிரகிருதியிலுண்டான தத்துவங்களவையாவன:— ஞானேந்திரியங்களான சோத்திராதி-ரு, கன்மேந்திரியங்களான வாக்காதி-ரு, அவைகளின்விஷயங்கள்சத்தாதிவசனாதிகள்-ய, அந்தக்கரணங்களானமனாதி-ச, ஆக இருபத்தினாலும் வேதாந்தத்துக்குரியதத்துவங்களாம். இந்தப்பிரகிருதிதத்துவம்-உச, சுத்ததத்துவம்சுத்தாதி-ரு,அசுத்ததத்துவங்களாகியகலையாதி-எ, ஆக ௩௬-ம் சித்தாந்தஉயிர்க்குரிய தத்துவங்களெனப்படும். இருபத்தினாலு தத்துவங்களுக்கும் பிரகிருதிமாயை, வேறுதலாலதற்குக் காரணமென்றும்; ஆன்மாவைஅம்மாயைக்குமேலிருபத்தைந்தென்றெண்ணப்பட்டதென்றும்; அதற்குமேலாய இருபத்தாறுந்தத்துவம் பொருளென்றெண்ணப்பட்ட ஈஸ்வரனென்றும்; இருபத்தேழாவதுபொருளென்றெண்ணப்பட்ட ஒப்பற்றபரமேஸ்வரனென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "எண்ணுகபிரதானத்தையிருபத்தினாலாம்வேறென், றெண்ணுகபுருடன் றன்னை யிருபத்தைந்தாவானென்றே, யெண்ணுகவிருபத்தாறு பொருளென வீசன்றன்னை, யெண்ணுகவினையிலீசன்றிருபத்தேழாவனென்றே" என்று சிவதருமோத்திரத்திலும், "ஐயைஞ்சினப்புறத்தானுமாரூரமர்ந்தவம்மானே" என்று ஆளுடையவரசும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவ சுத்தியேன்பது.

மண்முதல் நாததத்துவமீறாகிய தத்துவங்களையும், தனுகரணபுவனபோகங்களுஞ் செயலும் பிரேரகமாய்நின்றதை யுந், தனக்குவேறாய்காண்பதுவே தத்துவரூபமாம். தத்துவங்களை சுத்த வசுத்த மாயாமலகாரிய மென்றும்; சடப்பொருளென்றும்; தன்னாலறியப்பட்டதென்றும்; தன்னறிவிலே விளங்கக்காண்பதுவே தத்துவ தரிசனமாம். தத்துவங்கள் தன்னைத்தாக்காமல் கானலைநீரென்றுகண்ட வொருவன்விசாரித்தறிந்தவிடத் ததனை யபேக்ஷிக்காதது போலவும், சொப்பனத்தில் யானையேறி மாலைசூட்டக்கண்ட வொருவன் விழித்த பின்னதனைப் பொய்யாகக் கண்டதுபோலவும், தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கித் தானாசைவற அன்னியனு மெங்கு நிறைவாய், நித்யமாய், அறிவாயுள்ளமுறைமையையறிந்துநிற்பதுவே தத்துவசுத்தியாம். (மெய்கண்டசாத்திரத்தாலறிக.)

நியதிகளைதல். வே - ம் - சி - ம்

நியதிகளையுமிடத்து அறு சுவையைப்புசித்து இனிப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கைப்பு அறிவதுபோல போதத்தை முன்னிடாமல் தத்துவங்களிற்பொருந்தி ஒவ்வொன்றையும் விசாரித்தறியவேண்டுமாம்.

தேகம் உயிரா? சவமாய்ச் சிதைகின்ற தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையாலும், தேகமென்றறிவது வேறாயிருப்பதாலும், தேகந்தனக்கன்னியமாயிருப்பதாலும், தேகம் உயிரல்ல.

பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும்உயிரா? என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், நன்றாய்க் கேட்கவில்லை யென்றும் சொல்லப்படுவதாலும்; இந்திரியங்க ளொன்றறிந்த தொன்றறியாதாகையாலும்; ஒன்றுமற்றொன்றையறியாதாகையாலும்; இந்திரியங்கள்பஞ்சபூதங்களின் கூறாகையாலும்; பஞ்சபூதங்களையும் இந்திரியங்களையுமறிவது வேறாயிருப்பதாலும்; பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும் உயிரல்ல.

பிராணவாயு உயிரா? வெறுந்துருத்தி காற்றை வீசுவதுபோல மூக்கினால்வீசும் ரசோகுண விகாரமாகிய பிராணவாயு

வை ரேசித்தும் (விட்டும்), பூரித்தும் (அடக்கியும்), கும்பித்தும் (ஸ்தம்பித்தும்), தன்வசம்பண்ணிக்கொண்டு மூச்சுபோக்குவரவு செய்வது வேறாயிருப்பதாலும்; என்பிராணனென்றறிவதாலும்; பிராணவாயு உறக்கத்தின்கண் ணறிவின்றியிருப்பதாலும்; பிராணவாயு உயிரல்ல.

சூக்கும உடம்புஉயிரா? கனவிற்றோற்றுவனதை நனவின்கணறிந்து நிற்றலால் சூக்குமவுடம்பு உயிரல்ல.

சூன்னியம் உயிரா? அவ்வாறு சொல்வதொன்றுண்டாகையால் சூனியம் உயிரல்ல.

அந்தக்கரணங்கள் உயிரா? என்மனம், என்புத்தி, என்சித்தம், என்னகங்காரமென்றுசொல்லப்படுதலாலும்; மனம் வாயுவின்கூறாயும், புத்தி தேயுவின் கூறாயும், சித்தம் அப்புவின்கூறாயும், அகங்காரம்பிருதிவின்கூறாயும், இருப்பதாலும்; கண்ணுக்குக்காட்டுகிற விளக்குப்போல உயிருக்கவைகளந்தரங்கக்கருவிகளாயிருப்பதாலும்; அந்தக்கரணங்கள் உயிரல்ல.

பிரமம் உயிரா? ஐந்தவத்தைப்பட்டு ஆன்மா அறிதலால் பிரமம் உயிரல்ல.

அனைத்துங்கூடியசமுதாயம்உயிரா? அதுதத்துவங்களுக்குள்பட்டதல்லாதாகையாலும்; பஞ்சகோசங்கள் சத்தாதிகுணங்களின் விருத்திவிகாரங்களாயிருக்கையாலும்; ஆன்மா அனைத்துங்கூடிய துரியாதீதத்திலுண்மையாதலாலும்; அனைத்துங்கூடிய சமுதாயம்உயிரல்ல.

இவை யெல்லாமுயிரல்லனவாகில் உயிராவதேதெனில்? கண் காட்சிகளை யறிவதுபோலக் கருவிகளையெல்லாம் இது இது வென்று பகுத்தறிந்துஅவையெல்லாந் தானன்றென்று நீங்கி அவற்றின் முடிவிலே நின்ற அறிவாகிய நீயே ஆன்மசைதன்னியமென்றுணர்க.

(உ - ம்.) "எனதென்ற மாட்டிலெனதலாதென்று, துனதலானுங்காலாக்கை - எனதென்று, மென்னறிவதென்று முரைத்தீ நிற்றிகா, னுன்னிலவை வேறுமுணர்" என்றும்; "அறிவுபூதமதென்னில்வேறுபுறத்தறிந்தமைகண்டிலஞ், செறிவுதானுடலத்தேனிற்கும்மானபோதுடல்தேறுமோ, குறிகொளாதுடல்வாயுவான

வைகூடிடாமையிலென்னினி, பிறிதரா துயிர்நிற்கஞானமுறக்கமென்பிறவாததே" என்றுஞ்சிவஞானபோதத்திலும்; "அறிவதைம்பொறியேயென்னினுறக்கத்தினறியாவாகு, மறிவதுமொன்றொன்றாகவொன்றொன்றுவறியுமென்னி, னறிவுகளொன்றையொன்றங்கறிந்திடாவைந்தையுங்கொண், டறிவதென்றுண்டதான்மாவைம்பொறியறிந்திடாவே" என்றும்; "அறிந்திடும்பிராணவாயுவடங்குதல்விடுதல்செய்தா லென்றபாடத்தில்" "வறிந்திடும்பிராணன்றன்னையடக்கியும்விட்டுமான்மா" என்றும்; "உணர்வனகரணமென்னினொன்றையொன்றுணரா வெவ்வே, றணைதருஞ்செயல்களொன்குமறிந்தவையடக்கியாக்கிப், புணருமுட்கரணமாக்கிபுறக்கருவியினும்போக்கி, யிணைதருமிவற்றின்வேறாயானெனதென்பதான்மா" என்றும்; "கருவியாமனமும்புத்தியாங்காரஞ்சித்தநான்கு, மருவியான்மாவேயென்னவருந்தீபமெனமதித்தாங், கொருவியான்மாவினுண்மையுணர்ந்தவர்தமையுணர்ந்தோர், தருமிதுபசுஞானம்பின்சிவஞானந்தனக்குமேலாம்" என்றுஞ் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "மண்ணாதிசத்தாதிவாக்குமனமாதி, கண்ணாதி நாதாந்தங்கண்டகன்ற - உண்மைதனை, யணுவென்றேயுணர்த்துஞ்சார்பினையுங்கண்ட, யுனையறிவென்றுள்ளேயுணர்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "பிரிவதெப்படியென்றக்கால்பிணமாகுமுடனென்னு, மறிவினைக்கொல்லல்வேண்டுமைம்பூதவிகாரமன்றோ, வெரியதோர்துருத்திமூச்சுவிடுவதுபோலமூக்கா, லெறிபிராணனுநீயல்லஇராசதகுணவிகாரம்" என்றும்; "கரணமாமனதுபுந்திகருத்தாவாமவையான்மாவோ, தரமுளவிரண்டுகோசஞ்சத்துவகுணவிகாரம், வரமருகனவானந்தமயனையும் நானென்னுதே, விரவியதவமஞ்ஞானவிருத்தியின்விகாரமாமே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலும்; பத்திலக்கோடிநன்னூலாய்ந்தாலென்ன என்றபாடத்தில்" தத்துவத்தைநித்தநித்தம் பற்றிப்பார்த்துதன்னையின்னதென்றறிந்தேபந்தநீங்கி, யத்துவிதந்தானாகி நிற்பாயாகி லழியாதவீட்டின்பம் பெருகுந்தானே" என்றும் "அன்னமயமென்பதுவே தூலதேகமென்றபாடத்தில், "பன்னரியவுடன்மூன்றுங்கோசமைந்தும்பகுத்தறியுமுயர்சாட்சிநீயாங்காணே" என்றும், "காரண சூக்கும தூல தேகமூன்றுங் கண்டறியமுயர்சாட்சிநீயாங்காணே" என்றும், பரமானந்ததீபத்திலும், "வான்கெட்டுமாருதமாய் என்றபாடத்தில்" ஊன்கெட்டுணர்வுகெட்டெனுள்ளமும்போய், நான்கெட்டவாபாடித்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ" என்று திருவாசகத்திலும், "வரையற்றவுணர்சிரமற்றுவாரிதிவற்றச்செற்று, புரையற்ற வேலவன்போதித்தவாபஞ்சபூதமுமற், றுரையற்றுணர்வற்றுடலற்றுயிரற்றுபாயக், கரையற்றிருளற்றெனதற்றிருக்குமக்காட்சியதே" என்று கந்தரலங்காரத்திலுமறிக.

பேராசிரியர் ஆய்வக நூல் நிலையம் சென்னை-18

ஆன்மவிலக்கணமும் அவித்தைகளும் (வேதாந்தம்.)

சத்தும், சித்தும், ஆனந்தமும், சமமும், ஸ்திரமும், சாக்ஷியும், ஏகமும், நித்தியமும், பூரணமும், ஆகிவிளங்குவது ஆத்மஸ்வரூபமெனப்படும். கூடஸ்தனேபிரமம் பிரமமேகூடஸ்தனென அத்துவிதமாகத்தரிசித்து அனுர்தசடதுக்கமுதலிய வற்றையடையாநின்ற வேறு பாடுகளுள்ள வஞ்சகமான பஞ்சகோசமாகிய தேகத்துக்கு விலட்சணமாகவேண்டுமாம். சகலமும் ஆன்மரூபமென்றும்; ஆன்மாவைத் தவிரவேறொன்றுமில்லையென்றும்; ஆன்மாசாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதமென ஐந்தவத்தைகளைப்பொருந்துமென்றும்; தூலசூக்குமகாரணமாகிய சரீரத்திரயங்களும், தோற்றுநின்ற சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தியென்னும் அவத்தாத்திரயங்களும், விசுவ, தைசத, பிராஞ்ஞன் என்னு மபிமானத்திரயங்களும், திரிகாலங்களும், பிறப்பாகிய சமுத்திரத்திலுண்டான பேரலைகளைப்போலவே உண்டாகி உண்டாகி அழிந்தனவென்றும்; அவைகளனைத்திற்கும்நீயேசாக்ஷியென்றும்; ஆன்மாவே துரிய பரசொரூபமென்றும்; துரியதத்துவாதீதமாகுமென்றுஞ்சொல்லப்படும். உகூ-வதுபக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

(உ-ம்.) "சத்தொடுசித்தானந்தஞ் சமந்திரஞ்சாக்ஷியேகம், நித்தியம்வியாபியான்மாநீய துவாயறிந்து, பொத்தொடுசடந்துக்காதிபொருந்துபேதங்களான, குத்திரப்பஞ்சகோசக்குகைவிட்டுவெளியிலாவாய்" என்றுகைவல்லியநவநீதத்திலும்; "அகிலபரிபூரணமாமான்மரூப-மகிலத்துக்கப்பாலாமான்ரூபம், சகலமதன்சொரூபமதாமான்மரூபஞ் - சகலத்தின்பரமாகுமான்ரூபம், மிகவுமுபசாந்தமதாமான்மரூபம்-மெய்யுணர்வாநந்தமதாமான்ரூபம்" நிகரிலதாமான்மாவுக்கயலேயில்லை-நிகிலமுமேநித்தியமுமான்மரூபம்" என்றும், "பூதங்கள் சகலமுமேயான்மரூபம் - புவனங்கள்சகலமுமெயான்மரூபம்" என்றும், "ஆன்மவேமுக்குணமாம்பகுதியாகு - மான்மாவேயதன்செய்கையனைத்துமாகு, மான்மாவேயகங்காரம்புத்தியாகு-மான்வேமனதாகுஞ்சித்தமாகு, மான்மாவேயுயிராகும்பொறிகளாகு - மான்மாவேயுடலாகும் புலன்களாகும், மான்மாவேமற்றுமுள்ளதெவையுமாகு, மான்மாவுக்கயலாயோரணுவுமில்லை" என்றும் "ஆன்மாவே துரியபரசொரூபமாகு - மான்மாவேதுரியத்துமதீதமாகு, மான்மாவேவிமலபரசொரூபமாகும்" என்றும், "சருவபூரணவான்மசொரூபமே சற்றும்வேறிலையென்றிங்கு சாற்றுதல்" என்றும், ரிபுகிதை

யிலும் "ஐந்தவத்தையென்றே யறைவாரவ்வைந்தவத்தை, யிந்தை பெறுநாமம் விளம்பக்கேணிந்தையுருப், பார்சாக்கிரஞ்சொப்பனஞ் சுழுத்தி யுடனே, சார் துரியந் துரியாதீதம்" என்று சுவானுபவமாலையிலும் "தூலசூக்கும மஞ்ஞானந்தோன்றுமூன்றவத்தைதாமும், காலமோர் மூன்றுஞ்சன்மக்கடலெழுங்கல் லோலங்கள், போலவே வந்துவந்து" என்றும் "அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக

சுத்தசைதன்னிய அறிவேதானெனநிச்சயித்தல் (வே-ம்.)

ஆரோபமான அவித்தை முதலியவைகளுக்கெல்லாஞ் சாக்ஷியாய்நின்ற ஆத்மசைதன்னியம் ஒன்றேயாம். சுயஞ் சோதியான பிரகாசத்தை யறிவிப்பதற்குப் பிரகாசம்வேறொன்று முளதோ? அதுபோல அனைத்தையும் பார்த்தறிகின்ற சுயஞ்சைதன்னிய வறிவாகிய தன்னையறிவது தன்னைக் கொண்டேயன்றி அதற்குவேறொன்றும் வேண்டுவதில்லையே? சுயஞ்சைதன்னியத்துக்கும்அறிவுக்கும், ஞானம் மற்றொன்றிருக்கின்றதென்று நினைக்கிறவுணர்வற்ற குதர்க்கஞ் செய்யும் அஞ்ஞானிகளுக்கு அநவஸ்தா தோஷம் பிரயோசனமாய் முடியுமாம். திரிஸ்யவஸ்துக்களும் நீ அல்லை, அறியாமையான சூனியவஸ்துக்களும் நீ அல்லை, சைதன்னியவஸ்துவான உனதாத்மஸ்ரூபத்தை நீ அநுபவித்துணர்க. தித்திப்பாகிய கருப்புக்கட்டி சேர்த்துசுடப்பட்ட மாப்பலகாரங்களனைத்தையு மதுரமாகச்செய்த அவ்வெல்லக்கட்டிக்குமதுரமானதுசுபாவம் போல, அதுவென்னுஞ்சமட்டியும், இதுவென்னும் வியட்டியுமான திரிஸ்யவஸ்துக்களை யறியும்படியான ஞானதிருட்டியைக் கொடுத்துச் சீவேஸ்வர துவிதமாகாத தானாகிய அத்துவிதவஸ்துவை நீயேதரிசிக்கவேண்டுமாம். இத்தன்மையுள்ள கூடஸ்தனை நீயே தொம்பதத்தின் லட்சியார்த்தமாம். எப்பொழுதும் மாயாரகிதமான பிரமமாம் அதுவே தத்பதத்தினுடைய லட்சியார்த்தமாம். தோன்றியழியுஞ்சீவேஸ்வரரானவர்களே வாச்சியார்த்தமாம். பேதமானசீவேஸ்வரர்களுக்கு ஏகமாதல்கூடாதாம். கூடஸ்தபிரமம் அபேதமாதலினவர்கட்கு ஐக்கியங்கூடுமாம். தத்வமசி என்னும் மகாவாக்கியத்தின்திரிபதார்த்த உண்மையைவேதாந்த விசாரணையினாலறிந்து நிதித்தியாசன சாதகஞ்செய்ய விளங்குமாம்.

தொம்பதத்தை விட்டலக்கணையாலும், தத்பதத்தை விடாதலக்கணையாலும், அசிபதத்தைவிட்டும் விடாதலக்கணையாலும் தரிசிக்கவேண்டுபோம். அத்வைதசுத்தவேதாந்த தத்வமசிவிளக்கப்படலத்தில் தொம்பததத்பத அசிபதசோதனை தரிசனம்,சிரவண,மனனம்நிதித்தியாசனமுதலியவைகளறிக.

(உ - ம்.) "எல்லாங்கண்டறியுமென்னையேது கொண்டறிவேனென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ்சோதிச் சுடருக்குச்சுடர்வேறுண்டோ" என்றும்; "அறிவுக்குமறிவுசெய்யுமறிவுவேறுண்டென்றெண்ணும், அறிவற்றகுதர்க்க மூடர்க்கனவத்தை பலமாய்த்தீரும், அறிபடும்பொருணீயல்லை யறிபடாப்பொருணீயல்லை, அறிபொருளாகுமுன்னை யனுபவித்தறிவாய்நீயே" என்றும்; "மதுரமாங்கட்டி சுட்டமாப்பணியாரமெல்லாம், மதுரமாக்கியவதற்கு மதுரந்தான் சுபாவமன்றோ, அதுவிதுவெனுஞ் சடங்களறிவாக வறிவைத்தந்தே, அதுவிதுவிரண்டுமாகாவகம்பொருளறிவாய்நீயே" என்றும்; "இந்த நீ தொம்பதத்தினிலக்கியப் பொருளாமென்றும்,பந்தமில்பிரமமேதற்பதந்தனிலிலக்கியார்த்தம், அந்தமாஞ்சீவனீசனவர்களே வாச்சியார்த்தம், சந்ததம்பேதமாவார்தமக்கயிக்கியங்கூடாதே" என்றும்; "இடமான பிரமஞ்சாக்ஷியிரண்டுமெப்போதுமேகம்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "சிவமல்லநாமென்றுஞ்சீவனுமென்றும், விவகாரம்வந்தவிடமெல்லாந்-துவமகலச், சாமமறைபுகலுஞ்சத்தியமாவாக்கியத்தை, தோமறவுட்கொண்டுதுணி" என்று வள்ளலார் சாஸ்திரத்திலுங் காண்க.

சப்தாவத்தைகளென்பது (வேதாந்தம்.)

ஆத்மாக்களுக்குச்சொல்லிய விருவிதமாயைகளால் அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விட்சேபம், பரோட்சஞானம், நித்தியாபரோட்சஞானம், துக்கநிவிர்த்தி, தடையற்ற ஆனந்தம் ஆகிய ஏழும் அவத்தைகளின் நாமங்களெனப்படும். பிரமஸ்வரூபமாகிய தன்னை யறியாமையே அஞ்ஞானமாம். பிரமமில்லையிருந்தாற் காணுமென்று சொல்லுதல் மூடமெனும் ஆவரணசத்தியாம். ஒருபுருடன் ஓர்நினைப்பினால் நான்சீவனெனல் விட்சேபசத்தியாம். ஆசாரியருபதேசத்தினால் பிரமத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் பரோட்சஞானமாம். பிரமவிசாரஞ்செய்து எல்லா ஐயமுநீங்கி கூடஸ்தபிரம ஐக்கியமான அத்துவிதஸ்வரூபந் தானாகவிளங்குதல் அபரோட்சஞானமாம். அகம்பாவமானசீவேஸ்வரபேதம் நீங்கலே துக்க

நிவர்த்தியாம். சகலதுக்கங்களினின்றும்விடுபட்டவனுய்ச்செய்யத்தக்கனவினைத்துஞ் செய்து, அடையத்தக்கன வினைத்துமடைந்தனமென்னுஞ்சந்தோஷமே ஆனந்தமாம். அஞ்ஞானம் ஆவரணமிரண்டும் அசுத்த மாயாசப்பந்தமாம். விட்சேபம், பரோட்சமிரண்டுஞ் சுத்தாசுத்தமாயாசம்பந்தமாம். அபரோட்சமுதலியமூன்றுஞ் சுத்தமாயாசம்பந்தமாம். அவைகளில் அபரோட்சஞானத்திஞல்பரோட்சமும், விட்சேபகாரியமான கிரிஸ்யமும், துக்கநிவிர்த்தியினுல் ஆவரணமும், தடையற்ற ஆனந்தத்திஞல் அஞ்ஞானமு நீங்குமாம். அவைகணீங்கவே இவைகளின் நாமங்களு நீங்கி நிரதிசயானந்தமாகத்தானே விளங்கப்படுமென்பதாம்.

சப்தாவத்தையை விளக்கத்தக்க தசமன்திட்டாந்தம்.

பத்துபேர் ஒருநதியைநீந்திக்கரையிலேறி ஒருபுருடன் ஒன்பதுபேரையெண்ணி, எண்ணினதான்பத்தாவனென்று தெரியாமல் பிரமித்துந்துக்கித்தும் நின்றபோது புண்ணியவானுன நெறிச்செல்வோன் ஒன்பது பேரை யெண்ணின நீ பத்தாவனுவாயென்று சொல்லவே தன்னைத்தசமனுகக் கண்டானென்னுந் திட்டாந்தத்தால் தன்னைத்தானுகக் காண வேண்டுமெனப்படும். *

தன்னைத்தெரியாதமயக்கமே அஞ்ஞானமாம். அந்தப் பத்தாவானில்லை இல்லாமையாற் காண்கிலோமெனல் அறியாமைநீங்காத ஆவரணமாம். தசமனைக்காணேமென்று தன் பமுற்றலரல் விட்சேபமாம். வழிச்செல்வோ னிவன்கருத்தறிந்து பதின்மனுளன் இவ்விடத்திருக்கிருனென்று சொல்லிய வசனத்தைக் குறிப்பாக நினைத்தறிந்துகொள்வது பரோட்சஞானமாம். நெறிச்செல்வோன் சொல்லியபடி தன்னைத் தசமனுகக்காண்ட லபரோட்சஞானமாம். அழுகைநீங்கினது துக்கநிவர்த்தியாம். உள்ளத்தில் சந்தேகந்தீர்தல் தடையற்ற ஆனந்தமாம்.

---

* தசமனென்பது :—ஜன்மா, விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞன், வைசுவாநதன், சூத்திரான்மா, அந்தரியாமி, சிற்சொலிதை (சிவசாக்கிரம்), பொற்பிவிசாந்தன் (சிவசொப்பனம்), பிரசாபத்தி (சிவசுழுத்தி), எனப்பத்தாம்.

(உ-ம்.) "பிரமமாந்தனைமறந்தபேதைமையேயஞ்ஞானம், பரனிலைகாணேனென்றுபகர்தலாவரணமூடல், நரனொருகருத்தாற்சீவனெனமுளைத்ததோற்றம், குரவன்வாக்கியத்தாற்றனைக்குறிக்கொளல்பரோட்சஞானம்" என்றும்; "தத்துவவிசாரஞ்செய்து சகலசந்தேகமும்போய், அத்துவிதந்தானாதலபரோட்சஞானமாகும், கத்தனுஞ்சீவபேதங்கழிவதேதுக்கம்போதல், முத்தனுமெல்லாஞ் செய்துமுடிந்ததானந்தமாமே" என்றும்; "புதுமையாங்கதைகேள் பத்துப்புருடரோராற்றைநீந்தி, உதகதீரத்திலேறியொருவனென்பது பேரெண்ணி, அதனொடுதசமன்றானென்றறியாமன்மயங்கினின்றான்" என்றும்; "அறியாதமயலஞ்ஞானமவனிலைக்காணேனென்றல், பிறியாவாவரணமாகும்பீடைகொண்டழல்விட்சேபம், நெறியாளன்றசமனுண்டுநிற்கின்றானென்றசொல்லைக், குறியாகவெண்ணி நோக்கிக்கொள்வதுபரோட்சஞானம்" என்றும்; "புண்ணியபதிகன்பின்னும்புருடரொன்பதின்மர்தம்மை, எண்ணியநீபத்தாவானென்னவேதன்னைக்காணல், கண்ணினிற்கண்டஞானங்கரைதல்போவதுநோய்போதல், திண்ணியமனதிலையந் தெளிதலானந்தமாமே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

(அத்வைதம்) ஐந்து பதங்களாவன.

தொம்பதம், தத்பதம், அசிபதம், அதிபதம், நிசபதம், என ஐந்தாம்.

தோம்பதம் :—தூல, சூக்ஷும, காரணசரீரங்கள், சீவன், சாக்ஷி எனஐந்தாம்.

தத்பதம் :—விராட்டு, இரணியகருப்பன், மாயை- அவ்வியாக்ருதன், ஈஸ்வரன், பிரமா எனஐந்தாம்.

அசிபதம் :—சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரப்பிரமம், சர்வசாக்ஷி எனஐந்தாம்.

அதிபதம் :—சுத்தம், சூன்னியம், சுபாவம், ஒழிவு, அதீதம், எனஐந்தாம்.

நிசபதம் :—எதார்த்தம், ரகசியம், அறுதி, ஒடுக்கம், மோனம் என ஐந்தாம்.

௨௫-க்கும் அங்காங்கபஞ்ச உபக்கிரமங்களாவன.

எதார்த்தத்தில் சுத்தமும், சுத்தத்தில் சத்துவமும், சத்துவத்தில்விராட்டும, விராட்டில் தூலசரீரமும்; ரகசியத்தில்

சூன்னியமும், சூன்னியத்தில் சித்தும், சித்தில் இரணியக ருப்பனும், இரணியகருப்பனில் சூக்குமசரீரமும்; அறுதி யிலேசுபாவமும், சுபாவத்தில் ஆனந்தமும், ஆனந்தத்தில் மா யையும், மாயையில காரணசரீரமும்; ஒடுக்கத்தில் ஒழிவும், ஒழிவில் பரப்பிரமமும், பரப்பிரமத்தில் ஈஸ்வரனும், ஈஸ்வர னிடத்தில்சீவனும்; மோனத்தில்அதீதமும், அதீதத்தில், மகா காயத்தில் கடாகாயமுண்டானப்போல, சர்வசாக்ஷியும்; சர்வ சாட்சியிடத்தில் ஈஸ்வரனும்; ஈஸ்வரசாட்சியில் மடாகாயத் தில் கடாகாயம்போல சீவசாட்சியும் உண்டாயினவாம். இது பஞ்சபதமகாவாக்கியக் கட்டளையிலறிக.

ஞாஞஞ்ஞானபூமிகளாவன. (வே - ம்.)

அஞ்ஞானபூமிகள்:—தனிமையான வித்து நனவு, நனவு, மகாநனவு, நனைக்கனவு, கனவு, கனநனவு, சுழுத்தியென ஏழாம். அகண்டமாகிய சத்திலுதித்தவோர்நனவாகிய அதுவே வித்துநனவாம். இவ்வித்தாகியநனவில் அகந்தையானது முளை போலுண்டாம், இதுவேநனவாகியசாக்கிரமாம். உண்டாகிஉண் டாகிச் சநநங்டோறும் யான் எனதென்கிறவிருட்சம் வள ரும், இதுவே மகாநனவாகியமகாசாக்கிரமாம். நசிக்கின்றவகத் தைக்கொண்டுசாக்கிரத்தில் மனோராச்சியஞ்செய்வது நனைக்க னவு சாக்கிரசொப்பனமாம். புசித்துநித்திரைசெய்து மனோ ராஜ்யஞ்செய்வது கனவாம். சாக்கிரத்திற்பார்த்து மறந்து விட்டதைக் கியாபகப்படுத்துவது கனநனவு சொப்பனசாக் கிரமாம். இருள்மூடிக்கொள்வது சுழுத்தியாம்.

(உ - ம்.) "வினவுமிடத்தஞ்ஞானபூமிகளேழ் ஞானபூமிகளே ழென்பர், இனியவற்றுளஞ்ஞானபூமிகளேழையுமுந்தியியம்பக்கே ளாய், தனிவித்துச்சாக்கிரஞ்சாக்கிரமகாசாக்கிரஞ்சாக்கிரத்தைச்சா ர்ந்த, கனவுகனைக்கனவுசாக்கிரஞ்சுழுத்தியென்றேழுபேர்கணித்தார் மேலோர்' என்றுகைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

ஞானபூமிகள்:—சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத் துவாபத்தி, சங்கற்பமறலாகியசம்சத்தி, பதார்த்தபாவனைய றுத்திடலென்னு நாமமுடையதாகிய துரியம், துரியாதீதமென ஏழாம். சாதனசதுட்டயமுதித்து தூர்ச்சங்கநீங்கி சிவஞான மாகியதன்னை தரிசிக்கவிரும்புவது சுபேச்சையென்னு முதற்

பூமியாம். சாதுசங்கத்தைச்சார்ந்து அவருரைக்கும் வாக்கியத்தைக்கேட்டு ஞானசாஸ்திரத்தை யப்பியசிப்பதுவிசாரணையெனு மிரண்டாம்பூமியாம். இச்சைகளைநீக்குதல்மனஞ் சிறுகுதலாகிய தனுமானசியெனுமூன்றாம்பூமியாம். சொல்லிய மூன்றுபூமிகளிலுஞ் சகந்தோற்றுதலாற் சாக்கிரமெனப்படும். இந்தமூன்றுபூமியும் ஏறிவந்தவர்கள் சாதகர்களாம். சீவன்முத்தரல்லவாம். முதற்பூமிகைவசமானால் மோட்சமுங்கைவசமானதெனப்படும். சித்துவாசனை மிகுந்து அதுவனுபவமாய் மனதில் மெய்யுணர்வு பிறத்தல் சத்துவாபத்தியாகிய நான்காம்பூமியாம். இதிற்சகம் நினைவுருவாகத் தோற்றலின் சொப்பனமெனப்படும். இந்தப் பூமியிலேறியவன் மேலானசீவன்முத்தன்பிரமவித்தெனப்படுவனும். மனம்ஸ்திரப்பட்டுப்பொய்மைகளனைத்தையுமறந்துவிடுதல்சங்கற்பமறலாகியசமுசத்தியெனுமைந்தாம்பூமியாம். இதில் சகந்தோன்றாமல் தான் தோற்றுகையாற் சுழுத்தியெனப்படும். இதில்ஏறிய சீவன்முத்தன் பிரமவரனெனப்படுவனும். அத்துவிதானந்த முண்டாதலும் திரிபுடி நீங்குதலும் பதார்த்தவெண்ணமறுத்திடலாகிய பதார்த்த பாவனையாம். ஆனந்தோதயமாயிரண்டற யாவுந் தானே தானாயிருத்தலாம். இதில்சகம்சின்மாத்திரமாகத்தோற்றலின் துரியமெனப்படும். இத்துரியத்தில் காண்பானுங் காணப்படுஞ் சகத்தும் சத்தாமாத்திரமாக விளங்குதலின் அது துரியாதீதமெனவும் படுமாம். இதில்ஏறிய சீவன்முத்தன் பிரமவரியனெனப்படுவனும். பிரமவஸ்துவின் நிச்சயம் இருந்தவண்ணமிருக்கின்ற மோனத்தன்மையே ஆறாம்பூமியாம். துரியாதீதமாகிய ஏழாம்பூமி ஒருகற்பனையும்அற்ற விடமென மௌனமாகச் சுருதியானது தரிசிப்பிக்குமாம். ஐந்தாம்பூமியாகிய சுழுத்தியில் சகந்தோன்றாமற் றான்தோன்றிநிற்றல் துரியமாகலின் துரியமெனுமாறாம் பூமியைக்காட்சிசுழுத்தியெனக்கொண்டு அதனோடுசேர்த் திரண்டையுஞ்சுழுத்தியெனப்படுமாம். ஏழாம்பூமியில்ஏறிய சீவன்முத்தன் பிரமவரிட்டனெனப்படுவனும். அனுபவிக்குப் பூமிகளைந்தவத்தையானதெனக்கொள்க. சகலசமயங்களுக்கு மேலானது ஞானபூமிகளெனப்படும். "என்னிலங்களினுமிக்கவெழுநிலம்" என்பதினாலறிக.

(உ - ம்.) "சாந்தனுகிச்சமநிலையாய்ச்சாலநொய்தாயறிவுருவை, வேந்தனேசந்ததநினைவாயென்று மனுமீண்டுரைசெய்வா, ஞய்ந்தனூலாநல்லோராலறிவைவளர்க்கவேண்டுமுத, லேய்ந்தயோகத்துக்குமுதற்பூமியிதுயோகிக்கில்லை" என்றும்; "அயர்வில்விசாரமிரண்டாகுமசங்கபாவமூன்றாகும், பயிலுநாலாம் விலாபினியேபடர்வாதனையைப்பற்றறுக்கு, மயர்வில்சுத்தநல்லறிவின்மயவானந்தவடிவைந்தாந், துயில்சாக்கிரமுபாதிகளில்லாற்றொடர்சீவனின்முத்தியுமிதுவே" என்றும்; "அறிவிலாமைவடிவாகி யகலானந்தமொன்றாலுஞ், செறியும்வடிவாய்ச்சுழுத்தியைப்போற்றிகழுமாறாமுயர்பூமி, பிறிவில்சமமாயநொய்தாய்ப்பெரிதுநன்றாய்ச்சாந்தமதாய், வெறியதுரியங்கேவலமாம்வீடேயேழாம்வியன்பூமி" என்றுஞ்ஞானவாசிட்டத்திலும்; "துற்சங்கநிவர்த்திவந்துசிவஞானம்விரும்புவதுசுபேச்சையாகும், நற்சங்கமொழிவினவிஞானநூல்பழகல்விசாரணையானம்பி, முற்சங்கவீடணைகள் விடறனுமானசி யிந்தமூன்றினாலும், சற்சங்கமனதிலுண்மை யறிவுதித்தல்சத்துவாபத்திதானே" என்றும்; "தத்துவத்தின்மனமுறைந்து மித்தையெல்லாமறத்தல் சமுசத்தியாகும், அத்துவிதானந்தம்வரும் திரிபுடிபோம்பதார்த்த பாவனையதாகும், வத்துநிலையிருந்தபடியிருந்தமவுனசுபாவந்துரியமாகும், இத்துரியபூமியைமுன்றுரியாதீதப்பதமென்றதுவுங்கேளாய்" என்றும்; "முற்புவிமூன்றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாமூன்றிற்கப்பால், சொப்பனமாமதுவுமெள்ள நழுவுமஞ்சாம்பூமியே சுழுத்தியாகும், அற்புதமாஞ்சுவானுபவம்குமாறும் பூமிதுரியமதற்கப்பாலோர், கற்பனையிலாதவிடமதீதமென்று மவுனமாக்காட்டும்வேதம்" என்றும்; "மூ[illegible]ணிலங்களிலேறியமூவருமப்பியாசிகளாமுத்தரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ்சீவன் முத்தர்பேதமாகும், சொன்னநடுப்பூமிவந்தஞானிகளே பிரமவித்தாந்தூயமுத்தர்" என்றும்; "காலானமுதற்பூமிகைவந்தான்முத்தியுங்கைவந்ததாமே" என்றுங்கைவல்லிய நவநீதத்திலும்; "ஒன்றிரண்டாய்விவகரிக்கும் விவகாரங்கடந்தேழாம்யோகபூமி, நின்றுதெளிந்தவர்பேசாமௌனநியாயத்தைநிறைநிறைவைத்தன்னை, யன்றிபொருளிலதாவெப்பொருட்குந்தான்முதலாயசலமாகி" என்றுதாயுமானஸ்வாமிகளுஞ் சொல்லியிருப்பதைக்காண்க.

ஆன்மவிலக்கணம் (சித்தாந்தம்.)

ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தியென்பது ஆசாரியாருளினாலேதன்னையுந்தன்னிடத்திலே பந்தமாயிருக்கிற தத்துவவிவகாரங்களையு மெவ்விடத்துந்தோன்றாது சகசமாய் மறைத்துநின்ற வாணவமலத்தையு நீங்கி தானறியு முற

மையும், ஞானம் அறிவுக்கறிவாய் நின் றுபகரிக்கு முறைமையும் தன்னறிவிலே விளங்கக்காண்பதுவே ஆன்பரூபமாம். ஆன்மாவின் செய்தியெவ்விடத்துந் தோன்றாமல் தத்துவதாத்வீகங்களையெனதெனவும், பசுஞானத்தையானெனவு, நின்றவசுத்தபோத நீங்கி, பழயசிற்றறிவாகிய சுட்டுப்போதமுங் கழன் றுநிற்பதுவே ஆன்மதரிசனமாம். ஆன்மா தன்சுட்டறிவெவ்விடத்துந்தோன்றாமற் கெட்டு தன்னிடத்திலே விளங்கப்பட்ட அனுக்கிரகஞானத்திலே தற்பூரண மெல்லாமடங்கித் தன்செய்தியெல்லாம் அனுக்கிரகத்தின்செய்தியாய்த்தன்னையந்த ஞானமடக்கினமுறைமையும்,தானந்தஞானத்திலே யடங்கினமுறைமையு மெவ்விடத்துந்தோன்றாமல் தேகமே தானும் தானேதேகமாயும் நின்றமுறைமைபோன்று, சிவமே தானாகி நிற்கவந்ததாயின் ஆன்மசுத்தியென்று பெரியோர்களாற் சொல்லுமுறைமையாம்.

ஆன்மா அசேதனமான வாகாசம்போல வரூபமுமல்லவாய், வியாத்தமுமல்லவாய், இயாதொன்றிலேசென்று வசித்தாலதற்குள்ள வியாத்தமெல்லாந் தனக்குண்டா யொருகாலத்துமழிவில்லாத தனது இச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைத்து நிற்கிற வாணவமலந்தானேயாய், பசுவெனும் பெயரைப்பெற்று நிற்குமாம்.

என்மனை, என்வீடு, என் அணி, என்நிதியென்று அபேதமாய்ச்சொல்லுவதெல்லாம் உண்மை விசாரிக்குமிடத்திற்றனக்குவேறானவைபோல தேகமுதலியவைதன்னை விட்டு நீங்கக்காணேனென்று சொல்லுவதானல், தேகத்தில்அபேதமாய் என்னுடையதென் றபிமானிக்கும் நகங்கள், பற்கள், அத்தேகத்தினின்று கழன்றபோதும், மயிரை வமனம்பண்ணித் தள்ளினபோது மவைகளைத்தீண்டினுற்கைகழுகவென்றுசாரங்காண்கையால், இந்தத்தேகமு மவ்வாறேநீயல்லவென்றறிக. பொன்னாற்செய்யப்பட்டவாபரணங்கள்,பட்டுமுதலிய ஆடைகள், சந்தனம், பூமாலை இவைகள் தன்தேகத்திலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது என்னுடைய வாபரணாதிகளென்று மிவைகளுக்குடையவன் யானென்றுமிருக்க, அவைகளைக் கழற்றிவிட்டபோதவைகள் தனக்கு வேறாகுந்தன்மை

போல, விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்து சரீரமுந்தனக்குவேருக வே யிருக்குமென்றறிக. இருபத்தாருவது பக்கத்திலிருப் பதையுமறிக.

(உ - ம்.) "அசித்தருவியாபகம்போல்வியாபகமருவமின்ருய், வசித்திடவரும்வியாபியெனும்வழக்குடையனுகி, நசித்திடாஞானச் செய்தியனாதியேமறைத்துநிற்கும், பசுத்துவமுடையனுகிப்பசுவென நிற்குமான்மா" என்றும்; "என்னுடல்பொறிபிராணன்கரணமென் றுணர்வென்றக்காற், றன்னின்வேருகுநீயென்றன்மனையென்றவெ ல்லா, நின்னின்வேருகுமென்னினீங்கிடாவிவையிங்கென்னி, னுன் னின்வாங்கியாமுகிர்மயிருகவுங்காண்டி" என்றும்; "பொன்னணி யாடைமாலைபோதுமேலர்னபோதிங், கென்னணியானென்றுன்னி யிருந்தனைபிரித்தபோது, நின்னணிநீயுமில்லை யாயினகாயநின்னி, னன்னியமாகுமுன்னையறிந்துநீபிரிந்துபாரே" என்றும் சிவஞான சித்தியாரிலும், "மெய்கண்டசாத்திரத்தானும்" "தங்குறுபோகந்துய் ப்பேர்ந்தடையறப்பலவுஞ்செய்வோ,மெங்குமாம்பரசிவம் வேறியாம் வேறென்றெணலஞ்ஞானம், பங்கமாரிதனுற்றியபாசம்போகாதென் ருேதி, சங்குசக்கரங்களேந்துஞ் சலசநற்கரத்துமாலே" என்று சூதசங்கிதையிலும், "மெய்யதாமுவையமா முருவமற்றுமோருருவ மறைமுதலாகவேவிளம்பல், செய்யுறுமெல்லாம்வேறுமோருருவஞ் சிவனுடைவடிவிலையிவற்றிற், றுய்யதாமுருவஞ்சொல்லி லவ்விறை க்குத்துலங்கியஞானமேசொரூபம்" என்றுபிரமகீதையிலும், "ஞான ற்றபோதத்தே நானுனமுத்தியை, நானெங்ஙனஞ்சொல்வதுந்தீபற, நான்மறைக்கெட்டாதென்றுந்தீபற" என்று அவிரோதவுந்தியாரி லுமறிக.

ஆன்மாபஞ்சகோசசரீரத்துக்குவேருய்நின்றநடிக்குமுறைமை.

பந்திக்கப்பட்ட அன்னமயம், மனேமயம், விஞ்ஞானம யம்,ஆனந்தமயமென்னுங்கோசங்களைந்திலும்ஆன்மாவேற்று மையின்றி போக்குவரவுசெய்து, கன்மத்துக்கீடாகத் தன்னை பந்திக்கப்பட்டவெண்ணிறந்த தேகத்திலதுவதுவாய்வசித்து, அன்னமயகோசத்தில் தேரை நடத்திஞேர்போலும், பிராண மயகோசத்தில் மரப்பாவையினை யியக்குவோர்போலும், மனேமயகோசத்தில் தோற்பாவையையாட்டுவோர்போலும், விஞ்ஞானமயகோசத்திற் பரகாயப்பிரவேசஞ் செய்வோர் போலும், ஆனந்தமயகோசத்தில் பலவேடங்கட்டி யாடுவோர் போலும், ஆன்மாபஞ்சகோசமாயிருக்கிறசரீரத்தைப் பொரு

ந்தி யதற்குவேறாய்நின்று நடிக்குமுறைமை என்றும்; பஞ்ச கோசங்களு நீயல்லவென்றுங் கூறப்படும்.

(உ - ம்.) "தோற்பாவை கூத்துந்தொல்லை மரப்பாவை யியக்க முஞ்சேர்த், தேர்ப்பாரிற் செலவும்வேறாய்ச்செலுத்துவோர்செய்திதா னும், பார்ப்பாயவேடங்கட்டி யாடுவோர்பரிசும்போலும், மார்ப்பாய காயந்தன்னையான்மாநின்றாட்டுமாறே" என்று சிவஞானசித்தியாரி னும், "செய்யுந்தொழில் யாவுமச்சிவனது வடிவென்றே, யையமற் றுணராதி யானெனுஞ்செறுக்கடைந்து நாடொறுநெஞ்சே, நைவ தென்னை நீபஞ்சகோசங்களு நாமலவெனுவுண்மை, கையிலாமலகம் மெனவுனக்கியான் கழறியுந்தெளியாயே" என்று வைராக்கியசதகத் திலும் காண்க.

ஆன்மா பொருந்து மவத்தைகளேன்பது.

அவத்தையென்பது:—மாயாகாரியமாகிய கருவி கூட்டங் களின் சேட்டைகளாம். மதுபானஞ்செய்தவன் குணத்தை மாறுபடுத்தி மயக்குதல்போல ஞானகுணத்தைமாறுபடுத்தித் தனதுகுண மேலிட் டொழிவறநின்று மயக்குமாம். ஆடப் பட்டவோர் பார்ப்பனக்கூத்தன் தோட்டிவேடம் போட்டாலு மினு மப்பொய் வேடந்தானாகாது தன்னை வேறுகண்டாற் போல, அவத்தைகளிலிருந்து மதன்மயமாகாமல் வேறுபிரி ந்து நின்றாற் றன்னை மயக்காதென்றும்; இத்தோற்றமேலீட் டாற் சாக்கிராவத்தை மறையுமென்றும்; இதனது வாசனை யான சொப்பனாதிகள் தோன்றாதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ராசாவானவன் ரத, கஜ, துரக, பதாதிகளுடனே பவனி வந்து தன்னுடைய கிரகத்திலே புகும்போது வாசல்கடோ றும் விடைகொடுக்கும் பெயர்களுக்கு விடைகொடுத்து அங் கங்கே காவலாளிகளையும் வைத்து பின்பு தானேபோய்த் தனக்கேகாந்தமான அந்தப்புரத்திலே புகுந்து அன்னியரில் லாமல் தான் தனித்திருக்குமுறைமைபோல, ஆன்மாவானவன் மனதை ரதமாகவும், பிராணாதிவாயுக்களை ரதத்தின் பரியாக வும், புத்தியை மந்திரியாகவும், அகங்காரத்தைச் சாரதியாக வும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களைப் பதாதிகளாக வுங் கூட்டிக்கொண்டு வெளி இந்திரியங்களிற்சென்று, மீண்டு சாக்கிரத்தானமாகிய புருவமத்தியம், சொப்பனத்தானமா

கிய கண்டம், சுழுத்தித்தானமாகிய இருதயம், துரியத்தானமாகிய நாபி, இந்தத் தானங்கடோறு நீங்கும தத்துவங்களை நீங்கி, தேகத்துக்குப் பிராணவாயுவை சரீரக்காப்பு நிமித்தங் காவலாகநிறுத்தி, அந்தப்புரமான துரியாதீதமூலாதாரத்தின்கண் தனியேசெல்லுமாறுபோல ஐவகையவத்தையுமுறுமாம்.

(உ - ம்.) "மாயாவிகார மதுபானம் போன்றுமயக், கோயாததன்று லொழியுமோ - நீயதுவாய், போகாமலாடும் பவுரியவன் பொய்காட்சி, ஆகாது போலேயறி" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "படைகொடு பவனிபோதும் பார்மன்னன் புகும்போதில்லிற், கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலுமிட்டுப் பின்னை, யடைதருந் தனியேயந்தப்புறத்தினிலதுபோலான்மா, வுடலினுளவத்தையைந்து முறுமுயிர் காவலாக" என்று சிவஞானசித்தியாரிலுங்காண்க.

ஆன்மாபொருந்து மவத்தைகளைந்தும் சிவனது பஞ்ச கிருத்தியங்க ளென்பது.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென வவத்தைகளைந்துஞ் சிவனது பஞ்சகிருத்தியங்களெனப்படும். முப்பத்தாறு கருவிகளோடான்மா தேகபோகங்களை அறிதலின் சாக்கிரத்தைச் சிருட்டியாகவு மிச்சாக்கிரத்திற்புசித்தவாசனை சொப்பனத்துமறிந்து நிற்றலானிதனைத் திதியாகவும், இச்சொப்பனம்போலச் சிறிதுநிழலெழத் தோன்றிமறைதலாற் சுழுத்தியைச் சங்காரமாகவும், பிராணவாயுவியக்கமின்றி யொன்றுந் தோன்றாதிருத்தலால் துரியத்தைத் திரோபவமாகவும், கருவிகளேதுமின்றி வாணவயிருளாயிருந்ததாயினு மதனிமித்தமாய் மாயையில் தனுவாதி கொடுத்தல், இருவினையொப்பு வருவித்தல், ஆசாரிய மூர்த்தமாய் வந்து உபதேசித்தல் முதலிய வனுக்கிரகம்பெறுதலின் துரியாதீதத்தை அனுக்கிரகமாகவுஞ் சொல்லப்படும்.

உடல்தோன்றிநின்றழிவது சிருஷ்டி, திதி, சங்காரமும்; உயிருள் மயக்கமுந்தெளிவும்வருவது திரோபவமு மனுக்கிரகமுமாம். ஓர்இந்திரியத்திலான்மா பிரவேசித்தல் சிருஷ்டி, அதனாலறியும் விடயத்தையனுபவித்தல் திதி, அவ்விடயமாயழுந்துதல் சங்காரம், அதனில்ருசுப்பித்தல் திரோபவம், அதனைத்தெளிந்துகோடலனுக்கிரகமுமாம். இப்படியாக முத்தியி

லருள்வடிவமாதல் சிருஷ்டி, ஆனந்தப் பேறடைதல் திதி, இதிலதீதப்படுதல் சங்காரம், ஞாதுரு ஞான ஞேயமெனு மூன்றுந்தோன்றுதிருத்தல் திரோபவம், இவை நான்குமெக் காலமும் விளங்கல் அனுக்கிரகம் என்று சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "அஞ்சுதொழிலாவதுவேபஞ்சவித்தைக்கிஞ்சலிலா, அஞ்சிடத்துங்கொள்ளிவட்டமாகவே - பஞ்சவன்னம், வைத்தபடிகம்போன்மாறுதுனைமயக்கல், சித்திரக்கூத்தாகத்தெளி" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "நித்தசங்காரமுறக்கத்துநிண்மூடம், வைத்தசங்காரமுஞ்சாக்கிராதீதமாஞ், சுத்தசங்காரந்தொழிலற்றகேவல, முய்த்தசங்காரம்பரனருளுண்மையே" என்றும்; "நித்தசங்காரமிரண்டெனநீவுதல், வைத்தசங்காரமுமாயாசங்காரமாஞ், சுத்தசங்காரமனாதீதன் தோய்வித்த, வுய்த்தசங்காரஞ் சிவனருளுண்மையே" என்றும் திருமந்திரத்திலும்; "ஐந்தவத்தையென்றேயறைவாரவ் வைந்தவத்தை, விந்தைபெறுநாமம்விளம்பக்கேள் - ணிந்தையுறப், பார்சாக்கிரஞ் சொப்பன சுழுத்தியோடனே, சார்துரியந்துரியாதீதம்" என்று சுவானுபவமாலையிலுங்காண்க.

அவத்தை வகைகளின் விவரம்.

அவத்தைகள்:—காரியாவத்தை, காரணாவத்தை என விருவகையாம். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென அவத்தைகளைந்தும் சாக்கிராதிஅவத்தைகளாம். சாக்கிரத்திற்றானே துரியாதீதமுதலாக, சாக்கிரதுரியாதீதம், சாக்கிரதுரியம், சாக்கிரசுழுத்தி, சாக்கிரசொப்பனம் சாக்கிரமெனஐந்தும் கீழாலவத்தையாகிய சமலாலவத்தைகளாம். நின்மலாவத்தை அதாவது நின்மலசாக்கிரம், நின்மலசொப்பனம், நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம், நின்மலதுரியாதீதமெனஐந்தும் மேலாலவத்தைகளாம். ஆகியபதினைந்தும் காரியாவத்தைகளாம். ஆன்மா பொருந்தும், கேவலம், சகலம், சுத்தமாகிய இம்மூன்றவத்தைகளுங் காரணாவத்தைகளாம். கீழாலவத்தையெனும் சமலாலவத்தையே கேவலாவத்தையாம். மத்தியாலவத்தையே சகலாவத்தையாம். மேலாலவத்தையெனு நின்மலாவத்தையே சுத்தாவத்தையாம். அவத்தைகள், பதினைந்தேதவிரபதினெட்டல்லவாம். கீழாலவத்தை கீழ்நோக்கி ஜநநத்தையுண்டுபண்ணுமாம். நின்மலாவத்தை மேனோக்கி ஜநநத்தைப்போக்குமாம்.

சாக்கிராதி ஐந்தவத்தைகளினிலக்கணம் (காரியாவத்தைகள்.)

சாக்கிராவத்தை:—இதற்குத்தானம் புருவமையம்-லலாடம். இதற்குத் தத்துவங்கள்: ஞானகன்மேந்திரியங்களான சோத்திராதி (ரு), வாக்காதி (ரு), அவற்றின் விஷயங்களான சத்தாதி (ரு), வசனாதி (ரு), பிராணாதிவாயுக்கள் (ய), மனாதி அந்தக்கரணங்கள் (ச), புருடன் (க), ஆக தத்துவங்கள் முப்பத்தைந்தாம். புருடன் பிரபஞ்சகாரியங்களை யெல்லாமறிவதுஞ் செய்வதும், விடுவதுமாயிருப்பதால் சாக்கிராவத்தையாம். (இதற்கபிமானி விசுவனும். ரசோகுணம். போகம் உலகத்தபிமானத்தாலறிந்து புசிப்பது. அட்சரம் அகாரம். சீவாத்மாவென்று பெயராம்.)

சொப்பனவத்தை:—இதற்குத்தானம் கண்டம். தத்துவங்கள்: ஞானகன்மேந்திரியங்கள் (ய), வாயுக்கள் (ய), அந்தக்கரணங்கள் (ச), புருடன் (க), ஆகஇருபத்தைந்தாம். இந்தத் தத்துவங்களுடன் புருடன் கூடிச் சூக்குமதேகத்தில் நின்று சொப்பனவத்தையைப் பொருந்துவதால் சொப்பனமாம். (இதற்கபிமானிதைசதனும். சாத்வீககுணம். தேய்வுசொரூபமாய்ச் சகலதேசங்களுஞ்சஞ்சரித்து இன்னதினியதென்று பேதாபேதமில்லாமற்கொள்வதால் புரியுத்தபோகமாம். அட்சரம் உகாரம். அந்தராத்மாவென்று பெயராம்.)

சுழுத்தியவத்தை:—இதற்குத்தானம் இருதயம். தத்துவங்கள் பிராணவாயு (க), சித்தம் (க), புருடன் (க), ஆக மூன்றும். இந்தத்தத்துவங்களுடன் புருடன் கூடிக்காரணசரீரத்தில்கண்டவை கேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப்படாமலிருக்கையால் சுழுத்தியவத்தையாம். (இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனும். தாமதகுணம். ஆனந்தபோகம். அட்சரம் மகாரம். பரமாத்மாவென்று பெயராம்.)

துரியாவத்தை:—இதற்குத்தானம் நாபி. தத்துவங்கள் பிராணவாயு (க), புருடன் (க), ஆக (உ). ஒரே தத்துவத்துடன் புருடன்கூடி மேற்சொல்லிய மூன்றவத்தைகளையுமறிந்து தானொருவனாக வேறே நிற்பதால்மகாகாரணம் துரியா

வத்தையாம். (சுத்தசாத்வீககுணம். ஆனந்த பரவசபோகம். அட்சரம் ஓங்காரம். நிர்மலாத்மாவென்று பெயராம்.)

துரியாதீதம் இதற்கு மூலத்தானம் :—ஓர்கருவியுமில்லாமல் மூலாதாரத்தில் அறிவேபிரகாசமாயவத்தையின்றி நின்றமையால் ரூபமில்லை ஓர்பிரளயமெனப்படும்.

(உ - ம்.) "சாக்கிரமாநுதலினி லிந்திரியம்பத்துஞ் சத்தாதி வசனாதி வாயுபத்து, நீக்கமிலந்தக்கரணம் புருடனோடு நின்றது முப்பானைந்து நிலவுங்கண்டத், தாக்கியசொற்பன மதனில் வாயுபத்து மடுத்தன சத்தாதிவசனாதியாக, நோக்குகரணம் புருடனுடனே கூடநுவல்வரிருபத்தைந்தா நுண்ணியோரே," என்றும்; "சுழுத்தியி தயந்தனிற் பிராணஞ்சித்தஞ் சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபியிற்றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுருடனுங் கூடவயங்காநிற்கு, மழுத்திடுமூலந்தன்னிற்றுரியாதீதமதனிடையே புருடனொன்றியமருஞானம், பழுத்திடும்பக்குவரறி வரவத்தையைந் திற்பாங்கு பெறக்கருவி நிற்கும் பரிசுதானே" என்றுந் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "இந்திரியமீரைந்து மீரைந்து மாத்திரையு, மந்திரமாய்நின்ற மாருதமீரைந்து, அந்தக்கரணங்களொன்று மவற்றுடன், சந்தித்த சாக்கிரப்பாலனுமாமே" என்றும்; "மனவகத்தேவரு மாத்திரைபத்து, மனவகத்தேவரும்வாயு வீரைந்து, மனவகத்தாயகரணங்களொன்றும், மனவகத்தேயிருபத்தைஞ்சதாமே" என்றும்; "சுழுமுனையிற் சேர்ந்தன மூன்றுள் காட்சி, கெழுமியசித்தம் பிராணனற்சீவன், எழுமக் கமலத்தி னுள்ளேயிருந்து, விழுமப்பொருளுடன் மேவிநின்றானே" என்றும்; "கருவரம்பாகியகாயத்துரிய, மிருவருங் கண்டீர் பிறப்பிறப்புற்றவர், குருவரம்பெற்றவர் கூடியபின்னை, யிருவருமின்றி யொன்றாகிநின்றானே" என்றுந் திருமந்திரத்திலும்; "சாக்கிரமுப்பத்தைந்து நுதலினிற் கனவுதன்னி, லாக்கிய விருபத்தைந்து களத்தினிற் சுழுனைமூன்று, நீக்கியவிதயந்தன்னிற்றுரியத்திலிரண்டுநாபி, நோக்கிய துரியாதீத நுவலின்மூலத்திலொன்றே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும், "பஞ்சபதமகாவாக்கியக்கட்டளை"யிலுங் காண்க.

துரியாதீதமுதலாக ஐந்தவத்தைகளாவன (கீழாலவத்தை.)

சாக்கிரத்திற்றானே துரியாதீதமுதலாக ஐந்தவத்தைகளையும் பொருந்தி ஆன்மாவானவன் சிலம்பிப்பூச்சிப்போல மேலுங்கீழும் போக்குவரவு செய்வனும். ஒருபண்டத்தை ஓரிடத்தில் வைத்துமறந்துபோனவன் பண்டம்போச்சுதெ

ன்று நினைத்தபொழுது பிராணவாயுவுமியங்காமல் மூர்ச்சித்திருந்தவவதரம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிர துரியாதீதமாம். பின்பந்தமூர்ச்சையிற் பிராணவாயு சற்றே வியங்குகை சாக்கிரத்திற் சாக்கிரதுரியமாம். அப்பண்டத்தை யெவ்விடத்துவைத்தோமோ வென்றைய்ப்படுவது சாக்கிரத்திற் சாக்கிரசுழுத்தியாம். அந்தப்பண்டத்தை இன்னவிடத்திலல்லோவைத்தோமென்றறிந்தவவதரம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரசொப்பனமாம். பண்டத்தைச்சென்று கண்டவவதரம் சாக்கிரத்திற்சாக்கிரமாம்.

கீழாலவத்தையைச் சீவன்முத்தித்தன்மையை யடைந்திருக்கிற ஞாதாக்களும் ஆசாரியருபதேசித்த குறிப்படியே பொருந்திச் சமாதியிலிருப்பர்களென்றும், இந்தயோகசமாதியைப் பொருந்தினவர்க ளந்தச்சநநம் விட்டு பின்பொருஜநநமெடுத்து ஞானசாரியனாலே ஞானத்தையடைந்து நிராதார சமாதியைப்புரிந்து பரமமானமோட்சத்தை யடைவர்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். யோகசமாதியாவது:—மேலானஞானமடைதற்குத்தாழ்ந்த சாதாரண சமாதியெனப்படும்.

(உ - ம்.) "இருவகைச் சாக்கிராதி யவத்தைகளியல்புதானும், மொருவகைக் கீழேநூக்கி யுற்பவங் காட்டுமொன்று, பெருகமேநோக்கித்திய பிறப்பறுத்திடுமி யோகிற், றருவதோர்சமாதிதானுந் தாழ்ந்துபின் சநநஞ்சாரும்" என்று சிவஞானசித்தியாரிற்காண்க.

நின்மலசாக்கிராதி ஐந்தவத்தைகளாவன (மேலாலவத்தை.)

நின்மலசாக்கிரமேன்பது:—ஆன்மாவானவன் புறக்கரணமுட்கரணமாகிய விரண்டினுங்கூடியிருக்கிற தன்னையறிவதாம்.

நின்மலசோப்பனமேன்பது:—புறக்கரணத்தை விட்டுட்கரணவியாபாரத்துடன்கூடித் தன்னையறிவதாம்.

நின்மலசுழுத்தியேன்பது:—அவ்வுட்கரண வியாபாரத்தைவிட்டுப் போகங்களின்விருப்புமின்றி நிச்சலமான மனதுடன் கூடியிருப்பதாம்.

நின்மலதுரியமேன்பது:—அந்த மனத்தையும் விட்டுச் சித்தாகியஞானத்துடன்கூடியிருப்பதாம்.

நின்மலதுரியாதீதமேன்பது: அதற்குமேலாய் நிரஞ்சனமாய் சுவசம் வேத்தியத்துக் கெட்டாத ஞானரூபமாகிய சிவனுட னைக்கியம்பண்ணியிருப்பதாம்.

அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதவ பிமானிகளானபஞ்சசத்திகளும், ஆன்மாவினுடைய அனுக்கிரகார்த்தமாக கிரமத்திலதாவது உத்தரோத்தராதிகமாகச்சிவப்பிரகாசத்தைக்கொடுத்தல் செய்யுமாம். சித்தவியாபாரமே பந்தமாம். சித்தம்நீங்குவதேமோட்சமாம். அகாராதிசூக்கும பஞ்சாட்சரத்தினுண்மை குருவினுலறிந்து அனுபவிக்க விளங்குமெனப்படும்.

(பரஞானத்தினுலே சித்தஸ்திரத்தைப்பண்ணினவனே பிரமாவும், சிவனும், விஷ்ணுவும், இந்திரனும், சுப்ரமண்யனும், குருவும், சர்வதேவதாஸ்வரூபனும், யோகியும், தபோதனனும், பண்டிதனும், மஹாபாகனும் (பாக்கியமுள்ளவன்), க்ருதார்த்தனும் (பயனடைந்தவன்), பரமார்த்தவித்துவும் (உண்மையறிந்தவன்), என்றுசொல்லப்படும். சிவஞானசித்தியார் ௬-ம் சூத்திரம், ௩௬-வது செய்யுள், சிவாக்ரயோகியருரையிலறிக.)

கேவல, சகல, சுத்தாவத்தைகளாவன. (காரணவத்தை)

கேவலம், சகலம், சுத்தமெனக் காரணவத்தைகள் மூன்றும். ஆன்மாக்கள் காரியாவத்தைகளைப் பொருந்துவதற்குக் காரணமாக விருக்குமெனப்படும்.

கேவலமேன்பது:—சங்கார காலத்திற் றன் இச்சாஞானக் கிரியைகள் விளங்காமல் மலமேலீட்டினுல் மறைப்புண்டு கிடத்தலாம்.

சகலமேன்பது:—தனுகரணுதிகளோடு முதல்வன்றனது சிற்சத்தியால் கலைமுதலிய கருவிகளைத்தோற்றுவித்து கருவிகளை ஆன்மாக்களுக்கு கூட்டிகாரியப்படுத்திப் போகங்களைப் புசிப்பிக்கையாம்.

சுத்தமேன்பது:—பஞ்சமலங்களு மெல்லாக்கருவிகளு நீங்கிப்பிறவியொழிந்து சுத்தனுய்ச்சிவத்தோடிரண்டறக்கூடி விளங்குவதாம். சுத்தாவத்தையாகிய நின்மலாவத்தை சீவன்முத்திபேதத்தினுலே சதேகை, விதேகையென விருவிதமாம்.

சதேகை:—சீவன்முத்தித்தன்மையி னிட்டையைப்பொருந்தியிருத்தலாம்.

விதேகை:—முத்தியையடைந்தகாலத்திற் சிவானந்தானுபூதியைத் தியானித்திருத்தலாம். சுத்தாவத்தையே பரமமுத்தியாம்.

(உ - ம்.) "கேவலசகல சுத்தமென்று மூன்றவத்தையான்மா, மேவுவன் கேவலந்தன்னுண்மை மெய்ப்பொறிகளெல்லாங், காவலன் கொடுத்தபோது சகலனு மலங்களெல்லா, மோவினபோது சுத்தமுடையனுற் பவந்துடைத்தே" என்றும்; "இருவினைச் செயல்களொப்பிலீசன்றன் சத்திதோய்ந்து, குருவருள்பெற்று ஞானயோகத்தைக் குறுகி முன்னைத், திருமலமறுத்துப் பண்டைச்சிற்றறி வொழிந்தஞானம், பெருகிநாயகன்றன்பாதம் பெறுவது சுத்தமாமே" என்றும் சிவஞானசித்தியாரிலும்; "இருவினை நேரொப்பிலின்னருட்சத்தி, குருவெனவந்து குணமலநீக்கித், தருமரன் ஞானத்தாற் றன்செயலற்றுத், திரிமலநீங்கிச் சிவமாதல் சுத்தமே" என்று கிரணாகமத்திலும்; "தற்கேவலமுத்திதானே தனிமையாம், பிற்பாற்சகலங் கலாதிப்பிரழ்வதாங், தப்பாற்புரிசுத்த கேவலஞ்சாக்கிரத், தப்பாற்புரியவதி சுத்தமாமே" என்று சுவாயம்புவத்திலும்; "நீக்கமிலதீத மாசுநிறைந்த கேவலமாநீர்மை, சாக்கிரங்கலாதிசேர்ந்த சகலமாந் தன்மையாகு, நீக்கமிலிரண்டுங் கூடாதொழியவோர் நிலையினீடுஞ், சாக்கிரவதீதஞ் சுத்தத்தகைமைய தாகுந்தானே" என்று சிவப்பிரகாசம் உண்மையிலுங் காண்க.

ஆனந்தப்பேறு பெறும்வகை. (சி - ம்.)

போதமாகிய அரையன் புருடனாகிய புரவிமேலேறிக்கொண்டு பஞ்சேந்திரிய வீதிகளில் விடயங்களாகிய காட்சிகளைக் கண்டுகொண்டு சுழல்விசிபோல பவனிசெல்வதாகும். போதமாகிய புரவிமேல் அருளாகிய அரையன் ஏறினலப்பொழுது போக்குவரவற்றுநின்ற மௌனாநந்த முண்டாம் இதையறிக. போதம் புருடனோடுங்கூடிப் பஞ்சேந்திரியவழி செல்லவொட்டாம லவற்றை நீங்கியப் போதத்தை யுள்ளேயடக்கித் திருவருளை நாடவே இவ்வருளப்போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித்தான்மேலீடாய்ப் பிரகாசிக்குமாம். அப்பொழுது ஆனந்தோதயமுண்டாமாகலினங்ஙனமுவமை கூறப்பட்டதாம். போதவிடயானந்தம் பெறுதற்கேதுவாய்நின்றது புருடனு

கலினிப்புருடனைப் புரவியாக்கப்பட்டதாம். சொரூபானந்தம் பெறுதற்கேதுவாய அருளைபோத முன்னிட்டுக்கொண்டு சேசலினிப்போதத்தைப் புரவியாக்கப்பட்டதாம். இந்நாட்டம் வைத்தாலந்நாட்டமறந்து சுழலுமாம். அந்நாட்டம் வைத்தாலிந்நாட்ட மறந்து அசைவற்றிருக்குமாம்.

(உ - ம்.) "போதப் புரவிபுருடனதிலைந்து, வீதிப்பவனி விரிசாரும் - போதம், புரவியருளேறிறு போக்குவரவற்ற, பரமசுகமாங்காண்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்திலும்; "நினைவொன்று நினையாமனிற்கினகமென்பார் நிற்குமிடமே யருளா நிட்டையருளொட்டுந், தனையென்று மறந்திருப்ப வருள் வடிவானதுமேற்றட்டி யெழுந்திருக்கு மின்பந் தன்மயமே யதுவாம், பினையொன்று மிலையந்தவின்பமெனுநிலயம் பெற்றுரே பிறவாமை பெற்றுர் மற்றுந்தான்" என்றும்; "ஓராமலே யொருகாலுன்னுமலுள்ளொளியைப், பாராமலுள்ளபடிபார்த்திருந்தால்-வாராதோ, பத்துத்திசையும் பரந்தெழுந்தானந்தவெள்ளந், தத்திக்கரைபுரண்டுதான்" என்றும்; "நான்றனெனுமயக்க நண்ணுங்காலென்னுணை, வான்றனென நிறையமாட்டாய நீ-யூன்றமல், வைத்தமௌனத்தால் மாயை மனமிறந்து, துய்த்துவிடுஞான சுகம்" என்றும்; "அன்றென்றுமா மென்று முண்டோ-உனக்கானந்தம் வேண்டினறிவாகிச் சற்றே, நின்றுற்றெரியுமெனவே-மறைநீதி யெம்மாதி நிகழ்த்தினன் தோழி-சங்கரசங்கரசம்பு" என்றும் தாயுமானஸ்வாமிகளும்; "அன்பினுலடியே னவியோடாக்கையானந்தமாய்க் கசிந்துருக" என்று திருவாசகத்திலும்; "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்ன தியானெனு மிக்கோஞானவெரியால் வெதுப்பிநிமிர்த்துத், தான்செவ்வே நின்றிடவத்தத்துவன்றனேரேதனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோ" என்று சிவஞான சித்தியாரிலுங் காண்க.

பழக்கவாசனை விருத்திகளையொடுக்கு முபாயம். (வே - ம்.)

அறிவென்னு முண்மையில் அந்தர்முக திருஷ்டியில் இடைவிடாத அப்பியாசத்தால் மனமானது தன்வசமாகயிருந்து சைதன்னிய ஸ்வரூபமானுல் வெறுக்கப்பட்ட சரீரத்திலிருந்தாலும்பிரமானந்தசாகரஸ்வரூப பாவரென்றும்; சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தைக்குள் உதிக்கின்ற விருத்திகளைத்தள்ளில் பரிபூரணமாயிருந்து நிரதிசயானந்தத்தை யடையலாமென்றும்; ஞானவாசனை புத்திமுதலிய விடயங்களைத்துந் தன்னேவலாளாக விருக்கப்பெற்று கார

ணமாகத் தடித்த ஒப்பற்ற அவத்தைகளையும் நீக்கினால் பழக்கவாசனை விருத்திகள் யாவுமொடுங்குமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "நிசத்திலுள்விழிப்பார் வையாயிப்படி நிரந்தரப்பழக்கத்தால், வசத்திலுன்மனநின்று சின்மாத்திர வடிவமாகிடன் மைந்தா, கசத்த தேகத்திலிருக்கினு மானந்தக்கடல் வடிவாவாயே" என்றும்; "இந்த மூன்றவத்தை தம்முளெழுந்திடும் விருத்திநீக்கில், அந்தவாரிருந்து நீயுமானந்த மடையலாமே" என்றும்; "போதமாமிராசன்றுனாய் புந்தியைப்புலன்களெல்லாம், தாதராயிருக்கப்பெற்றுற் சகலமுமடங்குந்தானே" என்றும்; "காரணசரீரமாகிப் பெருத்த தோரவித்தைதன்னைப் பிடிங்கிடிலடங்குந்தானே" என்றுங் கைவல்லிய நவநீதத்திலறிக.

ஆனந்தவகைகளாவன. (வே - ம்.)

ஆனந்தமேன்பது:—சித்துவிளங்கிய பிரமானந்தம், வாசனானந்தம், விஷயானந்தமென மூவகையாம். இவை எட்டு வகையாகவு மதாவது பிரமானந்தத்திலடங்கிய ஆத்மானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசானந்தம், அத்துவிதானந்தம், ஞானானந்தமெனுமைந்தையுஞ்சேர்த்தெட்டாகவுஞ்சொல்லப்படுமாம்.

போகங்களில்வரும் ஆனந்தம் விடயானந்தமாம். சுழுத்திகாலத்திலுள்ள ஆனந்தம் பிரமானந்தமாம். மயக்கமாகிய நித்திரைதெளிந்து வருஞ்சமயத்திலுள்ள ஆனந்தம் வாசனானந்தமாம். எங்குந்தனது பிரியவடிவாகக்காணுஞ்சுகம் ஆத்மானந்தமாம். சமாதியிலுள்ளசுகம் முக்கியானந்தமாம். உதாசினத்திலுள்ள ஆனந்தம் நிசானந்தமாம். அத்துவிதமான தன்னைநாடாநிற்குஞ்சுகம் அத்துவிதானந்தமாம். மகாவாக்கிய விசாரத்திலுதயமான ஆனந்தம் வித்தியானந்தமாம்.

ஆனந்த இயல்புகளாவன. (வே - ம்.)

விடயானந்தம்:—இன்பம்பொருந்தாதசாக்கிரத்தில் சுழல்பவனுடைய துன்பம் நீங்கும்பொருட்டு நித்திரைசெய்யுஞ் சமயத்தில் மனமானது அந்தர்முகமாய்ச் சிதானந்தச்சாயையானது சேருவதுபோல சமாதியில் அகமுகமாய்ச்சென்றறியுமிடத்து உண்டானது பிரமசுகமாயினும் அதைத்திரிட்டறிந்து மனமகிழ்தலானச்சுகம் விடயானந்தமாம்.

பிரமானந்தம்:—பிரமத்தை எதிரிட்டறியின் அறிபவன், அறிவு, அறிபொருளென மூன்றும் அவைகளால் துன்படாம். பருந்தானது தனதுகூண்டில் அடங்குந்தொழிலைப்போல மனஞ்சலியாமல் நித்திரைசெய்கின்ற சீவனானவன் முடிவில்லாத பிரமத்தோடுகூடுவனும். மனதையடக்கிச் சொரூபசமாதிசெய்கின்ற ஆத்மா பிரமத்திற் கலக்குமாம். அங்ஙனம் பிரமத்திற் கூடிய ஆத்மா அப்பிரமானந்தமாக ஆனந்திப்பனும். இதே மேலான பிரமானந்தமாம்.

வாசனானந்தம்:—துயிலைப்போல சமாதியினின்று நீங்குஞ் சமயத்தில் பிரமானந்த சமஸ்காரத்துடன் வருதலின் அச்சுகம் வாசனானந்தமாம்.

முக்கியானந்தம்:—சமாதியில் அறிவறியாமையின்றி அறிவே முதலாகச் சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம் முக்கியானந்தமாம். இது தனது உதாசினத்திலுண்டாகு மானந்தமாம்.

நிசானந்தம்:—முக்கியானந்தத்தையே நிசானந்தமென்றுஞ் சொல்லுவார்களாம்.

ஆத்மானந்தம்:—சமாதியில் தன்னிடத்திற்றானே சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம் ஆத்மானந்தமாம்.

அத்துவிதானந்தம்:—சமாதியில் ஆனந்தம் ஆனந்தியென்னு மிரண்டற்ற சுகமாகவிளங்குதலின் அச்சுகம் அத்துவிதானந்தமாயிற்றும்.

வித்தியானந்தம்:—சமாதியில் அதுநீயென்பதின்றி ஆனந்தபோதமாய்ச்சுகித்திருத்தலின் அச்சுகம்வித்தியாநந்தமாம்.

இந்த அஷ்டவித ஆனந்தங்களும் அதிசயமாகச் சமாதியில் நவநவமாக விளங்குதலின் அதிசயானந்த மெனக்கூறப்படுவனவாம். (சச்சிதானந்தவிரிவு 5, 67-வதுபக்கங்களிலறிக.)

(உ - ம்.) "போகத்திலவருஞ்சுகம்விடயசுகநித்திரைப்போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்தனந்தவிற் சுகம்வாசனைச்சுகமுழுப்பிரிய மான்மசுகமாம், யோகத்திலுளது முக்கியசுகமுதாசீனமுற்றசுக நிசசுகமதாம், ஏகத்தை நோக்கலத்துவிதசுகம் வாக்கியமெழுந்தசுக ஞானசுகமே" என்றும்; இவ்வாறுரைசெய்த சுகபேதமென்றபாட

த்தில் "செவ்வாமனமக முகமாமதிலொளிர் சித்தின்சுகநிழல்சேருங் காண், அவ்வாரிவனுளமகிழ்வாமனுபவமதுதான்விடயசுகானந்தம்" என்றும்; "ஈனந்தருசுகவிடயந்திரிபுடியிடராமனமசையாமல்" என்றும்; "தூங்குஞ்சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப்பொருள் விழிதுயில்வோர்கள்" என்றும்; "நிசமானது முக்கியமோ குடத்துள்நீரன்றேவெளி யீரந்தான், வசமாமகங்கர மறைந்தானிசமது படிந்தான் முக்கியவகையாகும், திசையார் திரிசிய மறியாதேதுயில்செறியாதே யுடறறிபோலே, அசையாதே மதி சமமாகிய நிலை யதுதான் முக்கியவானந்தம்" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திலும்; "நீக்கமில்லவ்வறிவதுதானகமுமாகநனவினிட்டைநிலைப்பெற்றுத், தாக்கருமம்மனோலயங்கண்டதுவிடயானந்தமெனச்சாற்றுவாறே" என்றும்; "சமாதியிடைத்தன்னிடத்துத்தான்சுகித்தலாத்மானந்தமதாமந்தச், சமாதியிடையானந்தமானந்தியறலத்விதானந்தந்தான், சமாதியிடையதுரீயற்றிடுசுகம்வித்யானந்தானுமின்ன, சமாதியிடையுறுதலினலதிசயானந்தமெனச்சாற்றுவாரே" என்று ஞானனுபவசாரத்திலும்; "தூங்கிவிழித்தென்னபலன்றூங்காமற்றூங்கிநிற்கும், பாங்குகண்டாலன்றேபலன்காண்பேன்பைங்கிளியே" என்றும்; "ஆங்காரமுள்ளடக்கிஐம்புலனைச்சுட்டறுத்து, தூங்காமற்றூங்கிச்சுகம்பெறுவதெக்காலம்" என்று தாயுமானசுவாமிகளும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

தன்னையறியா அறிவும், யாவும் அறிவுமயமென்பதும் (சி-ம்.)

தத்துவங்களை யெல்லாம் விடுவித்து முடிவில்நின்ற வருளையும் பரையையுங்கடந் ததன்மேற்றோன்று மானந்தத்தையுமெதிரிடாமலதனுள் ளதீதப்பட்டிருந்ததேதன்னையறியாவறிவெனப்படும். அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நானென்று பிரிபடுவனும். நாவானது தன்பெயரை நாவென்றுகூறினும் அப்பெயர்க்குரியபெயர்வேறின்றித்தானயிருந்த அந்நாவைப் போலும் நீ, நான், என்று சொன்மாத்திரமேயன்றித் தானும் எதிருமதற்குண்டாகாதென்றும்; எல்லாம் அறிவுமயமாயிருக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

(உ-ம்.) "மோகவாரிதியைஞானமாம்புணையான் முற்றுறக்கடந்துநின்றிகலும், வேகமாம்ராக த்வேஷராக்கதரைவிவேகமாம் வாளினுற்றடிந்து, சோகமில்சாந்திசமந்தமமுதலாஞ்சுத்தநற்குணமுளயோகி, யாகமாமான்மராமனைத்தோன்றி விளங்குறுமிராஜயோகத்தில்" என்றுஆத்மபோதத்திலும்; "இளைப்பினையியக்கநீக்கியிருந்து முன்னிமையைக்கூட்டி, யளப்பிலைம்புலனடக்கி யன்பவர்கண்

ணைவைத்து,துளக்கமில்சிந்தைசெய்துதோன்றலுஞ்சுடர்விட்டாங்கே, விளக்கினைவிழியிற்காண்பார் மெய்மையைக்காண்கிற்பாரே" என்று திருவாய்மொழியிலுங் காண்க.

ஆனந்தாதீதத்துக்குமேல் வேறுநிட்டையில்லையென்பது. சி-ம·

இதுவிதுவென்றுபகுத்தறிந்து நீங்கியகருவிகளெல்லாந் தானல்லவென்று நீங்கிநின்ற அறிவுதானெனவறிந்தும் மௌனமாயிருப்பது தோன்றுதோ? கருவிகளெல்லா நீங்கி ஆன்மாவருளாற் றன்னைமாத்திர மறிந்திருக்குமிடத்து வேறோரனுபவந் திடப்படவேண்டுமோ? இதனைத்தெளிந்தறிக. உறுப்புகட்கெல்லாமுதலாய தலையையறிந்தபோதவ்வாய்திறந்தடங்குமேயன்றித் தலைபோயிற்றென்று கூறப்படாதென்பதையுமறிக. ஓர்தண்டத்தாலூன்றின் சடமாயுள்ள நிலமானதசையுமோ? அதுபோல தத்துவங்களுக்கெல்லாமீறாகியநாதத்துவத்தையுங்கடந்து உயிர்க்குள்தோன்றாது துணையாயிருக்குஞ் சிவத்தைத் தன்போதத்தையூன்றிநின்றறியப்படுமோ? போதத்துக்கதுதோற்றுமெனில் ஒர்விரல்தன்நுனியைத்தான் தொடல்போலும், முகத்தின் கண்ணிருக்கும் வாய் அம்முகத்தையெதிரிட்டுக்கலுக்கென்று சிரிப்பதுபோலுமாம். இதனை ஆராய்ந்துதெளிக. சிரிப்பது, தான் சிவத்தையறிந்தே னென்று பிறருக்குக் கூறி, மகிழ்தலாம்.

தத்துவங்களை நீங்கியவற்றின் முடிவில்நின்றஅருளையும் பரையையுந் துவிதநாட்டமின்றிக் கழன்றுநின்றால் தற்போதமுட்டாணவவாசனையாகிய சார்புமொழியுமாம். அப்படிவொழிந்தவிடத்திற்கு மதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் ஞானானந்தந்தோன்றுமாம். வெளியிலடங்கியகாற்று தான் வேறொருபொருளாய்த் தோற்றாமல் வெளியேயானதுபோலும், அவ்வெளியில்நின்றசைந்தா லதனைவிடத் தானொரு பொருளாய்க் காற்றென்பதுபோலும், இக்காற்றாகிய சாட்சியைப்போல தற்போதம் அருளிலடங்கியும் விரிந்தும் நின்றபழக்கமதைப் பார்த்தறியவேண்டுமெனப்படும்; போதமடங்கி லருளென்றும்; அதுவசைவி லான்மாவென்றும்; அதனைச்சிறிதுந்தோற்றாதடக்கவேண்டுமென்றும்; தற்போதங்கெட்டு ஆனந்தாதீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறுநிட்டை

யில்லை யென்றும; தற்போதமொழிந்து சகல கேவல நீங்கினால் ஆனந்தமயமாய் அருளும்பரையுமாகிய ஞானாகாசத்தைக்கடந்து நின்ற ஆனந்தாமிர்தத்தோடு விளங்காநின்ற சிவசந்திரனோடு தாமதனைவிட்டுநீங்காத அந்த வானந்தாமிர்த கிரணமாகி நிற்பர்களென்றும்; ஆனந்தமேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லா மானந்தமயமாகத் தோன்று மென்றுஞ் சொல்லப்படும். சந்திரனைப்போல சிவம். அவனை விட்டு நீங்காதவமுதம் போலானந்தம். அவனையும் அமுதத்தையும் விட்டுநீங்காத கிரணம்போ லான்மா சிவத்தோடிரண் டறக்கலந்து நின்ற நிலையென்பதாம். முத்திக்கண் சிவம் ஒன்றுமே யென்று கூறுதி யெனின் அச்சிவம் ஒன்றென்றறிந்து கூறிய நீயுஞ் சிறிது வுண்டாவையாகலின் அம்முத்திக்கண் ஒன்றென்று மிரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்றும்; காண்பானுங் காட்சியு பற்றவிடத்து வேதாந்தமுத்தியுஞ் சித்தாந்தமுத்தியுஞ் சரியாமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும், போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும் - ஈது, விழித்திமைப்பானின்றால் வெளிய சைந்தாற்காற்றும், பழக்கம தைச்சாட்சியைப் போற்பார்" என்றும்; "வேதாந்தம்போலிருக்கும் வேதாந்தம்சித்தாந்தம், நாதாந்த போதம் நழுவினற்கு-நேதி, தனைக்கழன்றுதற் போதஞ்சார்பழியுஞ் சந்திக்க, உனக்கறிவாநந்த முதிக்கும்" என்றும்; "தத்துவாதீதநிமிர்ப்படங்கித்தற் செலவும், அத்தினவரத்து மசையாத - சுத்தத்தை, ஒன்றென்று நீ சற்றுளதாவையாதலினா, லன்றென்றதென்றேயறி" என்றும்; "நானவனென்றெண்ணி னற்குநாடுமுளமுண்டாதல், தானெனவென்றின்றியே" என்றும்; ஒழுவிலொடுக்கத்திலும்; முத்தி விஷயமாய் 60, 61, 63, 64, பக்கங்களி லிருப்பவைகளையுமறிக.

ஞானசாதக சாத்தியரிலக்கணமும் சுத்தாவத்தையனுபவமும்.

இராசததாமத காரியங்களெல்லாநீங்கிச் சாத்துவீககாரியமாகிய நிராசை, தவம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோடம், வாய்மை, அறிவுடைமை, அடக்கமுடைமையாகிய வெண்குணங்களையும்; பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாகக்காணாது அருள்வடிவமாகக்காணும் அருகியநோக்கமும், கருவிகளேரியதிகளையுஞ் சிந்தனையும், முற்பிறப்பிற் பட்டதுன்பங்களை நினைத்து நெ

ட்டுயிர்ப்பெறிதலும், திருவருள்மேலீட்டால் உடம்பிலிளஞ் சூடெழுதலும், ஊணுதிகளைத் துறத்தலும், ஒருவரோடுரை யாடற்கு மானமுறுதலும், மௌனமாயிருத்தலும், பித்தேறி னூற்போலப்பிரபஞ்சபகுப்புத்தோன்றுதிருத்தலும், பிராண வாயுவிறந்து மூர்ச்சித்திருத்தலும், போதமிறந்து நிற்றலும், ஆகிய பத்து அவத்தைகளையும்; ஞானிகள்பொருந்தியிருப் பர்களாம்.

தத்துவங்கள் முப்பத்தாறையுங்கடந்து தன்னையறிந்து அருளைத்தரிசித்துத்தற்போதமடங்கி,பரையேதாஞகி நேயத் தழுந்திநின்றுகியிருப்பது சுத்தாவத்தையனுபவமாம். இந் தச் சுத்தாவத்தை யனுபவத்தில்நின்று போதமற்றுச் சிவத் தோடிரண்டறக்கலந்த அத்வைதத்தை யுடையவர்கள் மௌ னானந்தமா யிருப்பார்களாம். சுத்தாவத்தையில் நின்று அரு ளைத்தரிசித்தோர்க்கு ஆகாமியத்தால் தொன்றுதொட்டு மாறி மாறித்தோன்று முடம்புக்கேற்ற காமத்தைப்போன்ற விட யானந்தம் துன்பமாகத்தோன்றிச் சொரூபானந்தந்தோன்று மாம். பொய்யாகிய கருவிகளைவுள்ளபடி பொய்யாயறியின் மெய்யில் வெயர்வை அரும்பல், விழியில்நீர்த்ததும்பல், உள் ளத்திலிளஞ்சூடெழ ஆரவாரிப்புண்டாதலாகிய குணங்களு ண்டாகுமாம். பின்னர் தன்னையுள்ளபடிகண்டு ஒன்றினை யுநாடாது உடலமைசைவற விருப்பானும். அருள்பரிபூரணமா ய்த் தோன்றுமிடத்து இதற்குமுதலாய நேயத்தையென்றைக் கடைவேனென்று உள்ளே குமுறி யுள்ளம்வெதும்பி யுடல முரோமஞ்சலிப்பாகுமாம். போதஞ்சுருங்கி நின்றறிதலும், அப்போத மோர்காலுயர்ந்து தாழ்ந்து மாறிமாறித் தோ ன்றுமனுபவம் "துவட்சி" யாம். கேவலாவத்தையோடு வா ணவம் நீங்கினு மதனது காரணம் போதமிறக்குமளவு மிருத் தலாற் "துகள்" என்பதாம்.

(உ - ம்.) "சாத்துவீகமெட்டாய்த் தசவத்தையாய்த்தன்னை, நீத்தவனுய்த்தானுய்ப் பின்னேயமாய்க் - கூர்த்தெல்லாம், சத்த வத்தைத்துவட்சித்துகளற்ற, அத்துவிதற்கேதுமுதியா" என்றும்; "வேர்க்கும் விழித்தும்பும் பொய்யறியின்மெய்வெதும்பி, ஆர்க்கும் விறைக்கு மருளுந்திப்பின்-வாக்குமனம், நின்று பரிபூரணநேயத்தே

கார்க்கதமாய், கன்றிப்புளகிதமாங்காண்" என்றும், "கருவிகழலவரை நோக்காஞ்சிந்தை, பெருமூச்சாம் போதம்பிரியில் - அருளாய், வெதும்பியுடல் வெறுக்குமின்பாய் விகளம், முதிர்ந்துரையுநாணுமொடுங்கு" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திற்காண்க.

பூரணானந்தம் பெற்றவர்கள் குணங்களாவன.

பூரணானந்தம்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானிகட்கு ஆடலும்பாடலுமுண்டாகுமாம். பூனைக்கண்ணிற்கு இரவிலும் பகலிலும் பொருள்தோற்றுவனபோலும், எரிக்கரைமேலேறினவனுக்கு இருபக்கந்தோன்றுவதுபோலும், மலையேறினவனுக்கு நிலத்திலும்பொருப்பிலுமுள்ள பொருள்தோன்றுவதுபோலும், மத்தியானத்துச்சூரியனுக்கு உதயம் அத்தமானந்தோன்றுவது போலும், பிறப்பிற் றுன்பமும், வீட்டினின்பமுந் தோன்றுமாம்.

(உ - ம்.) "கால்வந்தவர்க்காட்டம்கைவந்தவர்க்காட்டம், மாலமுந்திவந்தவர்வாய்பாட்டும் - மேல்கொண்ட, ஆனந்தவுல்லாசத் தாச்சரியமாரறிவார், ஊனம்போற்காணுமுலகு" என்றும்; "கேடுஞ் சுகமுமுதலெல்லாங்கீழ்படுத்திக், கூடுஞ்சுகம்போலக்கொள்ளாதே-நாடெங்கும், பூனைக்கண்ணேரிபொருப்பேறிபோலுச்சிப், பானுப்போனீயவரைப்பார்" என்றும் ஒழிவிலொடுக்கத்திற் காண்க.

நிட்டைமேவினோர்களாசாரங்கூறல்.

ஞானநிட்டையோர்க்கு இன்னது வேண்டுமென்றுஞ் சிந்தனையும், அச்சமும், ஆகாரம், மைதுனம், நித்திரையெனுங் காரியமும், நாணமும், விரதமுதலியசீலமும், தியானமும், தவமும், சாதித்தொழிலும், அருவருப்பும், புண்ணியபாவங்களும், குலாச்சாரம், சமயாசாரம், ஆகியவிந்தமார்க்கம் இரண்டறக் கூடிநின்ற சிவயோகிக்கில்லையாம். நடத்தன்முதலிய வியாபாரங்களைப் பொருந்தினவிடத்தும் சிவனுடைய திருவடிநிழலை விட்டொருக்காலுநீங்கார்களாம். பிராரத்தகன்மம் நானாபேதமாகையால் கோபவானாகியும், சாந்திமானாகியும், விரக்திமானாகியும், ராகவானாகியும், போகவானாகியுமிருப்பார்களாகையால் சீவன்முத்தர்களுடைய லக்ஷணமிவ்வாரென்றறியப் போகாதென்றுங் கூறப்படும்.

(உ - ம்.) "ஞாலமதின்ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மையொடுதீமையிலை நாடுவதொன்றில்லை, சீலமில்லைத்தவமில்லைவிரத

மோடாச்சிரமச்செயலில்லைத்தியானமில்லைச்சித்தமலமில்லை, கோலமில்லைபுலனில்லைக் கரணமில்லைக் குணமில்லைக் குறியில்லைக் குலமுமில்லை, பாலருடனுன்மத்தர்பசாசர்குணமருவிப் பாடலினோடாடலிவைப்பயின்றிடினும்பயிலவர்" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "நெக்குநெக்குள் ளுருகியுருகிநின்று மிருந்துங்கிடந்து மெழுந்தும், நக்குமழுதுந் தொழுதும்வாழ்த்தி நானாவிதத்தாற் கூத்துநவிற்றிச், செக்கர்போலுந்திருமேனித்திகழ்நோக்கிச் சிலிர்சிலிர்த்துப், புக்குநிற்பதென்று கொல்லோ வென்பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே" என்று திருவாசகத்திலுங் காண்க.

லய, உல்லாச, பந்தமோட்ச அனுபவமாவன.

ஆத்ம கியானியாயிருக்கிற தீரன்மூடசெனங்களுடன் கூடி கோரசமுசாரசாகரத்தி லழுந்திப்போகானாம். பிரமக் கியானியைப் புண்ணியபாவங்கள் தொடமாட்டாதாம். சதுர் வித பூதங்களிலேயும் சற்றும் பிரியாப்பிரிய மில்லாமல் சுக மாகஞானி சஞ்சரிப்பனாம். நானே ஈஸ்வரனென்றறிந்து திட நிச்சயத்தை விடாமலிருக்கிறவனுக்கு மலபந்தமில்லையாம்.

பிரபஞ்சமெல்லாம் விடவேணுமென்று நினைத்தால் பிரமத்தினிடத்தி லயபாக வேணுமாம். சுகதுக்கம் வந்திலும் ஆசைநிராசையிலும் மிறித்தினிடத்திலும் சமனாலயத்தை யடையவேணுமாம். நான் சகலபூதங்களிலேயுமிருக்கிறேன் சகல பூதங்களுமென்னிடத்திலிருக்கிற தென்கிற விக்கியான யுத்தனுக்கு விடுகிறது, கிரகிக்கிறது, லய, மிந்தமூன்றுமில்லையாம். நானானந்தன் ஆகாசத்தை மேகமூடினாப்போலேயிந்த செகத்து யென்னை மூடிச்சென்ற விக்கியானயுத்தனானவனுக்குவிடுகிறது, கிரகிக்கிறது, லய, மிந்தமூன்றுமில்லையாம். ஆனந்த சமுத்திரமென்னப்பட்ட யென்னிடத்தில் பிரபஞ்சமென்கிறது கற்பனை யென்றறிந்து சாந்தனாயெப்போதும் நிராகாரனாயிருக்கவேணுமாம். திரிசியத்தினாற் சித்தமுண்டானாலப்போது பந்தமுண்டாகுமாம். திரிசியத்தில் மனசில்லாவிட்டாலப்போது முத்தியுண்டாகுமாம். எப்போதானால் நானென்கிற தில்லாமற் போகிறதோ அப்போதே மோட்சமாம். (அஷ்டவக்கிரகீதை உல்லாச, லய, உபதேச, பஞ்ச மோட்சசதுஷ்கம் அனுபவஞ்சகமிவைகளிலறிக.)

நிட்டைகைவராதவர் அனுசரிக்கும் உபாயநிட்டைகளாவன.

ஆன்மாவுக் கிச்சையைக்கொடுக்கு முலகங்களெல்லாம் பேய்த்தேர்போல அசத்திய மென்பதையறிந்து பிரபஞ்சவாசனையை நீங்கிநிற்கவே முன்சொன்ன நிஷ்டைகைகூடுமாம். அப்படி நிட்டை கைவராதாகில் பஞ்சாட்சரசெபம், உட்பூசை, புறப்பூசை, இவைகளை யனுசரித்து முத்தியடைய வேண்டுமெனப்படும்.

பஞ்சாட்சரசெபமாவது:—சிவாகமஞ் சொன்னபடியே பஞ்சாக்கரத்தை அனுசந்தானமதாவது செபஞ்செய்தால் காஷ்டத்திலே அக்கினிபிரகாசித்தாற்போலும் காணப்படாத ராகு கேதுக்களைச் சந்திரசூரியரிடமாகக் காண்பித்ததுபோலும், சிவன் ஆன்மாவினிடத்திலே பிரகாசித்துப்பாசத்திரயங்களைப்போக்கிச்சுவாநந்தானுபூதியைக்கொடாநிற்பனும். "வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது, நாதநாம நமச்சிவாயவே".

உட்பூசையென்பது:—அந்தர்யாகமானஞானயோகமாம். இருதயத்துள்ளே சிவனைப்பூசிப்பதை முத்திக்குபாயமாகப் பெரியோர்கள்சொல்லுவர்களாம். காயமே கோயிலாகக்கொண்டு ஜலம், கந்தபுஷ்பம், தூப தீப நைவேத்தியமாதியாக சொல்லப்பட்டவஸ்துக்களை யெல்லாம் மனதாலேசங்கற்பித்துக்கொண்டு பீஜத்தையுச்சரித்து பரமேஸ்வரனைத்தன்னிதயத்திலே பூஜிக்க கண்ணாடியை விளக்கவிளக்க மலினம் போய்ப் பிரகாசமதிகமாவதுபோல ஞானம்பிரகாசித்து சிவன்ஆன்மாவைப்பொருந்திசிவப்பிரகாசமுண்டாய் அந்தசிவப் பிரகாசத்தினாலே யிவனிடத்துண்டாகியமலங்கணீங்கிஆன்ம சுத்தியாய் முத்தியுண்டாகுமாம்.

புறப்பூசையென்பது:—பரமேஸ்வரனைவழிப்படுமிடத்து எங்கும்பூரணமாய் நிற்கிறமுறைமையறிந்து உள்ளும்புறம்பு மொருநீர்மையாக வழிபாடுசெய்யவேண்டுமாம்.

"நாஸ்தி பூஜா நமஸ்காரோ நஜபோத்யாநமேவச, கேவலமஞேயமித்யுக்தம்வேதித்வயம் நகிஞ்சந" என்றுதேவிகாலோத்தரத்திலறிக.

(உ - ம்.) "நிற்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியானந்தனாய்த், தற்பரமாய்நின்ற தனிமுதல்வ-னற்புதம்போ, லானவறிவாயளவிறந்து தோன்றானோ,வானேமுதல்களையின்வந்து" என்றும்; "இந்துவிற்பானுவி லிராகுவைக்கண்டாங்கு, சிந்தையிற்காணிற் சிவன்கண்ணமூர்ந்தவே, காட்டாக்கித்தோன்றிகனல்சேரிரும்பென்ன, வாட்டானு போதஞ்செழுத்து" என்று சிவஞானபோதத்திலும்; அஞ்செழுத்தாலான்மாவையரனுடையபரிசுயென்றபாடத்தில்"அஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச்சரிக்க மதியருக்கன் னையரவம்போற்றேன்று மான் மாவிலானே" என்றும்; "அந்தரியாகந்தன்னை முத்திசாதனமாய றைந்திடுவரதுதானுமான்ம சுத்தியாகும், கந்தமலர்புகையொளிமஞ் சனமமுது முதலாகக்கண்ட வெல்லாமனத்தாற் கருதிக்கொண்டு, சிந்தையினிற் பூசித்துச்சிவனைஞானத்தாற் சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தற்பணத்தைவிளக்க, வந்திடுமவ்வொளிபோலமருவியரனுளத்தே வரவரவந்திடுவன் பின்மலமானதறுமே" என்றுசிவஞானசித்தியாரிலும்; "காயமேகோயிலாக்கிக்கடிமனமடிமையாக" என்பதுமுதலிய திருவாக்குகளாலு மறிக.

ஈஸ்வரச்செயலே யாவுமேன்றறிந்தவர்க்கு சநநநீங்குமேன்பது. சி - ம்.

கன்மம் பிரகிருதிசம்பந்தம். தானேவற்படுகிறவன். தனக்கொருஸ்வதந்தரமில்லை யென்றும்; இப்பிரபஞ்சத்தின் கண்செய்யும் வியாபாரமெல்லாம் சிவன் வியாபாரமேயென்றும்; எதுவந்தாலு மிந்தப்படியாகஎப்பொழுதுங்கருதி யெல்லாமவன்செயலென்றிருக்கிற ஞாதாக்களுக்கு ஆகாமியகன்மங்களெல்லாம் பொருந்தாதெனவும்படும். கன்மம் கன்மமலமிரண்டினையும் சிவனிடத்திற் சமர்ப்பித்துச் சமபுத்தியாய் நிருவிகற்பசமாதியாய்ச் சிவனைச்சிந்தியாது சிந்தித்திருக்க வேணுமென்பதாம். சர்வமுஞ் சிவனுடைய செயலென்றறியாதவர்களுக்கு சநநம்நீங்காதாம். சர்வமுஞ்சிவன்செயலென்றறிந்தவர்களுக்கு இந்திரிய வியாபாரத்தோடு கூடியிருந்தாலும் சநநம் நீங்குமாம்.

(உ - ம்.) "உலகினிலென்செயலெல்லாமுன்விதியே நீயேயுண்ணின்றுட்செய்வித்துஞ்செய்கின்றாயென்று, நிலவுவதோர்செயலெனக்கின்றுன்செயலேயென்று நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்குந்தானே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே, நின்செயலே யென்றுணரப்

பெற்றேன்'' என்றுபட்டினத்தடிகளும்; ''அவனன்றியோரணுவுமசையாதெனும்பெரியவாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா'' என்றும்; ''எனக்கெனச்செயல்வேறிலையாவுமிங்கொருநின்'' என்றும்; ''எல்லாமுனடிமையேயெல்லாமுனுடைமையேயெல்லாமுனுடயசெயலே'' என்றும் தாயுமான ஸ்வாமிகளும் சொல்லியிருப்பதையறிக.

சோஹம்பாவனையென்பது. சி - ம்.

ஸ-அவன், அஹம்-நான், இதனைச்சோஹமெனப்படும். இதுவடமொழி செய்யுட்கண்ணும் வருமாம். பழயதாகிய வேதங்களும் சோஹம்பாவனை அதாவது ''அதுநானேனென்'' என்று பாவிக்கச்சொன்னதற்கு விபரீதமாகப் பொருள்கோடல்கூடாதெனப்படும். ஆன்மபோதத்தால் சுட்டறியப்பட்டதெல்லாம் என்னுடைய ஸ்வரூபமல்லவென்றுநீங்கி ஆன்மபோதத்துக்கெட்டாதிருக்கிற மேலானபரமசிவனும் நானல்லவென்றறிந்து அந்தச்சிவன் வான்மாவிலே ஜீவன்வேறின்மையாகி நின்றமையா லந்தச்சிவன் நானென்று பாவனைபண்ணவான்மாவிலே வேறறப்பிரகாசிப்பனும். சிவபாவனைபண்ணவே ஆணவாதிமலங்களெல்லாநீங்கி ஆன்மாநின்மலத்துவத்தைப்பொருந்துவனும். அதென்போலவென்னில்: கருடபாவனையினாலே அக்கருடன் மாந்திரிகனுக்கு வேறுதலின்றியத்துவிதமாய்த்தோன்றி விடத்தைநீக்கித் தெளிவுசெய்யுமாறுபோல, சிவனுமிவனில் வேறுதலின்றி அத்துவிதமாய்த்தோன்றி மலங்களைநீக்கிச் சுத்தனைகச்செய்வனும். வேதாந்தமகாவாக்கியத்திற்கும் இதுவே பொருளாகக்கொள்ளவேணுமென்பதாம். சிவன் ஆன்மாவிலே நின்ற கலப்பையறிந்து தானவனுக்கடிமையாய்ச் சோஹம்பாவனைசெய்யவே தனக்குண்டான பாசநீங்குமாமென்றறிக. உயிர் சுட்டுணர்விற்குட்பட்டவப்பாசமுமன்று. சுட்டுணர்விறந்து நின்றவப்பதிப்பொருளுமன்று. இரண்டுக்கும் வேறெனக்கண்டு பாசத்தைநீக்க வே, தாந்தமகாவாக்கியமும் சித்தாந்தமகாவாக்கியமும் பொருளொன்றெனப்படுமாம். சோஹம்பாவனை பண்ணும்பொழுது அத்துவிதமாகப் பாவிக்குமாம். அதனாலே இந்த ஞானவான்களைச்சிவனென்று சொல்லப்படுமாம். அறிவரியா னென்றபாடத்தில் ''அருளாற்செறிதலினாற்றிருவேடஞ் சிவனுருவே

யாகுஞ் சிவோகம்பாவிக்கு மத்தாற் சிவனுமாவர்" என்று சிவஞான சித்தியார்.

சோஹமேன்பது:—பரோக்ஷா பரோக்ஷப் பகைப்பொருள். ஐக்கியப் பிராந்தியாம்.

தாஸோஹபாவனை வைஷ்ணவரெப்போதும் பாவிக்கும் பாவனு வாசனையாம்.

"தாஸோஹமிதிஸம்மோஹம் ஸோஹமேவபரிப்ரம
அஹமேவபரிப்ராந்திதஸ்மாத்ரீணிபரித்யஜேத்"

என்றுசிலசிவாகமத்திற் றள்ளியிருத்தலாற் அப்படிசிவோகம் பாவனையேபகையாமற் பாவிக்கப்படுமென்று படித்திருந்தாலும் சோஹம் தேவதத்தனென்பதுபோற் சுருதிசொற் சித்தவிவேகத்தினுல் சிவோகம்பாவனைத்தீபமாகச் சோஹமென்று மொருவழி சொல்லலா மென்பதாம். (சிவஞான சித்தியார் கூ-ம் சூத்திரம், எ-ம் செய்யுள் ஞானப்பிரகாசருரையிலறிக.)

(உ-ம்) "கண்டதையன்றன்றெனவிட்டுக்கண்டசத்தா, யண்டனையான்மாவினுய்ந்துணரப்-பண்டணைந்த, வூனத்தைத்தான்விடுமாறுத்தமனின்லொன்கருட, தியானத்திற்றீர்விடப்போற்ருன்" என்றுசிவஞானபோதத்திலும்; "கண்டவிவையல்லேனுனென்றகன்று காணுக்கழிபரமுநானல்லேனெனக்கருதிக்கசிந்த, தொண்டினுெடு மூனத்தவன்ருனின்றகலப்பாலெ சோகமெனபாவிக்கத்தோன்றுவனவேறன்றி, விண்டகலுமலங்களெலாங் கருடத்தியானத்தின் விடமொழியுமதுபோல விமலதையடையும், பண்டைமறைகளுமதுநானேனென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைத்தானே" என்று சிவஞான சித்தியாரிலும்; "வழித்தலைப்படுவான் சுழல்கின்றேனுன்னைப் போலென்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்" என்ற திருவாக்கானுங் காண்க.

திருபாதம், திருமுகம், திருமுடியென்றது. சி-ம்.

திருபாதமேன்றது:—ஆன்மாயெவ்விடத்துந் தோன்றுமலென்னதென்றும் யானென்றும், நின்ற, அசத்தியபோதம் நீங்க ஆசாரியமூர்த்தியின் அனுக்கிரகஞானம் பிரகாசித்து நின்றவவதரமாம்.

திருமுகமேன்றது:—பகுதியாகத்தோன்றும் விடயபோகங்கள் அவனவளதுவாய் நோக்குமிடமெல்லா மவனனுக்கிரகத்தினுலே கண்டனுபவிப்பது அவுனதுதிருமுகமாம்.

திருமுடியென்றது:—தற்செயல்தோன்றாமல் பரவசப்படுவதே அவனதுதிருமுடியாம். மெய்கண்:_சாத்திரத்திலறிக.

முத்திநிலை. சி-ம்.

வாக்கினை மௌனமாக்கின் உள்ளேபோதமும், போதமடங்கலின் அருட்டரிசனமும், அவ்வருட்டரிசனம் நீங்கில் பரையோகமும், அதுநீங்கில் சுகப்பேறுமாகுமாம். ஆகையாலிவைகளெல்லா முத்தி அன்றென்றும், சுகப்பேறு நீங்குதலே சுகாதீதமென்றும், இச்சுகாதீதமே முத்திநிலையென்றும்; இச்சுகாதீதமுத்தியை யடைந்தபுண்ணியர்க்குச்சுத்தாவத்தையிற்றோன்றும் பொய்மைகளியாவுந் தோன்றாதென்றும்; இம்முத்தியைப்பெறாது அச்சுத்தாவத்தையில்நிற்போர்க்குஅநுபவம் பலவிதமாகத் தோன்றுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) "உரையொடுங்கிற்போத முதிக்குமொழிவே, அருளாய்த்தன்போக்கதையால் - பரையோகம், போனாற்சுகாதீதம்புண்ணியர்க்குப்பொய்யுதியா, தேனோர்க்குப்பலவிதமாகும்" என்று ஒழிவிலொடுக்கத்துதிம்; 60, 61, 63, 64, பக்கங்களிலிருப்பதையுமறிக.

விதேகமுத்தி. சி-ம்.

விதேகம் - தேகமில்லாத. கைவல்லியம்-முத்தி. அநாதிகர்த்தாவாகியசிவன் ஆன்மாவுக்கநாதி சம்பந்தமாகியவாணவமலத்தை யறுக்குந்தேகாதி மருந்தைக்கொடுப்பனும். அந்தத்தேகேந்திரியாந்தக்கரண வியாபாரமாகிய போகத்தினாலே ஆன்மா வியாபியாகிய வாணவமலம் பரிபக்குவமாய் நீங்கினால் தேகாதிகள் பொருந்தாமல் நசிக்குமாம். ஆதலால் விதேககைவல்லியமே பரமமுத்தியெனப்படும்.

(உ - ம்.) "அநாதியுடலொன்றினைவிட்டொன்றுபற்றிக்கன்மாலாயழிந்து வருதலினாலந்தமில்லை, பிறாதியருள்பெற்றவர்கணித்தவுருவத்தைப்பெற்றிருக்கைமுத்தியெனிற்பெரும்பதமேயிதுவு, மினுது நிலையிதுதானுங் காயமுண்டேலிருங்கன்மமாயமலமெல்லாமுண்டா, மநாதிதருமுடலாதி காரியத்தாலநாதிமலமருக்குமருந்தற்றாவுடன்மாயுங்காணே" என்று சிவஞானசித்தியாரிற் காண்க.

அத்துவித சுத்தவேதாந்த தரிசனம்.

தத்வமசிமகாவாக்கிய விளக்கம்.

தத்வமசி அதுநீயானாய்என்னும் சாமவேதமகாவக்கியம் நான்குவன்னம், மூன்றுலட்சணம், ஆறுகுறி, எட்டியல்புமாக விருக்குமெனப்படும். நான்குவன்னமாவன:—த த் வ ம சி எனயெழுத்துக்கள் நான்கு. இவை சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமெனவும் படுமாம். தத்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்எனப் பதங்கள்மூன்றும். சிவ, பர, ஐக்கியம் எனஇலக்ஷணமூன்றும். அது நீ ஆனாய் என்று மூன்றுபதார்த்தமாகவுஞ் சொல்லப்படுமாம். அது - பரம், நீ-ஜீவன், ஆனாய்-சிவம், எனப்படுமாம். ஆறுகுறியாவன:—வடிவினாண்மை, மாப்பொருளுடைமை, நிறைவு இரண்டறவிளங்கியது, முடிவென்றும்பழமை, அப்படிபுதுமை, ஆகஆறும். எட்டு இயல்பாவன:—கேழ்வி யிறந்தது, கரிசன மிறந்தது, வீரமிறந்தது, எல்லையிலாத ஆனந்தமாயது, எல்லையிலாத ஞானமாயது, காலமிறந்தது, தேசமிறந்தது, திசையிறந்தது ஆகஎட்டாம். நீ என்னுந் தொம்பதத்துக்கு அபரோட்ச காரியவுபாதிகள் ஏழாம். அது என்னுந் தத்பதத்துக்கு பரோட்சகாரண வுபாதிகள் ஏழாம். உபாதிகளுடன் கூடிநின்றபோது முக்கியமாம். உபாதியை நானென்றதுஅசுத்தமாம். உபாதிநீங்கினது சுத்தமாம். தொம்பதத்தை விட்டலக்கணையாலும், தத்பதத்தை விடாதலக்கணையாலும், அசிபதத்தைவிட்டும் விடாதலக்கணையாலும் தரிசிக்கவேண்டுமாம். சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் எனு மூவகையால் வஸ்து விளங்கப்படுமாம். சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களைச் சற்குருசந்நிதானத்திற்கேட்டறிவது சிரவணமாம். இது விதுவென்று வினவிப் பகுத்தறிந்து மனதிற்சிந்தித்துத் தனிப்படுவது மனனமாம். ஆசாரியரால் சிரவணத்தில் கேழ்விப்பட்டு மனனத்தில்தெளிந்து விளங்கு மறிவுதானாய் நிற்கப்பட்டநிலை நிதித்தியாசனமாம். இது

தூல சிரவணதியாம். சூக்குமசிரவணதி சொல்லப்பட்ட அதுவே அத்தத்பதத்துக்கு அருத்தம்பரமாம். நீ என்னுந்தொம்பதத்துக்கு அருத்தம் சீவனும். ஆனாய் என்னும் அசிபதத்துக்கு அருத்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாம். இப்படியாயுள்ள பொருளைக் கிரியாபதங்களுடனேகூட்டிப் போதிக்கிற முறைமையெப்படியெனில் அது நீயாகின்றாயென்றும், நீ அதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுவதாம். நீ அதுவாகின்றாய்என்று போதிக்கிறமுறைமையில் செக சீவ பரத்தை விளக்குமாம்.

தோம்பத தத்துவங்களு முக்கியஉபாதிகளுமாவன.

தொம்பதத்துக்குத் தத்துவங்கள் இருபத்தைந்தெனப்படும். அவையாவன :—ஞானேந்திரியங்களான சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிக்குவை, ஆக்ராணமெனவைந்து; கன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமெனவைந்து; ஞானேந்திரிய விஷயங்களான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்வைந்து; கன்மேந்திரிய விஷயங்களான வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமெனஐந்து; அந்தக்கரணங்களான மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென நான்கு; பிராணவாயு ஒன்று; ஆக இருபத்தைந்தாம். தொம்பத முக்கியவுபாதி தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், பிராணன், என ஏழாம்.

தோம்பதசோதனை (சிரவணம்.)

தேகம், இந்திரியங்கள்பஞ்ச பூதங்களின்கூறாகையாலும், அந்தக்கரணங்களில் மனம் வாயுவினுடையவும், புத்திதேயுவினுடையவும், சித்தம் அப்புவினுடையவும், அகங்காரம் பிருதிவியினுடையவும் கூறுகளாகையாலும், பிராணவாயுவுக்குச்சூழுத்தியிற் சைதன்னிய மில்லாமையாலும், இவைகளெல்லாம் நீ அல்லவென்றும், தசமன் திருட்டாந்தத்தைப்போல இந்இருபத்திறைனு தத்துவங்களிலும் பொருந்தி ஏழுபாதிகளையங்கண்டு கொண்டிருக்கிற யாதொருசைதன்னிய அறிவுவுண்டோ அந்தச்சைதன்னியவறிவுதான் நீ எனப்படுவதாம். இந்தச்சைதன்னிய அறிவு உபாதிகளுடன்கூடி நின்றபோது

முக்கியமாம். உபாதிகளை நானென்றபோது அசுத்தமாம். உபாதிகளைவிட்டு நீங்கினபோது சுத்தமாம்.

தோம்பததரிசனம் விட்டலக்கணை.

“மஞ்சாக்குரோசந்தி கங்காயாம் கோஷப்ரதிவசதி” என்று அனுக்கிரகவாக்கியம். மச்சுகூப்பிட்டதென்றும், கங்கைகோஷித்ததென்றும் சொல்லுமிடத்து சடமாகிய மச்சு தானே கூப்பிடாது மச்சுக்குளொருபுருடனிருந்து கூப்பிட்டானென்றும்; கங்கையாகிய சலர்சடமாதலால் கோஷிக்கவறியாது கங்கைக்கரையிலே இடைச்சேரி யிருந்தபடியினாலே இந்த இடைச்சேரி கோஷித்ததென்றுங் கொள்ளவேண்டிற்று. இப்படிபோல ஏழுபாதிகளுக்குஞ் சாக்ஷியாகவிருக்கிறான் சீவனென்று கொள்க.

தத்பதமுக்கிய உபாதி.

தொம்பதலக்ஷியார்த்தமானது தூரியபரனுக்குஉடலாம். இதனிடத்தில் சர்வஞ்ஞத்துவ வுபாதியுண்டானதாம். அதெப்படியெனில் சர்வங்யன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேஸ்வரன், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன், என ஏழுநாமங்களுளவாம்.

தத்பதசோதனை சிரவணம்.

சர்வஞ்ஞனாலே சர்வஞ்ஞனென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாமழிந்துந் தானழியாமல் நிற்கையினாலே சர்வகாரணனென்றும்; இந்திரியங்களுக்கெல்லா முன்னீடாய்நின்றறிகையினாலே சர்வேந்திரியாமியென்றும்; இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாநின்று விளங்குவதாகையால் சர்வேஸ்வரனென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வசிருஷ்டியென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாந் தானாயிருந்து ரக்ஷிக்கிறதினாலே சர்வதிதியென்றும்; இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வசங்காரனென்றும்; நாமங்களுண்டாயினவாம். இந்த ஏழுபாதிகளுஞ் சொரூபமல்லவாம். இந்தஏழுபாதிகளையுமெந்தச்சைதன்னியத்திலேஅளவிடப்பட்டதோ அதுவே சொரூபமாம். இந்தச்சொரூபம் உபாதிகளுடன் சம்பந்தித்தபோதுமுக்கியமாம். உபாதி

யைத்தானென்றபோது அசுத்தமாம். உபாதிக்குச்சாக்ஷியான போது சுத்தமாம்.

தத்பததரிசனம் விடாதலக்கணே

இதற்கு "சுரேகினதிஷத்தே சுவேதோதாவதி" என்று விசிட்டவாக்கியமாம். ஒருவெள்ளைப்பசுவையுஞ்சிகப்புக்குதிரையையுங்கண்டாயோ வென்னுமிடத்து வெள்ளைபோகுது சிகப்புநிற்குதென்றால் வெள்ளையானவர்னம் தனியேபோகாது, சிகப்பானவர்னம் தனியே நிற்காது, ஆகையால்வெள்ளையான பசுபோகுதென்றும், சிகப்பானகுதிரைநிற்குதென்றும், ஆமாக்களைக்கொள்ளவேண்டிற்றும். இப்படிபோல சர்வஞ்ஞத்துவஉபாதிகளையுடையவனாய் அவைகளுக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கிறான்பரன் எனப்படும்.

அசிபத முக்கியம்.

தேசோக்கிரகமாகிற கிஞ்சிஞ்ஞனயிருக்கிற சீவனுக்கும், போதோகிரகமாகிற சர்வஞ்ஞனயிருக்கிற பரனுக்கும் இரண்டுபதத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டபொருள் முன்னைக்கிய விருப்பினலே ஏகமாதல் கூடுமாம். அசிபதசிரவணம் சங்கிரகவாக்கியமும் விசிட்டவாக்கியமும் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதி தீர்ந்து லக்ஷிய மாஞெமென்கிற வாதனுதோஷமாகிற சுத்தம் அகண்டவாக்கியத்தினலே ஏகம் பண்ணப்படுமாம்.

அசிபத சோதனை விட்டும் விடாதலக்கணே.

இதற்கு "சுவயந்தேவதத்த" என்று அகண்டவாக்கியம். ஒரு தேவதத்தனுகிய புருடனுடனே நாம் சிறிது நாட்கூடியிருந்தோம். அவன் நம்மைவிட்டுப்பிரிந்து போய் அநேகநாட்களுக்குப்பின்பு அவனைச்சதுரங்கபலத்துடனே மதுரை மண்டலத்தில்அந்திகாலத்தில் ராசாவாகக்கண்டோம். அங்கேசில நாட்கூடியிருந்தோம், பின்பு நம்மைப்பிரிந்து போய்ச்சிறிது நாட்குப் பின்பு அவனை தண்டுகமண்டலத்துடனே சிதம்பர மண்டலத்தில் விடியற்காலத்திலே சன்னியாசியாகக் கண்டோம். அப்பொழுது அவன் அந்ததேவதத்தனுமோ அல்லவோவென்றுசந்தேகிக்கையில் அவனடியிலும் மார்பிலும் மு

டியிலும் முன்னமேயோர்மறுவுண்டே அந்தஅடையாளமிவனிடத்திலிருந்தால் அந்தத்தேவதத்தனேயிவனுமென்றுபார்க்குமிடத்தில் அந்தஅடையாளமிவனிடத்திலுண்டாகையால் அந்ததேவதத்தனே இந்ததேவதத்தனுமென்றுசொல்லப்பட்டது. அப்போது அவனைவிட்டது அந்தஇரண்டுமண்டலமும் இரண்டு காலமும் விடாமல்நின்றதொரு தேவதத்தன்மாத்திரமே. அவனைப்போலஇந்தத்தொம்பதமாகிய சிலவுபாதிக்குஞ்சாக்ஷியாய் நின்றவனொருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போனது தொம்பதவுபாதியென்னுங் காரியவுபாதியும் தத்பதவு பாதியானகாரணோபாதியும் விடாமல் நின்றவனொருவனே இப்படி இரண்டுபதத்திலும் நின்றுசீவனேபரனென்றும், பரனே சீவனென்றும் ஏகமாய்க்காண்பதுவே அசிபதமாம்.

(உ - ம்.) "தத்தோமசியெனும் வாக்கியப்பதமூன்றும் அதிலே தத்பதத்தின் பொருளுறைப்பாஞ் சமைத்தவொருகடந்தான்" என்றும் "நன்னபதமிரண்டினுக்குமயிக்கியமசியென்பரவைகளுபாதியினிற்பிரிந்தயிக்கியம்பெற்றது" என்றும், "சீவனெனுமுபாதியெலாநீங்கிக்கலப்பதுவேயசிபதமாங்காட்டுமதுநீங்கும்" என்றும் "நீயென்னுமுபாதிக்குதூலமுஞ்சூக்குமமு நிறுவகிப்பநீசனென்றுநிச்சயிக்கும்பொழுதே, போயதுவஞ்ஞானமென்றும் பொருளதுநீயென்றும் புகல்வரிந்தவீசனுக்குப்பொருந்துமுபாதிகளு" என்றும், மெய்ஞ்ஞானகுருவாக்கியத்திலும், "உபநிடதவர்த்தம சுத்தவேதாந்தக்கட்டளையிலும்; "ஓரில்விட்டதும்விட்டிடாததுமுபயமும்மெனவுணர்வுளோர்,தேரிலக்கணை திரிவிதத்திலிசைப்பர்மற்ற இயம்புவாம்" என்றும்; "மஞ்சகூப்பிடலென்றல்போலவும்வடபாகீரதியுள்ளதே,விஞ்சுகோடமதென்றல்போலவும்விட்டலக்கணையாவதே" என்றும், "சிவலைநின்றது வெள்ளைபோயினதென்று செப்புதல்போலவே, கவலையின்றி விடாதலக்கணையென்று நீ கொள்கருத்திலே" என்றும், "மேவும்விட்டுவிடாதலக்கணை மெய்மையாதெனினந்தவித், தேவதத்தனெனும்பொருட்படிசிந்தைசெய்திடுதீரவே" என்றும், சசிவன்ன போதத்திலும், "கங்கையிற்கோஷமென்றுங் கறுப்புச்சேப்போடுமென்றும், தங்கியசோயந் தேவதத்தனென்றுஞ் சொல்வார்கள்" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக.

தோம்பதமனனமாவது.

தொம்பதமுக்கியமான முன்சொன்னஏழுபாதிகளும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியென மூன்றவத்தைகளாம். அபி

மானிகள் விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞனும். தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, சித்தம், பிராணனென்ற வேழுபாதிகளுடன் கூடிநின்றபோது சாக்கிராவத்தையாம். இதற்கபிமானி விசுவனும். தேகம, இந்திரியம் நீங்கலாகமற்ற ஐந்துபாதிகளுடன் கூடிநின்றபோதுசொப்பனவத்தையாம். இதற்கபிமானி தைசதனும். பிராணவாயுவொன்றுடன் கூடிநின்றபோது சுழுத்தியவத்தையாம். இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனும்.

சாக்கிரம் எழுபாதிகளுடன் கூடி விளங்குகையாலும், சாக்கிரம்சொப்பனத்தி லழிவதாலும், இப்படியென்றுன்னா லறியப்படுவதாலும், சாக்கிரம்நீயல்ல. சொப்பனம் சாக்கிரத்தின் வாதனையாகவும், அதுசுழுத்தியிலழிவதாக யிருப்பதாலும், இப்படியென்றுன்னா லறியப்படுவதாலும்சொப்பனம்நீயல்ல. சுழுத்தியிரண்டவத்தையின் வொழிவாயிருப்பதாலும், இப்படி யென்றுன்னாலறியப்படுவதாலும்,சுழுத்தியும்நீயல்ல. இப்படி மூன்றவத்தையுங்கண்டுகழன்று, உண்மையாய்நின்று விளங்குகிறது துரியமெனவுணர்க. இதுவே சுத்ததொம்பதார்த்த மெனப்படும்.

தத்பத மனனமாவது.

முன்சொன்ன தத்பதமுக்கிய வுபாதிகளான: சர்வஞ்ஞன்முதலிய எழும்தத்பதத்துக்கு துரியம், காலபரம், அதீதம்என மூன்றவத்தைகளாம். சுத்த தொம்பதார்த்தமானது துரியபரனுக்குஉடலானபடியினாலே காரண வுபாதிகளான சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேஸ்வரன், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னுமேழுடன் விளங்குகிறதே துரியபரனுக்குப் பரசாக்கிரமாம். இதற்கபிமானி விராட்புருடனும். சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், இந்த மூன்றுபாதிகளுடன் விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரசொப்பனமாம். இதற்கபிமானி இரணியகருப்பனும். இந்த எழுபாதியுமில்லாமல் ஒன்றுமில்லாதவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுத்தியாம். இதற்கபிமானி அவ்யாக்ருதனும். இந்தபரசுழுத்தியே பிரமத்தின் சொரூபமென்று வேதங் கூறுமாம்.

சுத்த தொம்பதார்த்தமான காரியத்திலே காரணோபாதிகளேழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதென்றறிகிறமையாலும், பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திற் றோன்றுமையாலும், பரசாக்கிரம் நீயல்ல. மூன்றுபாதிகளுடன் கூடிவிளங்குகிறதே பரசொப்பனமென்றறியப்படுவதினாலும், பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியிலழிவதினாலும், பரசொப்பனமும் நீயல்ல. இந்தவுபாதிகளேழுமொழிந்து ஒன்றுமில்லாதிருந்தவிடமே பரசுழுத்தி யென்றறியப்படுவதினாலும், பரசுழுத்திக்கு மேலாய் நின்றுவிளங்குகிற பரசொரூபத்தில் பரசுழுத்தி அழிவதாலும், பரசுழுத்தியும் நீயல்ல. மூன்றவத்தையுங் கண்டுகழன்று மேலாய்நின்றுவிளங்குகிறதே பரசொரூபமாம். இந்தப் பரசொரூபத்தையே மகாவாக்கிய சுத்ததத்பதார்த்த மெனப்படுமாம்.

அசிபத மனனம்.

சீவனிடத்திலே வுண்டான தொம்பதவுபாதி நீங்கினேமென்கிற வாதனையிருக்கையினாலும், தற்சொரூபத்தினிடத்திலேயிரண்டுபாதிகளுமொழிந்தபடியினாலே விசுவந்தோன்றுமையாலும், அதுவே பிரமமென்று வேதஞ்சொல்லுமாம். சுத்த தொம்பதார்த்தமான விடத்தில் காரணவுபாதி சம்பவிக்கையால் சுத்ததொம்பதார்த்தம் விசுவக்கிராசம் பண்ணமாட்டாதாகையாலும், விசுவாக்கிராசமானாலொழிய ஐக்கியங்கூடாதென்றுஞ் சொல்லப்படும். காரிய காரணவுபாதிகளிரண்டுங்கழன்று விளங்கப்படாநின்ற தற்சொரூபத்தினால் விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குமென்றும், இதற்கபிமானி பிரஜாபத்தி யென்றும் வேதஞ் சொல்லுமெனப்படும். சுவயந்தேவதத்தனென்கிற வாக்கியத்தினாலே இரண்டுபதத்தினிட காரிய காரணங்கழன்று இதம் அகிதம்போய் இந்தவாதனையுந்தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்கப்பட்டது அசிபதமாகையால் சீவனும் பரனும் செகமாயிருக்கிற வுபாதியும் சம்பந்தித்துவருகிற வவத்தையும், கோட்பாடுகளும், விரிவுஒடுக்கமுமிவையெல்லாமொன்றுமின்றி வொழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்கப்படாநின்ற யா

தொரு சொரூபத்தையே மகாவக்கியம் ஆனாய் என்றதெனப் படுமாம். விசுவக்கிராசத்துக்கபிமானி யெல்லாந் தானாய் நிற்கையாலே பிரசாபத்தியாம். ஞானமே வடிவாகையா லிதற்கபிமானி சிற்சொலிலையாம். உபசாந்தம், சகலமுந் தனனிடத்திலடங்குகையால் பொற்பிவிசாந்தனாம்.

நிதித்தியாசனமாவது:—முன்சொன்ன தொம்பதத்தின் காரியவுபாதி, தத்பதத்தின் காரணோபாதி இவைகளிடசோதனைகளும் இந்த யிரண்டுவுபாதிகளிட வாதனாதோஷமாகிய அசிபதத்தினிட சோதனையும் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மையைக்காண்பது முடிவாம்.

நாலுவேதவாக்கிய உரைகளாவன.

முதல்வாக்கியவுரை:—பிரக்கினை பிரமம் ஞானமென மூன்றுபதங்களாம். பிரக்கினையென்றறிந்தபூத அறிவு சடமானபடியாலும், சரீரந்தன்னையும் பிரரையுமறியாதாகையாலும், இந்திரியங்களுக்கு அந்தக்கரணமில்லாதபடியினாலும், அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைப்புமறப்பானபடியினாலும், அவித்தை அஞ்ஞானமானபடியினாலேயும், சீவன்கிஞ்சிஞ்ஞானபடியாலேயும் இவைகளெல்லாம்அறிவாகமாட்டாதென்றும்; சாட்சியானது சீவன்முதலானயாவத்தையுமறிவதாலும், அந்தசாட்சியையறியவேறொரு அறிவில்லாமையாலும், அது நித்யப்பிரகாசமானபடியினாலும், அந்தச்சீவசாக்ஷியே அறிவாம். அந்த பிரக்கினையான சாட்சியேஞானமாம். அந்த ஞானத்தையே பிரமமென்றதாம்.

இரண்டாம்வாக்கியவுரை:—அகம் பிரமம் ஆஸ்மியென மூன்று, பதங்களாம். சரீரமும், இந்திரியங்களும், மனதும், அஞ்ஞானமும் சீவஅறிவும் தானல்லவாம். மரணவேதனையில் வேதனைப்படுவதைக்காட்டிலும் சீவன்போகாதோவென்று சீவனைக்கைவிட்டு பரமசுகமாகிய சாட்சியே தானாகவேணுமென்று நாடுகையில் அகமாகின்ற சாட்சியே பிரமமாம். ஆஸ்மி என்றது பிரமமேதானாகவிரு என்றதாம்.

மூன்றாம்வாக்கிய வுரை:—தத்தோமசியென மூன்று பதங்களாம். தத்பதம்-ஈஸ்வரவுபாதி, தொம்பதம்-சீவவுபாதி,

அசிபதம் இரண்டினைக்கியமாம். தத்பதவாச்சியமாவது விராட்டு, இரணியகருப்பன், மாயை, இந்தசரீரத்திரயத்துக்கு அபிமானியீஸ்வரன். இதற்கு லட்சியம் பிரமமாம். தொம்பதவாச்சியமாவது தூலசூக்குமகாரணமாம். இந்தசரீரத்திரயத்துக்கு அபிமானி சீவனும். இதற்கு லக்ஷியார்த்தம் கூடஸ்தனும். இந்த இரண்டிற்கும் அயிக்கியமாகிய அசிபதவாக்கியமாவது கடாகாசமும் மகாகாசமும் ஒன்றென்றறிகிறப்போல கூடஸ்தனும் பிரமும் ஒன்றென்றறிகிறதே அயிக்கியமாம். இதற்கு லக்ஷியம் தானுயிருந்து மந்தவாசனை தானுமற்றதுவே யசிபதப்பொருளாகிய வஸ்துவென்றறிகிறதாம்.

நாலாம்வாக்கியவுரை:—அயமாத்மா பிரமம் எனமூன்று பதங்களாம். யானைதானேமரமாகவும், பாம்புதானே பழுதையாகவும், வெள்ளிதானே கிளிஞ்சலாகவும், கள்ளன்தானே கட்டையாகவும் ஆறுற்போலவும் பூதபவுதீகமே பிரமமென்றறிகிறதாம்.

உபசாந்தமேன்பது:—தன்னைமறந்தது - மூலவஞ்ஞானமாம். விசுவமெல்லாந்தன்மயமாய்விளங்குகிறபடியினுலே குற்றந்தீர்ந்து யிந்தவாதனுதோஷந் தீர்க்கவேணுமென்று வேதங்கூறுமாம். உபசாந்தமாகிய மறப்பு நீங்கினுலல்லது தீராதெனப்படும். உபசாந்தமாகிய மறப்பு தற்சொரூபத்தினிடத்திலே நிற்குதோ யில்லையோ பாரென்னுமிடத்து இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படியிருந்ததெனில் ஆதியந்தம் சூனியமாயிருந்தது ஆதியந்தம் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணமெனவும், அந்தபரிபூரண மெப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்து யென்னுற் சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதெப்படியெனில் மனதுக்கெட்டாதபடியினுலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது. ஆகையால் வாக்குமனுதீதமென்று யிரண்டையுங்கண்டுவிளங்கிவந்ததே ஞானமாம். சத்து சித்து ஆனந்தமானதிருக்கு ஸ்வரூபமே ஆத்மாவாகிய நீயென்று போதிக்கப்பட்டதெனப்படும். சீவன்முத்தி யதீதத்திலும், பரமுத்தியுபசாந்தத்திலும், சிவமுத்தி ஆனந்தத்திலுமாம்.

(உ - ம்.) "பண்டைமறைகள் பரமனுடலெனுந், துண்டமதியொன்றுரியாதீதந்தனை, கண்டபரனுங்காரணேபாதிக்கே, மிண்டி

னவன்சுத்தனுகான்வினவிலே" என்றும், "காரியமேழுங் கரந்திடு மாயையுட், காரணமேழுங்கரக்குங்கடுவெளி, காரியகாரணவாதனையற்றவப், பாரணமும்முபசாந்தப்பரிசதே" என்றும், "பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப்போற்றலே. முத்திக்குவித்துமுதல்வன்றன் பாதமே, சித்திக்குவித்துசீவபரந்தானுதல், சத்திக்குவித்துத்தனதுபசாந்தமே" என்றும், "ஒழியாவுபசாந்தமதாயுளதுங், கழியாவிடு காரணகாரியமே, மொழியாவிடுமூவுலகற்றவிடத், தழியாவுணர்வேசிவமானதுவே" என்றுந்திருமந்திரத்திலும்; "தத்துவந்தீர்ந்தபாழுந்தனையறிந்தற்றபாழு, முத்தமாமுபசாந்தத்து முன்னியமூன்றுபாழுந்,தொத்தியமாயையோடுந்தொல்பராசத்தியோடுஞ்,சித்துறுஞ்சிவசத்திப்பாற்றிருந்தது,திரிதல்காண்டி" என்றும், சீவன்றன்முத்தியதீதம்பரமுத்தி, யோதுபசாந்தஞ்சிவமுத்தியாநந்த,மூவயின்முச்சொரூபமுத்தியுமுப்பா,லோவுறுதாரத்தினுள்ளுணர்வரன்றே" என்றும்; "மத்தமாம்புலன் மாறியவிடத்தே மன்னுயிர்வெளிப்படுமதுபோய்ப்; பெத்தமாமுயிர்மாறியவிடத்தேபெரியநற்பரம் வெளிப்படுமதுபோ,யத்தமாம்பரமாறியவிடத்தேயமலநற்சிவம்வெளிப்படுமதுபோய்ச், சுத்தமாஞ்சிவமாறியவிடத்தேதோன்றிடுஞ்சுயம்பிரகாசம்" என்று மெய்ம்மொழியிலும்; "நேராகத்தோற்றுகின்ற துவிதமறத்தொழியாத நிட்டைகூற, லாராலுமறியவொண்ணு தத்துவிதமுங்கடந்தங்கப்பாலேதுஞ், சாராதசொச்சொரூப மாத்திரமாயிருத்தலிவைசாட்சாத்காரந், தூராதிதூரமெனநான்மறையின்முடிவுரைக்குந் தொன்மையாமே" என்று மெய்ஞ்ஞானகுருவாக்கியத்திலும்; உபநிடதசுத்த வேதாந்தக்கட்டளையிலுமறிக.

கன்மத்திரய ஒழிபு.

ஒருவன்செய்த நல்வினை தீவினைகளால் நேர்ந்தகன்மங்கள் சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியமெனமூன்றும்.

சஞ்சிதமென்பது:—சென்ற செனனங்களிற் செய்யப்பட்டு பலனனுபவிக்காமல் நின்றகருமமாம்.

பிராரத்தமென்பது:—சென்ற செனனங்களிற் செய்யப்பட்டு வர்த்தமான செனனத்துக்கேதுவாகிய கருமமாம்.

ஆகாமியமென்பது:—வர்த்தமான செனனத்தில் செய்யப்பட்டு மறுசென்மத்துக்கேதுவாகிய கருமமாம். பஞ்சைவடவைத்தீ எரிப்பதுபோல பவங்களுண்டாவதற்குப்பலவித விதைகளான சஞ்சிதகன்மங்கள் அனைத்தையும் ஞானக்கினியானது தகிக்குமாம். ஆகாமியம் அற்பமுஞ் சேராமல் நீங்கு

மாம். பிராரத்தகன்மம் மூன்றுவிதமாக அதாவது இச்சை, அனிச்சை, பரவிச்சையாக அநுபவித்து நீங்குமாம். சாந்தத்தினால் பிராரத்தமனுபவிக்கும் காலத்தில் சீவன்முத்தர்கள் செய்யுங் கருமங்கள் மேற்பிறவிக்கிடமில்லாமல் நசிக்குமோர்க்கம் யாதெனில்; மூடர்கள் நிந்தித்து ஞானவான்செய்யும் பாவகன்மத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவர்களாம். விவேகிகள் சிவசொரூபமென்றறிந்து ஆராதித்து அவர்கள் செய்யுந்தருமங்களனைத்தையுங் கவர்ந்தனுபவிப்பர்களாம்.

(உ - ம்.) "பஞ்சினையூழித்தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாம், சஞ்சிதமெல்லாஞானத்தழல்சுட்டுவெண்ணீறாக்கும், கிஞ்சிலாகாமியந்தான்கிட்டாமல்விட்டுப்போகும், விஞ்சினபிராரத்தத்தின்வினையனுபவித்துத்தீரும்" என்றும்; "பொறுமையாற்பிராரத்தத்தைப்புசிக்குநாட்செய்தகன்மம், மறுமையிற்றொடர்ந்திடாமல்மாண்டுபோம் வழியேதென்னின்,சிறியவரிகழ்ந்துஞானிசெய்தபாவத்தைக்கொள்வர், அறிபவரறிந்துபூசித்தறமெலாம்பறித்துண்பாரே" என்றுங் கைவல்லியநவநீதத்திற்காண்க.

சீவன்முத்தி இலக்கணம். வே-ம்.

மாயாவரணைகளிலுண்டான பிறவித்தொந்தனைகணீங்க விவேகஞானந்தோன்றிப்பிரமத்துக்குண்டானமறைப்புகளெல்லாவற்றையும், பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தையும், தத்துவங்களையும் வுபாதிகளையுநீங்கித் தன்னைத்தானே தரிசித்துத்தன்னிடத்துண்டாகியவின்பத்தைத் தானேயனுபவித்து மகாவாக்கியமான தத்வமசியென்னும் பத விலக்கணைகளையுமறிந்துதெளிவுகொண்டு அந்தப்பிரமம் தானென்கிற பிரமஞானத்தைத் தீரவிளங்கியிருப்பதாம்.

விதேகமுத்தி இலக்கணம். வே-ம்.

புடவையிலோரோரிழையாக வாங்கிப்போட்டால் புடவையென்னுந் தன்மைபோனாற்போல தத்துவங்களை யிதுநானல்ல இதுநானல்லவென்று நியதிகளைந்துகேவலாவத்தையுநீங்கி,வேதமகாவாக்கிய தத்வமசிஅதுநீயானாயென்னுமூன்றுபதவிலக்கணைகளையுமறிந்து தெளிந்துகொண்ட சீவன்முத்தரானவர் ஆனந்தானுபவம்பெற்றுக் குடமென்கிறவுபாதிபோனால் ஆகாயமொன்றானாற்போல ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராய்

உட்புறமின்றி எப்போதுமிருந்தவண்ணமாய் விளங்குகின்ற விதேகமுத்திபதத்தைப் பெற்றிருப்பரென்று கூறப்படும்.

(உ-ம்.) "கடமெனுமுபாதிபோனூற்ககனமொன்றுனூற்போல, உடலெனுமுபாதிபோன வுத்தரஞ்சீவன்முத்தர், அடிமுடிநடுவுமின்றியகம்புறமின்றிநின்ற, படிதிகழ்விதேகமுத்திப்பதமடைந்திருப்பரென்றும்" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலறிக.

சீவன்முத்தரிலக்கணம். வே-ம்.

ஞானப்பழக்கத்தால் சரீரத்திரயங்களு மறைந்து தனக்குள் முத்திவீடடைபவர்கள் சீவன்முத்தர்களெனப்படுவர்களாம். சீவன்முத்தர்கள் பிரமவித்து, பிரமவரன், பிரமவரியான், பிரமவரிட்டன் என நான்குவிதமாவார்களாம்.

பிரமவித்தினிலக்கணம்:—இந்தஞானிக்குக் குடும்பஞானியெனப்பெயராம். வருணாசிரமங்கள், வருத்தமானவைவதிளாயிருந்தாலும், லோகோபகாரார்த்தம் அஞ்ஞானிகளைப்போல அவைகளை அனுஷ்டித்து உலகத்தாருடன் தாமரையிலைத்தண்ணீர்போல் சேர்ந்து வாழ்வர்களாம். சுகதுக்கத்திலழுந்தார்களாம். காமமுதலியவைகளை அநிச்சாபிராரத்தமென்று மனதில்வையாமல் கணத்தில் மாற்றிக்கொள்ளுவர்களாம். பிராரத்தகன்மத்தா லெத்தொழில்செய்தாலு மவைகளவர்க்கில்லையாம். பாமரரைப்போலவும் மௌனமாகவுமிருப்பர்களாம். நிகழ்காலத்தில் வரும்பொருளை பிராரத்தமென்றனுபவிப்பர்களாம். எதிர்காலத்துப்பொருளை நினைத்துமகிழார்களாம். சென்றகாலத்துப் பொருளைநினைத்து வாடார்களாம். நன்று தீதென்பது நாளையென்பது மில்லையாம். ஒன்றையும் அதிசயமாகப்பாரார்களாம். கிடைத்தவுண்டியைப் புசிப்பர்களாம். முத்திநிலையை விடாதனுசரிப்பர்களாம். ஞானி அஞ்ஞானிகளின்கிரியை ஒன்றுயிருந்தாலுங் கருத்து வேறென்பதே பெத்தமுத்தர்களினியல்பெனப்படும்.

பிரமவரன்:—இல்லறம்விட்டு துறவறமெய்தி தேசசஞ்சாரஞ்செய்பவனும், தானாய் உணவுமுதலியவற்றை நினைப்பவனும், சமாதி பழகுவனும்.

பிரமவரியான்:—துறவறத்திலிருப்பவனுயினும் வேறொரிடத்திற் றங்கி அந்நியரால் லுணவுமுதலியவைகளேற்றுண்டு சமாதியிற் பழகுவனும்.

பிரமவரிட்டன்:—துறவடைந்துதேகாபிமானம்விடுத்து உணவு முதலியவைகளைக் கொள்ளவறியாதவனும். சமாதியிலதீதமானவனும்.

(உ - ம்.) "முத்தர்களோர்நால்வர் மொழி பிரமவித்துவரன் மத்தவரியான் வரிட்டனென்று-மித்தவருட், சோபிரமவித்தில்லோன்செப்புவரன்யாசிப் போனுரிருவர்தானமலார்" என்று சுவானுபவமாலையிலும்; "தீரராய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியுமுன்னம், வாரமாயிருந்ததங்கள்வருணமாச்சிரமஞ்சொன்ன, பாரகாரியமாறுைம் பலர்க்குபகாரமாக, நேரதாச் செய்வார்தீர்ந்தநிலைவிடாச் சீவன்முத்தர்" என்றும், "காமமாதிகள் வந்தாலுங் கணத்திற்போமனத்திற்பற்றார், தாமரையிலைத்தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங்கூடி வாழ்வார்" என்றும், "மாதவஞ்செயினுஞ்செய்வர் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வர், பூதலம் புரப்பரையம் புகுந்துண்பர் சீவன்முத்தர்" என்றும், "சென்றதுகருதார் நாளைச்சேர்வதுநினையார்கண்முன், நின்றதுபுசிப்பார் வெய்யினிலவாய் விண்விழுதுவீழ்ந்தும், பொன்றினசவம்வாழ்ந்தாலும்புதுமையாயொன்றும்பாரார், நன்றுதீதென்னுர்சாட்சி" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்திலுமறிக.

சீவன்முத்தர்களின் தரிசனமகிமை.

சீவன்முத்தர்களைத் தரிசித்தவர்கள் சிவனும், பிரமனும், திருமாலுமாகிய மும்மூர்த்திகளு மிகமகிழத் தவங்களனைத்து முடித்துச் சன்ம பரிசுத்தமானவர்களென்று வேதங்கள் முறையிடுமாம். துறவு (45) வது பக்கத்திற்சொல்லியிருப்பதையுமறிக.

(உ - ம்.) "சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர் சிவனயனெடுமாலான, மூவருமகிழநோன்பு முழுவதுஞ்செய்து சன்ம, பாவனமானுரென்று பலமறை முழங்குமிப்பால்" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலும், 45-வது பக்கத்திலிருக்கும் உதாரணங்களையுமறிக.

போதஞானவிளக்கம்.

முதற்படல முற்றிற்று.

இரண்டாம்படலம்.

சரியை, கிரியை, யோக ஞான நிட்டை விளக்கம்.

ஈஸ்வரனையடையுநன்மார்க்கங்களாகிய, சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், தாதமார்க்கமெனநான்காம். இவற்றில் ஆண்டானடிமை சரியைத்தொழில் - தாதமார்க்கமாம். பதவி-சாலோகமாம். பிதாவும் புத்திரனும்போலக் கிரியைத்தொழில் - சற்புத்திரமார்க்கமாம். பதவி - சாமீபமாம். தோழனுந் தோழனும்போல பிராணவாயுவை நிருத்தச்செய்தலாகியயோகம்-சகமார்க்கமாம். பதவி-சாரூபமாம். நீயேநானாகியஞானம் சன்மார்க்கமாம். பதவி-சாயுச்சியமாம். இந்தச் சாயுச்சியபதவியே பரமுத்தியாம். சாலோக, சாமீப, சாரூப பதவிகள் மூன்றும் பதமுத்திகளாம்.

சரியையாவது:—ஆலயங்களில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், தீபம்வைத்திடுதல், நந்தவனம்வைத்தல், நந்தவனங்களிற் பிராதக்காலங்களிற்சென்று நறுமலர்கொய்தணிவித்தல், பாராயணஞ்செய்தல், பெரியோர்களிடத்தி லன்புபாராட்டல், சிவாலயம் விஷ்ணுவாலயம் பிரமாலயம் சாவடி சத்திரம் இவைகளைப் புதுப்பித்தல், புண்ணியதீர்த்தமாடல் முதலிய கருமங்களைச்செய்தலாம். இம்முறையிலிருப்பவர்கள் நல்லறிவும் செல்வமு முண்டாய் சாலோகபதவியடைவராம்.

(உ-ம்.) “தாதமார்க்கஞ்சாற்றிற்சங்கரன்றன்கோயிற்றலமலகிட்டிலகுதிருமெழுக்குஞ்சாத்திப், போதுகளுங்கொய்துபூந்தார்மாலைகண்ணிபுனிதர்க்குப்பலசமைத்தேபுகழ்ந்துபாடித், தீதிறிருவிளக்கிட்டுத்திருநந்தவனமுஞ்செய்துதிருவேடங்கண்டாலடியேன்செய்வதியாதுபணியீரென்றுபணிந்தவர்தம் பணியுமியற்றுவதிச்சரியைசெய்வோரீசனுலகிருப்பர்” என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; “தலங்கள் சுற்றித்திரிதனமூழ்கல்புட்பந்தனையெடுத்துச்சாத்தரெடுத்திடுதல்கோயி, றலங்கமுடித்திடுதல்விளக்கிடுதல்கூட்டல்சுத்திமெழுக்கிடுதல்பெரியோரைக்காணில், வலங்கொடுவீழ்ந்தெழுந்துகரங்குவித்தனேன்புவருந்தியிருந்திடுதல்குளங்குழிவுசெய்தல், நலங்கள்பெறுஞ்சரியைவழிநடந்திட்டோர்க்குநல்லறிவுவாழ்வுமிகப்பெறுவர்தாமே” என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; “விளக்கிட்டார்பேறுசொல்லின்

மெய்ந்நெறிஞானமாகு, மளப்பிலகீதஞ்சொன்னார்க் கடிகடாமருளு
மாறே" என்றும்; "தீபமாலைதூபமுஞ்செறிந்தகையா" என்றும்
சொல்லியிருப்பதையுமறிக.

கிரியையாவது:—சந்தனம், புஷ்பம், தூபம், தீபம், நைவே
த்தியம் (ரு), கோசலம், கோமியம், பால், தயிர், நெய் (ரு),
வாழைப்பழம், எலுமிச்சம்பழம், நார்த்தம்பழம், நெல்லிபரு
ப்பு, இளநீர் (ரு), உபகரணமான பூசாதிரவியங்களுஞ்சேர்த்து
ஆத்மசுத்தி, பூதசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்க
சுத்தி ஆகிய பஞ்சசுத்திகள்செய்து, சிவபெருமானையாவது,
விஷ்ணுவையாவது, கணபதியையாவது, அபிஷேகித் தர்ச்
சித்து, தூபதீபநைவேத்தியமும் ஜபம் தவம் யாகாதி கிர்த்தி
யங்களும் கன்மகாண்டவிதிப்படி செய்தலாம். இவ்வாரனு
சரித்தவர் நின்மலனருகி லதாவது சாமீபபதவியைப் பெறு
வராம்.

(உ-ம்.) "புத்திரமார்க்கம்புகலிற்புதியவிரைப்போதுபுகையொ
ளிமஞ்சனமமுதுமுதல்கொண்டைந்து, சுத்திசெய்தாசனமூர்த்தி
மூர்த்திமானுஞ்சோதியையும்பாவித்தாவாகித்துச்சுத்த, பத்தியினு
லர்ச்சித்துப்பரவிப்போற்றிப்பரிவினொடுமெரியில்வருகாரியமும்பண்
ணி, நித்தலுமிக்கிரியையினையியற்றுவோர்கணின்மலன்றனருகிருப்
பர்நினையுங்காலே" என்று சிவஞானசித்தியாரிலும்; "நிறைமலிதா
மன்றொடுமுகைநறுமலர், புகைமிகுவளரொளிநிறைபுனல்கொடு
தனை, நினைவொடுநிதமும்வழிபடுமடியவர், குறைவிலபதமனதரவ
ருள்குணமுடையிறையே" என்று காமிகத்திலும்; "மூட்டாதேநா
டோறுநீர்மூழ்கிப்பூபறித்துமூன்றுபோதுங், கட்டார்ந்தவிண்டை
கொண்டடிசேர்த்துமந்தன்" என்றுஅஞ்சுமானிலும்; "மணம்பொரு
ந்திக்கைவிடானாங்கடவேனே" என்றுஞானரத்தினவலியிலும்; "நறு
மலர்நீரிளநீர்பழந்தேன்பாலோடு நல்லகந்தவர்க்க முதறூபதீபம்,
பெறுஞ்சிவனைக்கணபதியைப்பூசைசெய்தல் புண்ணியபாவங்கடெரி
ந்தோதனூல்கள், சிறிதுபடித்துயிர்கள் வதையாமனித்தஞ்செய்
தொழிலுங்கிரியைவழுவாமனின்றோ, ருறுதிபெறும்பலனறிவுமீத
லோடுமுயர்ந்தகுடியாகிமிகவாழ்வர்தாமே" என்றுஉடலறிவிளக்கத்
திலுமறிக.

யோகமாவது:—அகத்தொழின் மாத்திரையானே அருவ
த்திருமேனியைநோக்கிச் செய்யும்வழிபாடு யோகமெனப்ப
டும். தூலசரீரத்தை அழிவின்றி நீடித்தகாலம் ஜீவித்திருக்கக்

கருதி இதற்காதாரமாக விருக்கின்ற சுவாசத்தைத் தன் வயப்படுத்துதற்குச் செய்யும் சாதனமாம். தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும் பஞ்சாவத்தைகளையும் ஆறாதாரங்களையும் ஐம்பத்தோரட்சரங்களையு மவற்றுணிறைந்திருக்குஞ்சதாசிவ மூர்த்தியையுமறிந்து, அவர் சந்நிதானத்தி னுட்புகுந்தருளிக் கள்ளத்தன்மையையுடைய மனக்கவலையைநீக்கி, இயமநியமாதிகளினின்று இடைகலை பிங்கலை யென்னு மிரண்டுகலைகளை அப்பியசித்து ஒருவழிப்படுத்தி, எழுவாயிலையுமடைத்து, அசைவறநிற்றலாம். இதனால் மனோலயமடைந்து திடகாத்திர சரீரம்பெற்றுச் சாரூபபதவியடைவர்களாம்.

(உ - ம்.) "சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித்தடுத்து வளியிரண்டுஞ்சலிப்பற்று முச்சதுரமுதலாதாரங்க, ளகமார்க்கமறிந்தவற்றினரும்பொருள்களுணர்ந்தங் கணைந்துபோய் மேலேறியலர்மதி மண்டலத்தின், முகமார்க்கவ முதுடலமுட்டத்தேக்கி முழுச்சோதிநினைந்திருத்தன் முதலாகவினைக, ளுகமார்க்க வட்டாங்கயோகமுற்று முழத்தலுழந்தவர்சிவன்றனுருவத்தைப்பெறுவர்" என்று சிவஞான சித்தியாரிலும்; "உள்ளகருவிக்குலங்க டொண்ணூற்றாறுமுற்றவத்தையஞ்சுமாதாரமாறு, மெள்ளவறிந்தைம்பத்தோரக்கரமும்விளங்கு சதாசிவனையறிந்துட்புகுந்து, கள்ளமனக்கவலை யொழித்திருகலையைக்கருதிவரவழைத்துமொருவழியிலேத்திக், கொள்ளவல்ல பேருமெழுவாசற்பூட்டிக்கொண்டுமசைவற்றசிவயோகஞ்செய்வார்" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும் காண்க.

ஞானமாவது:—தூலசூக்குமகாரண சரீரங்களாகிய தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையுந்தானல்லவென்றும், இவைகட்குச் சாக்ஷியாய்நிற்குமறிவே தனது சொரூபமென்றுந் தெளிந்து, ஓடும்பொன்னும், உறவும்பகையும், வறுமையும்செல்வமும், கீர்த்தியுநிந்தையும், வீடும்காடும், ஒப்பாகக்காணும் மனநிலைபெற்று, இன்ப துன்பங்களற்று, செய்கையற்று, நினைவற்றிருத்தலாம். சாயுச்சியபதவியடைவர்களாம்.

ஞானத்தில் சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென்பது.

தத்துவங்களை நியதிகளைந்து தன்னைஅருளாலறிந்து முடிவில் நிற்பது ஞானத்தில் சரியையாம். அருள்வடிவாயிருப்பது ஞானத்தில் கிரியையாம். அருள்வடிவாயிருந்து தற்போ

தஞ் சிறிதுந் தோன்றாது ஒழிந்து ஞானத்தைப்பெறுவது ஞானத்தில் யோகமாம். பரைநீக்கத்திற்றோன்றும் ஞானாந் தத்தி லதீதப்படுவது ஞானத்தில்ஞானமாம். சரியை கிரியை யோகத்தினால் மோட்சமில்லையென்றும் ஞானத்தினாலேயே மோட்சமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ - ம்.) ஓடும்பொன்னு முறவும்பகையுமோர், கேடுஞ்செல்வ முங் கீர்த்தியுநிந்தையும், வீடுங்கானமும் வேறறநோக்குதல், கூடுந் தன்மைகொளுமனநன்மனம்" என்று பிரபுலிங்கலீலையிலும்; "ஞானத்தின்ஞானாதி நான்குமாஞானிக்கு, ஞானத்தின்ஞானமே நானெனதென்னாமல், ஞானத்தில்யோகமே நாதாந்த நல்லொளி, ஞானக்கிரியையே நன்முத்திநாடலே" என்று திருமந்திரத்திலும்; முதற்படலம் (14) வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலை யென்பவைகள்.

தந்திரகலையாவது:—சத்தசாமர்த்தியத்தாற் கொள்வது அத்தசாமத்தியத்தாற் கொள்வது அல்லது வத்து சத்தியினாற் கொள்வதாம். மந்திரகலையாவது:—யாதாமொருவனெந்ததெய் வத்தையாராதித்தானந்த தெய்வத்துக்குரித்தானநியாசம்முத வியவற்றுள் வுண்மையை யுணர்ந் தந்தத்தேவதையை யாரா தனை செய்தலாம். உபதேசகலையாவது:—ஆதியந்தமில்லாத பரமசிவனுடைய வ்யாத்திவ்யாபகத்தையும் பாசவ்யாத்திவ்யா பகத்தையும் ஆசாரியனிடமாக உள்ளபடியறிகையாம். சரியை கிரியை யிவ்விரண்டும் தந்திரகலையிலும், மந்திரகலையில் யோக மும், உபதேசகலையி லிந்த மூன்றுமடங்குமாம்.

யோக சுவாசபந்தன உச்சரிப்பு.

யோகிகள் சுவாசபந்தனஞ்செய்யவிரும்பி வாயினாலுச்ச ரிக்காமல் அடியிற்கண்டவிதமாக உச்சரிப்பார்களாம். அவை யாவன:—பம்-லம்-லம் என்று அறுநூறுதரமும், பம்-பாம்-மம்-யம்-ரம்-லம் என்று ஆயிரந்தரமும், தம்-டாம்-மம்-தம்-தாம்-தம்-தாம்-நம்-பம்-பாம்-என்றுஆயிரந்தரமும்,கம்-காம்-ஙம்-நாம்-நம்-ஸம்-ஸாம்-ஜம்-ஜாம்-நம்-தம்-தாம்-என்று ஆயி ரந்தரமும், அம்-அம்-இம்-இம்-அம்-ரிம்-ரீம்-லிரிம்-லிரீம்-எம்-எம்-ஓம்-ஆம்-அம் - என்று ஆயிரந்தரமும், அன்சவென்று

முடிவில் இரண்டாயிரந்தரமும், நெஞ்சில் செபித்து இயமம் நியமமார்க்கங்களிலே நின்று, மூன்றுமாதகாலம் சந்திரகலை யான இடதுநாசியில் பூரித்து சலத்தை விழுங்கிக் காற்றினால் வயிற்றை நிரப்பி சூரியகலையாகிய வலது நாசியால் ரேசித்து விடுவராம். பின்பு சூரியனால் பூரித்து முன்சொல்லியதுபோல் கும்பித்துச் சந்திரனால் ரேசிப்பராம். இச்சாதனஞ்செய்வதினால் சரீரஞ்சுத்தியாகிப் போதுமானவரையில் வாயுபக்ஷணஞ் செய்யப் பழக்கமாகுமாம்.

யோகாப்பியாசிகளாகாரம்:—அரிசி, கோதுமை, பால், சர்க்கரை, தேன், வெண்ணெய் இவைகள் ஆகாரமாம். உப்பு, புளி, காரம், எண்ணெய், கடுகு, வெங்காயம், பூண்டு, சம்பாரம் கூடாவாம். மாம்சம், சாராயம் நீக்கபாம்.

ஹடயோகமாவது:—வைராக்கியத்தை நிலைநிறுத்துவதினும் வாயுபக்ஷணம் பானமில்லாமல் அனேககாலம் ஜீவித்திருக்க தன்சரீரத்தில் தானே ஒளிப்பதாம். இராஜயோகியைப் போல்சமாதியிலிருப்பனும். மனிதசஞ்சாரமில்லாத குகைகளிலிருந்து சாதனஞ்செய்வனும். திடகாத்திரசரீரமுடையவனும். சுவாசத்தைப்பூரணமாக உள்ளுக்கிழுத்து நவத்துவாரங்களையுமடைத்துக்கொண்டு அல்லதுநாவைவிழுங்கிச்சுவாசபந்தனஞ் செய்தலாம். அடையோகத்துக்குப் பஞ்சமுத்திரைகளாம். அவையாவன: கேசரி, பூசாரி, காசரி, அகோசரி, உன்மணி யென்பவைகளாம்.

கேசரி:—நாவைவிழுங்கிச் சுவாசபந்தஞ் செய்தலாம்.

பூசாரி:—பத்மாசனத்திலிருந்துகொண்டு நாசிநுனியைப் பார்த்திருத்தலாம்.

காசரி:—நேத்திரத்துக்கு நேராக பார்வையை நாடி அசைவற யிருத்தலாம்.

அகோசரி:—இருசெவியையடைத்து சப்தத்தை வலது காதினால்கேட்டு பிரஞ்ஞையற்றுப் போமளவுமிருத்தலாம்.

உன்மணி:—சுவாசத்தைஉள்ளுக்கிழுத்து நவத்துவாரங்களையு மடைத்து அல்லது நாவைவிழுங்கிச் சுவாசபந்தஞ்

செய்தலாம். இதை யப்பியசித்த அடையோகி எளிதில் ஆத்ம தரிசனம் செய்வனும்.

அஷ்டாங்கயோகமாவது:—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணுயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி யென எட்டுவகையாம்.

(உ - ம்.) "இயமநன்னியமமேத்துமாசனம்பிராணுயாம, முயிர் புலனுளத்தில்வாங்கும் பிரத்தியாகாரமோங்கு, தயையுடன் சித்தஞ்சேர்த்துந்தாரணை தியானமென்று, மயர்வருசமாதியெட்டும்வகுத்தநல்யோகத்தங்கம்" என்று கூர்மபுராணத்திலும்; "மயிர்க்கால் வழியெல்லா மாய்கின்ற வாயுவுயிர்ப்பின்றியுள்ளேபதி" என்று ஔவைக்குறளிலுமறிக.

(இராஜயோகம்) இயமமாவது:—அஹிம்சை, சத்தியம், ஆஸ்தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆர்ஜவம், க்ஷமை, திரிதி, மிதாஹாரம், சவுசம் எனப் பத்துவகையாம்.

யோ-ம். யோகார்த்தம், ஞா-ம். ஞானார்த்தம்.

அஹிம்சையாவது:—யோ-ம். இதரப் பிராணிகளுக்குத் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுமலிருப்பதாம். ஞா-ம். ஆத்மா அறுக்கப்படாதது, தகிக்கப்படாதது, நனைக்கப்படாதது, உலர்த்தப்படாதது என்றறிதலாம். சத்தியமாவது:—யோ - ம். பொய்சொல்லாமையாம். ஞா-ம். எவற்றையும் சத்தியபிரமமாய்ப் பார்த்தலாம். ஆஸ்தேயமாவது:—யோ - ம். அன்னியருடைய சொத்தை கிரகிக்க மனத்தாலும் நினையாதிருத்தலாம். ஞா-ம். ஆத்மாவை அனாத்மாவாக உச்சரியாமலிருத்தலாம். பிரமசரியமாவது:—யோ-ம். ருதுகாலமின்றி மற்றகாலத்தில் சுய ஸ்த்ரீயையும் விரும்பாதிருத்தலாம். ஞா-ம். மனத்தினுல் தன்னை பிரமஸ்வரூபமாகத்தானே யெண்ணிக்கொள்ளுதலாம். தயையாவது:—தன்னைப்போல் யாவரும் மோட்சத்தையடைய மனதிற்கொள்ளுதலாம். ஆர்ஜவமாவது:—பெண்டீர்முதல் சத்துருவரையில் சமமாகப் பார்த்தலாம். க்ஷமையாவது:—சத்துருக்கள் செய்யாநின்ற துக்கங்களை மனத்தில் தரியாமலும் கலங்காமலு மிருத்தலாம். திருதியாவது:—யோ - ம். வேதவிசாரணையினுற் சமுசாரத்திலிருந்து விடுபடுதலே சுகமன்றி வேறில்லையென்றறிதலாம். ஞா-ம். நான்பிர

மமேயன்றி தேகனல்லனென்று நிச்சயித்தறிதலாம். மிதாஹாரமாவது:—அதிகமும் கொஞ்சமுமில்லாமல் சமமாய்ப் புசித்தலாம். சவுசமாவது:—யோ-ம். காயத்தை மண்ணினாலும் நீரினாலும் கழுவுதலாம். இது பகிர்சவுசமாம். ஞா-ம். சொரூபத்தை மனனஞ் செய்தலாம். இது அந்தர்சவுசமாம்.

(உ-ம்.) "கொல்லான் பொய்கூறான்களவிலா னெண்குண, னல்லானடக்க முடையானடுச்செய்ய, வல்லான்பகுந்துண்பான் மாசிலான்கட்காம, மில்லாமியமத்திடையினின்றானே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

நியமமாவது:—தபசு, சந்தோஷம், ஆஸ்திக்கியம், தானம், ஈஸ்வரபூசை, சித்தாந்தசிரவணம், லஜ்ஜை, மதி, செபம், விரதம் எனப்பத்துவகையாம். தபசாவது:—யோ-ம். உபாசனத்தால் தேகத்தைச் சுஷ்கப்பண்ணுதலாம். ஞா-ம். ஆத்மவிசாரம் பண்ணுதலாம். சந்தோஷமாவது:—யோ-ம். புசிப்பினிடத்திலே போதுமென்று திருப்தியடைதலாம். ஞா-ம். இகத்திலும்பரத்திலும் அடையானின்றபோகங்களில் உபேட்சைசெய்து ஆத்மாவினிடத்தில் பிரீதிவைத்திருத்தலாம். இதற்குப்பரமசந்தோஷமென்றுபெயராம். ஆஸ்திக்கியமாவது:—சுருதிஸ்மிருதி வாக்கியார்த்தத்தில் விஸ்வாசம்வைத்தலாம். தானமாவது:—நீதியில்சம்பாதிக்கின்ற தனதுபொருளை பிரமநிஷ்டர்களுக்கு கொடுத்தலாம். ஈஸ்வரபூஜையாவது:—திரிமூர்த்திகளையும் தங்கள் சத்திக்குத்தக்கபடி பூசித்தலாம். சித்தாந்தசிரவணமாவது:—வேதசித்தாந்தத்தைக் குருமுகத்தில் நிச்சயித்தலாம். லஜ்ஜையாவது:—லௌகீகத்திலாவது வைதீகத்திலாவது பொல்லாங்கான காரியத்தில் வெட்கமடைதலாம். மதியாவது:—வேதத்திற்சொல்லிய புண்ணியங்களைவிசுவசித்தல், வேதசாஸ்திரத்தினருத்தம்விசாரித்தலுமாம். ஜெபமாவது:—வேதஞ்சொன்னபடி மந்திரங்களை வுருவேற்றுதலாம். விரதமாவது:—அன்னியரையடித்தல், அன்னியருடைய ஸ்ரீயைப்பிடித்தல், அன்னியர்சொத்தை பலாத்காரமாய்க்கவருதல் ஆகிய விம்மூன்றையுஞ்செய்யாதிருத்தலும், வாக்கினால் கடூரமாகப் பேசுதல், பொய்சொல்லுதல், கோட்சொல்லுதல், உளறல் ஆகிய விந்நான்கையும் விட்டிருத்தலும், மனது அரிஷ்

டவர்க்கத்தை விட்டிருத்தலும் தேகமுழுதும் விபூதிதூளிதம் பண்ணுதலுமாம்.

(உ - ம்.) "தபஞ் செபஞ் சந்தோடமாத்திகந்தானஞ், சிவன்றன்விரதமேசித்தாந்தக் கேள்வி, மசஞ்சிவபூசையொண்மதிசொல் லீரைந்து, நிவம்பலசெய்யினியமத்தனுமே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

ஆசனம் ஒன்பதுவகையாம்.

ஸ்வஸ்திகம், கோமுகம், வீரம், சிங்கம் (கேசரி), பத்திரம்,மயூரம்,முத்தம்,சுகம்,பத்மம் என ஒன்பதுவிதங்களாம். ஸ்வஸ்திகமாவது:—தொடைக்கும் முழங்காலுக்கும் நடுவே இரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி இறுமாந்திருத்தலாம். கோமுகமாவது :—ஜகனபக்கத்தில் இருகாற்பரட்டையு மாறவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலைக் கையாற்பிடித்திருத்தலாம். பத்மமாவது :—இருதொடைமேலு மிரண்டுள்ளங்காலையு மாறித் தோன்றவைத்தலாம். வீரமாவது :—வலத் தொடையில் இடக்காற்பரட்டைச்சேர்த்து இறுமாப்புற்றிருத்தலாம். கேசரியாவது:—(சிங்கம்) பீஜத்தின்கீழ் ஜீவனியிடத்துப்பரட்டை வைத்து அங்குலியைவிரித்து நாசியைப்பார்த்திருத்தலாம். பத்திரமாவது:—பீஜத்தின்கீழ் ஜீவனியிடத்து இருகாற்பரட்டையும் வைத்து அவ்விருபாதத்தையும் இருகையாலிருகப்பிடித்தசையாதிருத்தலாம். மயூரமாவது :—முழங்கை யிரண்டும் உந்திப்புரத்திலழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கால்நீட்டித் தலைநிமிர்ந்திருத்தலாம். முத்தமாவது :—இடக்காற் பரட்டால் ஜீவனியையழுத்தி வலக்காற்பரட்டின்கீழ் உந்தவிருத்தலாம். சுகமாவது :—சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கின் எய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாம்.

(உ - ம்.) "ஓரிணைபதமூருவின்மேலேறிட், டாறவலித்ததன் மேல்வைத்தழகுறச், சீர்திகழ்கைகள்தனைத்தன்மேல்வைக்கப், பார்திகழ்பத்மாசனமெனலாகுமே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

பிராணாயாமஞ் செய்யத்துணிந்த யோகி மானதவிரதஞ் செய்யவேண்டுமாம். மானதவிரதமென்பது :—அதிபக்ஷணஞ் செய்யாமல் அதிநித்திரைகொள்ளாமல், பிரபஞ்சதிரிஸ்யவிச்

சையில்லாமல் ஏகாக்கிரகசித்தனாய் முத்தியை விரும்பி ஈஸ்வரத்தியானஞ் செய்தலாம்.

பிராணாயாமம்:—சகர்ப்பம் அகர்ப்பமென விருவகையாம். சகர்ப்பமாவது:—தியானத்துடன் மூச்சைப் பிடித்திருப்பதாம். அகர்ப்பமாவது:—தியானமில்லாமல் மூச்சைப்பிடித்திருப்பதாம். இந்தவிருவகையும் இரேசக, பூரக, கும்பகமாயிருக்குமாம். இரேசகம் மூச்சைவிடுதலாம். பூரகம் - மூச்சையேற்றுதலாம். கும்பகம்-மூச்சைநிறுத்துதலாம். பலவிதமாகவுமிருக்குமாம்.

(உ - ம்.) "மேல்கிழ் நடுப்பக்க மிக்குறப்பூரித்துப், பாலாமிரேசகத்தா லுட்பதிவித்து, மாலாகியுந்தியுட்கும்பித்துவாங்கவே, யாலாலமுண்டானருட் பெறலாமே" என்று திருமந்திரத்திலறிக.

பிரத்தியாகாரமாவது :—யோ-ம். மனதை இந்திரியவிஷயங்களிற்செல்லவொட்டாமல் லட்சியத்தில் நிறுத்துதலாம். ஞா-ம். சர்வம் பிரமமயமாய்ப் பார்ப்பதெனப்பிரமநிஷ்டர்கள் சொல்லுவர்களாம்.

தாரணையாவது :—தேகத்தில் பாதமுதல் முழங்கால் வரையில் பிருதிவிபாகம் பிரமனாகவும், முழங்கால் முதல் தொப்புள்வரையில் ஜலபாகம் விஷ்ணுவாகவும், நாபிமுதல் மார்புவரையில் அக்கினிபாகம் ருத்திரனாகவும், மார்புமுதல் புருவம்வரையில் வாய்வுபாகம் மஹேஸ்வரனாகவும், புருவமுதல் சிரசுவரையில் ஆகாயபாகம் சதாசிவமாகவும் நினைத்திருத்தலும்; மனதிற்குச் சந்திரன், காதிற்குத் திக்கு, தோளுக்கு விஷ்ணு, புயத்திற்கு ஹரி, வாக்குக்கு அக்கினி, குதத்திற்கு மிருத்திவு, உபத்தத்திற்குப் பிரஜாபதி, தொக்குக்கு வாயு, கண்ணுக்குச் சூரியன், நாவுக்கு வருணன், மூக்குக்குப் பூமிதேவி, விஷ்ணுவுக்கு அந்தர்யாமி அதிஷ்டான தேவதைகளென்று புத்தியிற்றறித்தலும் ; யோகஞ்செய்வோர் கொள்கையெனப்படும். ஞானிகள் பஞ்சபூதங்களை மகாபூதங்களிலும், மகாபூதங்களையும் மாயையையும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலுமொடுக்கி, நான்சின்மாத்திரனென்று மனதில் தரித்துநிற்பது பரமதாரணையென்று சொல்லுவர்களாம்.

தியானமாவது :—யோ-ம். மனதை மூர்த்தி வடிவமாக்கி மற்றொன்றிலும் பொருந்தாமற் செலுத்துதலாம். ஞா-ம். தேகாதீதமாயுந் திருக்குரூபமாயு மிருக்கின்ற சின்மாத்திரத்தை நானென்று தியானிப்பது பரமதியானமாம்.

சமாதியாவது:—யோ-ம். ஜீவனுக்கும்பரனுக்கும் ஐக்கிய அபேதக்கியானம் பிறக்கின்றதேயாம். ஞா - ம். நான்சாக்ஷி ஸ்வரூபனுகையினுலே தேகாதிகளல்லன். நான் பரமசிவனென்றபுத்தியும்,பிரமாண்டபிண்டாண்டங்களைத்தூலபஞ்சபூதங்களினு மந்தப்பூதங்களை அபஞ்சீகிருதபூதங்களிலும், சத்தாதிகளாகிய தன்மாத்திரைகளை மாயையிலும், அம்மாயையை பிரத்யேகாத்மாவிலும், அவ்வாத்மாவாகிய நானே பிரமம் என்னைவிட வேறில்லையென்று அறிவதும்; பிரணவஸ்வரூபனை மூன்றுவன்னங்களாகவும், அம்மூன்று வன்னங்களையும் இருக்கு யசுர் சாமரூபங்களாகவும், நரகத்தை அதர்வண வேதமாகவும், அம்மூன்றுவன்னங்களையும் பிரம,விஷ்ணு,ருத்திரர்களாகவும், அந்தவன்னத்தினுடைய நாதத்தைக் காரண ஈஸ்வரராகவும், அம்மூன்றுவன்னங்களையும் மூன்று அக்கினியாகவும், மூன்றுலோகமாகவும், மூன்று அவத்தைகளாகவும், மூன்று தானங்களாகவும், மூன்று ஸ்வரங்களாகவும், மூன்று காலங்களாகவும் பாவித்து, அகாரத்தை உகாரத்திலும், உகாரத்தை மகாரத்திலும், மகாரத்தை நாதத்திலும், நாதத்தை மாயையிலும், மாயையை ஜீவனிலும்வொடுக்கி, ஜீவனே ஈஸ்வரன் அவனே நானென்று பாவிப்பது; பரமசமாதியாம். மோட்சதாகங்கொண்டவன் தியானசமாதிகளையவசியஞ்செய்யவேணுமாம். தியானசமாதி சவிகற்பம் நிருவிகற்பமெனவிருவகையாம். (19-வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.)

சவிகற்பசமாதியாவது :—மண்ணுலாகிய பாண்டம் மண்ணுயிருந்தும்காண்பவர்களுக்குப்பாண்டமென்றெப்படிகாணப்படுகிறதோ அப்படியே ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களாகிய சுத்தத்திருபுடியானமனமும் சத்தாகிய சின்மாத்திரமான பிரமத்தினிடத்தில் சின்மாத்திரமாக விளங்குகின்றதாதலால் சவிகற்பசமாதியென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவர்களாம். மனம் நிலைத்துத் ததாகாரமாக விருப்பதெனப்படும்.

நிருவிகற்பசமாதியாவது:—ஞாதுரு ஞானஞேயங்களென்கிற மூன்றுவாசனையும் நீங்கி, ஞேயமாத்திரமான பரப்பிரமசொரூபந்தானானதே நிருவிகற்பசமாதியாம். அப்பிற்கறைந்த உப்பானது உப்பென்று வேறாகாமல் அப்புமாத்திரமாயிருந்ததுபோல பிரமாகாரமான மனமும் பிரமமாத்திரமாய் நிலைத்துத் திரிபுடிமுதலானசங்கற்பவிகற்பங்களின்றிச் சத்தாமாத்திரமான பிரமசொரூபமாய் விளங்குகின்றதால் நிருவிகற்பசமாதியென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவர்களாம். மறதியின்றிச்சதாகாலமும்* அறுவகைச்சமாதிகளைநன்றாய்ப்பயசித்துநிரந்தரம் பிரமானந்தமாகும் சமுத்திரத்திலழுந்தி விளையாடிக்கொண்டு சந்தோஷகரமாய் விருத்திசஞ்சலமின்றித் ததாகாரமாயிருப்பதேநிருவிகற்பசமாதியெனப்படும். குணத்திரயங்களைக்கடந்தவனே பவபந்தச்சுழலினின்று விடுபட்டவனும்.

ஐக்கியசமாதி.

தூலதேகத்தை விராட்டிலொடுக்கி, விராட்டை சத்தத்திலேயொடுக்கி, சத்தத்தைசுத்தத்திலேயொடுக்கி, சுத்தத்தை எதார்த்தத்திலே யொடுக்கி, சூட்சுமசரீரத்தை இரணியகருப்பத்திலேயொடுக்கி,இரணியகருப்பத்தைச்சித்திலேயொடுக்கி, சித்தை சூனியத்திலேயொடுக்கிச், சூன்னியத்தை ரகசயத்திலேயொடுக்கி, காரணசரீரத்தை மாயையிலொடுக்கி, மாயையை ஆனந்தத்திலொடுக்கி,ஆனந்தத்தைசுபாவத்திலொடுக்கிச் சுபாவத்தை அறுதியிலொடுக்கி, சீவனைஈஸ்வரனிலொடுக்கி, ஈஸ்வரனை பரப்பிரமத்திலேயொடுக்கி, பரப்பிரமத்தை யொழிவிலே யொடுக்கி, யொழிவை யொடுக்கத்திலேயொடுக்கி, சாட்சியை பிரமத்திலேயொடுக்கி,பிரமத்தைசர்வசாக்ஷியிலே யொடுக்கி, சர்வசாட்சியை அதீதத்திலேயொடுக்கி, அதீதத்தை மனத்திலே யொடுக்கி, இப்படியெல்லா மொடுங்கினால்ஒடுங்காமலிருந்தது நிசபதமெனப்படுமாம். நிசபதமென்

---

* அறுவகை சமாதிகளாவன :—அந்தர் கிரியானுவித்தம், அந்தர் சத்தானுவித்தம், அந்தர்நிருவிகற்பம்; பகிர் கிரியானுவித்தம், பகிர்சத்தானுவித்தம், பகிர் நிருவிகற்பம் என அறுவகையாம்.

பது: எதார்த்தம், ரகசியம், அறுதி, ஒடுக்கம், மௌனமென்பதாம்.

ஞானமுத்திரைகளாவன :—சாம்பவி, பயிரவி, கேசரியென மூன்றும். இரண்டுகண்களையும் சிதாகாசத்தில் இமையாமல் பொருந்தவிருத்தி உதிக்கின்றகருத்தை உள்ளடக்கி அங்ஙனம் பொருந்திய நெறியாலே மனம் அலைதலையழித்து அறிவு அறியாமையும் நீங்கச்சுத்தசாதனஞ்செய்து நித்திரையைச் செய்யாமற் செய்வது பிரதான முத்திரையின் சாதகமாம். ஞானமுத்திரை 19-வது பக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

ஞானசாதன நிட்டை.

மான்தோல், புலித்தோல், சித்ராசனம், வெள்ளைவஸ்திரம், தருப்பை ஆகிய ஐந்தில் ஒன்றை அழுத்தமானபூமியில் விரித்து சலனமற்ற ஏகாந்தத்தானத்தில் வடதிசை முகம் பார்த்துக்கொண்டு அங்காசனஞ்செய்து ஞானசாதனநிட்டைகூடவேண்டுமாம். அங்காசனமாகிய பத்திரம், வீரம், குக்குடம், அருமையான பதுமம், கோமுகம், ஆகியஐந்தும் ஞானசாதனத்துக்குரியதாம். இடை, கண்டம், தலை, கண், ஆகியநான்கும் ஸ்தம்பத்தைப்போல நெறித்திருக்கவும், மனமானது விஷயாகாரங்களைப்பற்றாமலிருக்கவும், இன்பத்தைப்பெறும்படி நினையாமனினைத்து பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்றநிலையில் சதாகாலமும் சாக்ஷித்தன்மையை நீங்காமல் பொருந்தியிருத்தலே சமாதியெனப்படுமாம். அங்காசனத்திலிருந்துநிட்டை செய்தலே சதாநிட்டை யெனப்படுமாம். ஞானநிட்டையில் கைவல்லியப் பட்டவன் பிரமத்துடன்கலந்து பிறப்புநீங்கி, தேகத்துடன் சீவன்முத்தியை யடைவானென்று சொல்லப்படும். சிவயோகம் 20-வது பக்கத்திலிருப்பதை யறிக.

நிட்டையில் மயக்கமற வேறமாட்டாதவர்கள் அம்மயக்க நீங்கப் பஞ்சாட்சரமந்திரங்களைச் செபித்து ஆத்மாக்களுடைய மலங்களைப் பரிபாகஞ் செய்யவேண்டு மெனப்படும்.

நிட்டையில் மனமசையுமாயினும் மயக்கத்தைச்செய்யுமாயினும் ஆதனத்திலிருந்தெழுந்து பத்தடி நடந்து பின்

பந்தநிட்டையில் உறுதிப்படுவதே ஞானயோகிக்குரிய குண மெனப்படும்.

(உ - ம்.) "ஆதனத்திருந்தேசாதனைசெயும்போதலைதருமன மடங்காமல், போதுமேயெனினுங்கேவலமயக்கம்புரியுமேயெனினு மங்கெழுந்து, நீதியினையிரடியுலாவந்தேநிலவுமாதனத்திற் பொரு ந்தி" என்று நிஷ்டாநுபூதியிற்காண்க.

ஆறாதாரங்களாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என ஆறும்.

(உ - ம்.) "ஆதாரமோராறு மன்னவை மூலாதாரம், தீதார்ந்தி டாச் சுவாதிட்டானம் - ஓதுமணி, பூரகமநாகதம் விசுத்தி புரியா க்கினை யென், றோருமிவையாறென் றுணர்" என்று சுவாநுபவமாலை யிலும் "மூலாதிட்டான மணிபூரகம் விசுத்தி, யேனுமநாகதமாஞ் ஞையிரு - மூன்றின், மேலாதாரத்துமதிவெய்யோன் விசுத்தியிற்றீ, மூலாதாரத்துறைமூண்டு" என்று அமிர்தசாரத்திலும்; "மூலமணி பூரகமநாகதம்விசுத்தியின்மூவிரண்டாறுமனையாய்" என்று சச்சிதா னந்தமாலையிலுங்காண்க.

மூலாதாரமாவது :—தேகத்தில் குதத்திற் கிரண்டங்கு லத்துக்குமேல் லிங்கத்துக் கிரண்டங்குலத்துக்குக் கீழ்தான மாம். வடிவு முக்கோணம். செந்தாமரையிதழ் நான்கு இவை களினிற்கும் அட்சரங்கள் வ ஶ ஷ ஸ என நான்காம். இதழ் களுக்கு அதிதேவதைகள் விநாயகர், வைரவர், க்ஷேத்திர பாலர், சண்டர் என நால்வராம். கணபதி வல்லபையுடன்வீற் றிருப்பாராம். மூலத்தில் வாசிபூட்டி "ஓம்கணபதியே நமா" வென்று செபித்தால் கணபதிவல்லபையுடன் பிரசன்னமாய்க் கேட்டதெல்லாவற்றையும், இன்பசுகத்தையுங்கொடுப்பாராம். பார்தனில் பிரமரிஷியாவரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

(உ-ம்.) "ஆதாரமூலவட்டத்தசைவேவாசி யபானகுண்டலிப் பாம்பை யதின்வாயூதி, மீதானவனலெழுப்பிவெளிச்சம்பாருவெட் டவெளியோங்காரக்கம்பந் தோன்றும், சூதானமுச்சுடரு மதிலே தோன்றுந்துரியமற்றகணபதியுந்தோன்றும்பாரே" என்று ஞானோ பதேசத்திலும்; "அருந்தவஞ் செய்தவத்தரறியாத வட்டமதற்கு மிதழ்நாலுநடுவெழுந்தகம்பம்" என்றும்; "பொருந்தவறிந்திவேரடி மூலாதாரம்புகழுள்ளகணபதிவல்லபையைநோக்கி, யிருந்தவர்க்கு

மிகவாழ்வுவித்தைபுத்தியின்பசுகந்தருதெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "கருணையுடன் ஓமென்று கசிந்துபோற்றே" என்று அ-க. கியானத்திலுங் காண்க.

சுவாதிஷ்டானமாவது:—தானம் லிங்கமூலமாம். வடிவு நாற்சதுரம். அநேககாந்தியையுடையஆறிதழ்தாமரை. இதழ்களினிற்கும் அட்சரங்கள்: బ భ మ య ర ల தேவதைகள், பிரட்டை, சுத்தபிரினி, பாவனை, இருடி, பத்மணி, பத்மயோகி என்றறுவராம். பிரமா சரஸ்வதியுடன்வீற்றிருப்பராம். "நங்"கென்று வாசிகொண்டிருத்திப்போற்ற பிரமா சகலசம்பத்துடன்வாழ வரங்கொடுப்பராம்.

(உ - ம்.) "சொன்னதெய்வப்பதிக்குமேனுலுகோணஞ்சுத்தியிதழாறுமனைசுவாதிட்டான, மென்னவழங்கிடுதுரியாதீதவீட்டில் விளங்கு சரஸ்வதிபிரமா வினையும் போற்றிப், பன்னுமலரருச்சனை செய்திருப்பவர்க்குப்படியின்மனுத்தொழமூன்றுசம்பத்தோடு, மன்னர் கொலுவாகியுழுதுண்டுவாழ வரங்கொடுக்குந்தெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "ஏர்க்கையுட னங்கென்று வாசிகொண்டு" என்று அ க. கியானத்திலுங் காண்க.

மணிபூரகமாவது:—இதற்குத்தானம் நாபி. வடிவு மூன்றுவட்டம். பத்மதளங்கள் பத்தாம் அக்கரங்கள் డ ఢ ణ త థ ద ధ ఫ వ న எனப்பத்தாம். அதிதேவதைகள் துலாராக்ஷி, நீலராக்ஷி, கைலாசனி, புலங்கனி, உபாசி, உட்டினி, கைசினி, வாசினி, நேத்திரகரி, தவணி எனப்பதின்மராம். மகாவிஷ்ணு மகாலட்சிமியுடன் வீற்றிருப்பராம். "மங்"கென்று வாசிபூட்டி விண்ணேக்கியிருந்தால் வச்மாய்க்கேட்டதெல்லாமீவராம். உலகத்திலுயர்ந்தகுடியாய் வாழ்வராம்.

(உ - ம்.) அயன்பதிக்குமேற்பிறைய'ன்கோணங்கண்டிரதனிதழீரைந்துமணிபூரகந்தான், சுயந்துரியவீடு'பறு லக்குமிக்கிச்சொந்தநெடுமாலடியில்வீழ்ந்துபோற்றப், பயங்கிலேசமகன்றுசயவீரமுண்டாய்ப் பஞ்சகல்யாணசம்பன்னராகி, யுயர்ந்தகுடியாகிமிகவாழ்வரைய னுதவியருள்புரிவர் தெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும்; "பதிவாகமங்கென்று வாசிபூட்டு" என்று அ-க. கியானத்திலுங் காண்க.

அனுகதமாவது :—இதற்குத் தானம் இருதயகமலம். வடிவு முக்கோணம். இதற்குபொற்கென்றநிறத்தினையுடைய

இதழ்பனிரெண்டாம். இவைகளின் அக்கரங்கள் 𑌕 𑌖 𑌗 𑌘 𑌙 𑌚 𑌛 𑌜 𑌝 𑌞 𑌟 𑌠 எனப் பனிரெண்டாம். இவைகளினிற்குந் தேவதைகள் சபினி, ப்ரசனி, சோஷினி, காலோணினி, வேணி, ஆகூஷணி, சாமுண்டி, விராடி, துர்க்கா, செடிகா, ஆரணி, ஈரணி, எனப்பன்னிருவராம். உருத்திரன் உருத்திரியுடன் வீற்றிருப்பராம், "சிங்"கென்று வாசிபூட்டிச்சுழுமுனையையழுத்திப்பார்க்க உருத்திரன்அருட்பாலீந்து கேட்டதெல்லாங் கொடுப்பராம். நாளுக்குநாள் பாக்கியம் வளருமாம்.

(உ - ம்.) பதிக்குமேலெழுந்தமுக்கோணந்தன்னிற் பரந்தவிதழீராறுசுழுத்திவீடு, வுதிக்குமரகதம் பெறுவனுருத்திரன்முனுக்கந்தசத்திருத்திரியாள்பாதம்போற்றித், துதிக்குமட்டதிக்குமனுப்புகழ்ந்துவாழ்த்தச்சுத்தரணசூர துரைத்தனங்களுண்டாங், கதிக்கமிகவாழ்வுபெறுமக்கள்சூழக்கனபவிழதருந்தெய்வப்பதியிதாமே" என்றுஉடலறிவிளக்கத்திலும், "சிங்கென்றுவாசிபூட்டி" என்றுஅ-க-திலுமறிக.

விசுத்தியாவது:—தானம்-கண்டகூடம். வடிவு அறுகோணம். சுவேதபத்மதளம் பதினாறு. அக்கரங்கள் 𑌅 𑌆 𑌇 𑌈 𑌉 𑌊 𑌋 𑍠 𑌌 𑍡 𑌏 𑌐 𑌓 𑌔 𑌅𑌂 𑌅𑌃 எனப்பதினாறும். அதிதேவதைகள் மாண்டி, புடபடி, திரி, சருங்கி, சுவரா, அசனி, இராத்திரி, தர்மக்ஷாணி, சாயா, அற்பாசி, நிகாராக்ஷி, துல்லாசினி, யூபா, சாரினி, காலாசி, கமலா, எனப்பதினறுவராம். மஹேஸ்வரியுடன் மஹேஸ்வரன் வீற்றிருப்பராம். "வங்"கென்று வாசிபூட்டி குருபரத்தில் திரமாய்நின்றால் மஹேஸ்வரன் மதியமுதமீந்துகேட்டதெல்லாங் கொடுப்பராம். ராஜரிஷியா யிருக்கச்செய்வராம்.

(உ-ம்.) "காட்டியவப்பதிக்குமேலாறுகோணங் கருதுமிதழ்பதினாறுவிசுத்திவீடு, சூட்டியசொப்பனத்தின் மயேசுரனிருந்தானுய்ய மயேஸ்வரியிருவர் பாதம்போற்றிப், பாட்டியல் புற்றுரைக்கவருமன்னர்பக்கல் பாரதுரைத்தனம் பெறுவர்பாரின்மீதே, நீட்டியநற்சிவிகை கரிபுரவிசூழ்ந்து நேசமுடன்வாழ்வர் தெய்வப்பதியிதாமே" என்று உடலறிவிளக்கத்திலும், "வங்கென்று வாசிபூட்டி" என்று அ-க-திலுமறிக.

ஆக்கினையாவது:—இதற்குத்தானம்-புருவ (ப்ரூ) மத்தியம். செந்தாமரை பத்மதளங்கள் மூன்று. அதிதேவதைகள் மனோன்மணி, சுந்தரி, ஆனந்தியாம். அக்கரங்கள் 𑌹 க்ஷ என்

புவைகளாம். சதாசிவன் நிருத்தஞ்செய்வராம். "யங்"கென்று வாசிப்பூட்டி பூரணத்தைநோக்கி நின்றால்மதியமிர்தமுட்சித்துமுண்டாகுமாம்.

(உ - ம்.) "பகராரிய மகேசுரத்துக்கப்பால் வட்டம்பாருமிதழ் மூன்று சாக்கிரமேவீடு, நிகரொருவரற்ற சதாசிவனுமங்கே நின்றிலங்கு மனோன்மணி யோடாக்கினைக்குட், சகலரும் வந்தடிபணியக் கொலுவிருப்பன் சந்நிதியிலிருந்துதவஞ்செய்வாராகிற், செகமுழுது மாளவரங்கொடுக்குந் தெய்வ சிகாமணியைத் தொழுதிறைஞ்சித் தெரிசிப்பாயே" என்று உடலறிவிளத்திலும்; "ஈராறி தழையுடைய வனாகதந்தா னிதயம், பேராமணிற்கும் விசுத்தியீ ரெட்டிதழ்ப்பெய்துகண்ட, நேராகநின்றிடுமாக்கினை யீரிதழ்நெற்றிநடு, வாராய்நிலைபெற்ற வாதாரமாறு மறிந்துகொள்ளே" என்று அறிவானந்த சித்தியாரிலும், "யங்கென்று வாசிபூட்டி" என்று அ-க-கி-த்திலுமறிக.

அக்கினி, சூரிய, சந்திர மண்டலங்களாவன.

அக்கினிமண்டலமாவது:—மூலாதாரத்துக்கிரண்டு விரற்கடைக்கு மேலிருக்குமாம். சூரியமண்டலம்:—உந்திக்குநாலுவிரற்கடைக்கு மேலிருக்குமாம். சந்திரமண்டலம் :—சிரத்தினடுவில்சந்திர சூரியர்களுதயமானாற்போல நிலையாய் நிற்குமாம். இதை அமுர்தகலையென்றுஞ் சொல்லப்படுமாம்.

தேகத்தில் ஐவகை கலாசோதனையாவது.

நிவர்த்தியாகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தையாகலை, சாந்தியாகலை, சாந்தியாதீதகலைஎனஐந்து. பக்கங்கள்41, 42யும்பார்க்க.

நிவர்த்தியெனுஞ் சொற்பொருள் தன்னிடத்தடைந்த பக்குவர்களுக்குச் சங்கற்பங்களை விடுவித்துத் திருப்புவிக்கையால் காரணத்தால் நிவர்த்தியெனப் பெயராம்.

நிவர்த்தியாகலையாவது :—மூலாதாரந்தொடங்கியுந்திக்குமேலெண்விரலளவு நிவர்த்தியாகலைக் கெல்லையாம். இதற்கு அக்கினிமண்டலமாம். ஆதாரம்-மூலாதாரமும்-சுவாதிட்டானமுமாம். அக்கரம்-க்ஷகாரமாம். மலம்-மாயாமலம். சாக்கிராவத்தையாம். மந்திரம்-இருதயமும் சத்தியோசாதமுமாம். பதம்-ஓம் நமோ நமவென்னும் பதமுதலாக மஹாதேவ என்னும் பதமீறாக விருபத்தெட்டாம். வன்னம்-க்ஷகாரம். தத்துவம் பிருதிவு. தெய்வம் - பிரமா. தொழில்சிருஷ்டியாம்.

காலாக்கினியாதியுருத்திரமீருகவும், கபாலீசாதி திரிதேசாதிபதியீருகவும், அக்கினியுருத்திராதியாக கூஷ்யாந்தரீருகவும் வீரபத்திரர் பத்திரகாளி முதலியபுவன நூற்றெட்டாம்.

பிரதிட்டாகலையென்பது:—தன்னையடைந்த வான்மாக்களுக்குமுன்சொன்ன சங்கற்பவிகற்பங்களை விசேடித்து நிலைநிறுத்தலாற் பிரதிட்டையெனப்பெயர்காரணத்தாலாயிற்றும்.

பிரதிட்டாகலையாவது:—இருதயந் தொடங்கிக் கண்டத்தளவு மெல்லையாம். இதற்கு மண்டலம்-ஆதித்தமண்டலமாம். ஆதாரம்-மணிபூரகம். அக்கரம் - உகாரம். மலம்-கன்மமலம். அவத்தை - சொப்பனம். மந்திரம் - சிரசும் வாமதேவமும். பதம் - மகேசுரனென்னும் பதமுதலாக அருபிணிமுடிவாகிய இருபத்தொன்று. வன்னம் - ளகாரமுதல் டகாரமீருக வெழுத்துக்களிருபத்திராறு. தத்துவம் - பிருதிவுநீங்கலாக வான்மதத்துவம். தெய்வம்-விஷ்ணு. தொழில்-திதி.புவனம்-அமரேசாதிலகுளீசுரரீருகவும், அரிச்சந்திராதிவைரவமீருகவும், காலசோமம், சங்குகன்னம், தூலேசுரமுதலிய ஐம்பத்தொருபுவனங்களாம். மாயன் காரணேசுரனும்.

வித்தையாகலையாவது:—அவத்தையடைந்திருக்கிறவான்மாக்களறிவைப் பிரகாசிப்பிக்கையால் வித்தையெனப்பெற்றபெயராம். இதற்குக் கண்டத்துக்குமேல் தாலுமூலத்தளவு (வாயினிருபக்கம்) நாலங்குலம்எல்லையாம். ஆதித்தமண்டலம். ஆதாரம்-அனுகதம், அக்கரம்- மகாரம். மலம்-மாயேயமலம். அவித்தை-சுழுத்தி. மந்திரம்-அகோரமுஞ்சிகையுமிரண்டு.பதங்கள் வியாபின் என்னும் பதமுதலாக தியானகாராயாவென்னும்பதமீருக இருபது. வன்னம்-ஃகாரமுதல் ஏகாரமீருகவக்கரங்களேழு. புவனங்கள்-ஏகவீராந்த புவனம்பிரசண்டாதியாகச் சிவாந்தமாகவும் மகாத்துதிமுதலங்குட்டருத்திராந்தமாகவும் புவனங்களிருபத்தேழாம். தத்துவம் - வித்தியாதத்துவங்களேழாம். தெய்வம்-உருத்திரன். தொழில்-சங்காரம்.

சாந்தியாகலையென்பது:—இந்தக் கலையையடைந்திருக்கிறவான்மாக்களுக்கு இராகத்துவேட மில்லாதபடியாலும் சங்கற்பித் ததன்வழிச்செல்லாமற் பரமமான சாந்திவருகையா

னும் பெற்ற காரணப்பெயராம். இதற்குத் தானுமூலத்துக்கு மேல் புருவமத்தியத்தளவு நாலங்குலமெல்லையாம். ஆதித்தமண்டலம் சோமமண்டலம். ஆதாரம்-விசுத்தி. அக்கரம்-விந்து. மலம்-திரோதாயி. அவத்தை-துரியம். மந்திரம்-தற்புருடம், கவசம் என்னுமிரண்டாம். பதம்நித்திய யோகினேயென்னும் பத முதல்வியோம வியாபினேயென்னும்பதமீறாகப் பதினொன்றும்.வன்னம். ய ர ல எனவெழுத்துக்கள் மூன்றும். புவனம்-வாமைமுதல் மனோன்மணியீறாக சாதாக்கியமுதலிய புவனங்கள் பதினெட்டாம். தத்துவம்-சுத்தவித்தையும், ஈசுரமுமாம். தெய்வம்-மகேசுரன். தொழில்-திரோபவமாம்.

சாந்தியாதீதகலையாவது:—இதற்குப்புருவமத்தியத்துக்கு மேல் மூன்றங்குலமெல்லையாம். சோமமண்டலம். ஆதாரம்-ஆக்கினை. அக்கரம்-நாதம். பிரகாசம்-வானொளி. மலம்-ஆணவமலம். அவத்தை - துரியாதீதம். மந்திரம் - ஈசானம், அத்திரம், மூலமந்திரமுமாக மூன்று. பதம் - ஓம். அக்கரங்கள் அ காரமுதல் அः வரை பதினாறு. சத்தி தத்துவத்திலிருக்குநிவர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தைசாந்தி,சாந்தியாதீதமெனக் கூறிய புவனமுதலியன பதினைந்து. தத்துவம்-சத்தியும் சிவமுமாம். தெய்வம்-சதாசிவன். தொழில்-அனுக்கிரகம்.

சரியை, கிரியை, யோக, ஞானநிட்டை

இரண்டாம்படலம் முற்றிற்று.

மூன்றும்படலம்

மகாமந்திர அக்கரவிளக்கம்.

மூலமந்திரம் அக்கரங்களுக்குஆதிகாரணமாம். பிரணவம் தூல சூக்கும காரண மகாகாரணபஞ்சாட்சரங்களுக்காதிகாரணமாம். அப்பிரணவம் அகார, உகார, மகாரங்களின்சம்பந்தமாம். அந்தஅகார, உகார, மகாரங்களுக்கு ஆதிகாரணம் வைகரியென்னும்வாக்காம். அவ்வைகரிக்கு சூக்குமையென்னும் வாக்குகாரணமாம்; அச்சூக்குமைக்குக்காரணம்விந்துதத்துவத்தைக் கடந்த நாதமாம். பதினெண்பாஷைகளிலுமுண்டானவெழுத்துக்களின் குறிகளழிந்து போகுமெனவும் பொருளழியாதெனவும்படும். பிரணவவுற்பத்தி50-வதுபக்கத்திலறிக.

(உ-ம்.) "சூக்குமை நம்பைசந்திமத்திமை சொல்வைகரியென், றுக்குமிவற்றின்பேரடைவறியச்-சூக்குமைதான், பந்தித்தான்மாவுணர்வைப்பைசந்திமத்திமையா, மந்தத்திற்றூலவெழுத்தாம்" என்றும்; "வாக்கினுதித்துப் பொருளைமதிப்பிக்கைக், காக்கும்பதத்தின் வயவமாய் - வாக்கியமாய்ப், பாவாயியலாகி நூலாய்ப்பரந்திலங்கு, மோவாதே மத்திமையினூற்று" என்று சிவஞானசித்தியாரிலறிக.

உபதேசகாலத்தில் ஆசாரியருக்கு உடல்பொருளாவிமூன்றுந் தத்தஞ்செய்யவேண்டுமாம். தூலபஞ்சாட்சரத்தைப் போதகாசிரியரிடத்தும்,சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தைச்சூசகாசாரியரிடத்தும், காரணபஞ்சாட்சரத்தை வாசகாசாரியரிடத்தும், பெறவேண்டுமாம். காரணமகாகாரணங்களை நிராசையால் போதிப்போரே ஆசாரியராம்.

(உ-ம்.) "வைத்தபொருளுடலாவி மூன்றுநின்கை, வசமெனவேயான் கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டு, சித்தமிசைப்புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ, சிறியேர்க்கிங்குளவுறையாத் திகையாவண்ணம்" என்று தாயுமானவரும்; "மாரியைநோக்கும் வனப்புட்போலும், பாரியைநோக்கும் பாவலர்போலும், கொழுநனைநோக்குங்குலமகள்போலுந், தேசியைநோக்குஞ் சீடன்றெறிவே" என்று வள்ளலார்சாத்திரத்திலும்; "உன்னுதற்கரியபோதகா சிரியருரைத்திடுஞ் சூதகாசிரியர், மன்னுநற்புகழ்சேர் வாசகாசிரியர் மற்றிவர்மூவரும் முறையே, துன்னுமாதூலஞ்சூக்குமமுடனேசொற்றரு காரணமெ

ன்னப், பன்னுமூவகைப்பஞ்சாக்கரந்தன்னைப் பகர்வராற் பக்கு வந்தேர்ந்தே" என்று ஞானனுபவசாரத்திலும்; "ஞானதேசிகன் மாகாரணப்பொருளை நவிலுதற்குரியவனுமால், ஈனமாம் பொருளி னிச்சையாலிதனை யியம்புவோன்றேசிகப்பதராம், மோனதேசிக னே முத்தியின்பொருளை மொழிகுவனருளிறைமுடிவில்" என்று நிஷ்டானுபூதியிலுங் காண்க.

பிரணவம் அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதம் எனஐந்தாம்.

பஞ்சகலைகளையுங்கூட்டி சப்திக்க ஓங்காரமாம். ஊமை யெழுத்து வேதமறியாதபரமாம். ஓங்காரத்திற் பிறக்குமாம். குருமுகத்திலறியவேணுமாம். ஓங்காரமாகியபிரணவந்தானே நல்லதிருவாசியாம். அந்தபிரணவத்தைவிட்டு நீங்காத பஞ் சாக்கரமேநிறைந்த உள்ளொளியாம். யான்யெனதென்னுஞ் செறுக்கற்றவர்களே அதையறிவார்களாம்.

பரமேஸ்வரன் பஞ்சாக்கரதிருநடனம்.

பரமேஸ்வரன் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக் கொண் டபோது ஒலிக்கின்ற டமாரமேந்தியகரத்திலே சிகாரமாகவும், நன்றாகவீசியகரத்திலே வகாரமாகவும், அமைந்தஅபயகரத் திலே யகாரமாகவும், அக்கினியேந்தியகரத்திலே நகாரமாக வும், முயலகனுகிய மாயையைமிதித்த பாதத்திலே மகாரமா கவும் கொண்டருளினரெனப்படும். டமாரமேந்தியகரத்தினு லே மாயையைநீக்கியும், அக்கினியேந்தியகரத்தினலே கன்ம மலத்தைச்சுட்டும், ஊன்றியபாதத்தினலே மலம்மேலிடாமல ழுத்தியும், தூக்கியபாதத்தினலே அருளை தனுவாகநிறுத்தி கியும், ருபையினலமைத்த அபயாஸ்தத்தினலே ஆனந்தவெ ள்ளத்தில் ஆன்மாக்களையழுத்தியும், பரமேஸ்வரன்செய்யுந்தி ருக்கூத்து முறமையாம். (மெய்கண்டசாத்திரத்திலறிக.) 51, 52-ம் பக்கங்களிற் கண்டிருப்பதையுமறிக.

பஞ்சாட்சரங்களாவன.

"நமசிவய"என்னும்ஐந்தெழுத்து. நகாரம்-திரோதாயட் சரம். மகாரம்-மலரட்சரம். சிகாரம் - பதியட்சரம். வகாரம்- அருளட்சரம். யகாரம் - சீவாட்சரம் எனப்படும். பஞ்சாட் சரம் தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரணமாகயிருக்குமாம்.

தூலசூக்கும பஞ்சாட்சரங்களாவன :—திரோதை யான நகாரத்தை முதலாகவைத்து, தூலபஞ்சாட்சரமாகிய "நமசிவாய" வென்றுச்சரிக்கில் அருள்பொருந்தாமலும், ஆணவ மலம் கன்மமலம் காமியமலமெனுமும்மலங்கள்நீங்காமலும், துன்பமாகியபிறவியிலழுத்துமாம். பதியட்சரமாகிய சிகாரத்தை முதலாகவைத்து சூக்குமபஞ்சாட்சரமாகிய "சிவாயநம" வென்றுச்சரிக்கில் அருள்பொருந்தி மலவிருள்நீங்கி ஆன்ம போதத்தால் மதித்தற்கரிய பேரின்பத்தே வாழ்வராம். தத்துவாதீதமாகிய மௌனமாயிருக்கும் பரமுத்தி பஞ்சாட்சரமேயென்று அறியவேதாகமங்களும் புராணங்களுங்கூறுமாம்.

காரணபஞ்சாட்சரமாவது:—இதை குருமுகமாகக் கொண்டவர்கள் கருப்பத்திலே பொருந்திப் பிறந்திறவார்களாம். இதையிருதயமாணிக்கமென்றும், முத்தி பஞ்சாட்சரமென்றுஞ் சொல்லப்படுமாம். திரோதாய் மலாட்சரமிரண்டு நீங்கலாகபதியட்சரம் சத்தியட்சரமாகிய விரண்டும் முன்னும்பின்னுமாகவும் ஜீவாட்சரம் நடுவாகவும்பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்ற ஐந்தெழுத்தையே காரணபஞ்சாட்சர மெனப்படுமாம்.

மகாகாரணம்:—அருளட்சரம் முன்னும் பின்னுமாகச் சேர்த்து பதியட்சரத்தை நடுவிற்பொருந்திப் பிரகாசிக்கின்றதே மகாகாரணமெனப்படுமாம்.

மகாமந்திரமாகிய பதியட்சரத்தை யுள்ளத்திற் பொருந்தச்செய்தவர்கள் மேலானமோட்சத்தை யடைவார்களாம். அதைக்கோபத்தினுலாகிலும்மற்றெத்தன்மைகளினுலாகிலும் சோரவெளிவிடாமல் உள்ளடக்கினவர்களே பரமசிவனென்னப்படுவர்களாம். அம்மனுவை யுள்ளடக்காதவர்கள் செய்வன பயன்படாவாம்.

தூலபஞ்சாட்சரம் தத்துவவிசாரணைசெய்யுங்காலத்தில் பத்திக்குரிய தியானம் செபம் செய்ய "நமசிவாய" வென்று போதகுருவாலும், சூக்கும பஞ்சாட்சரம் தத்துவவிசாரணை செய்துமுடிந்தபின்பு சூசகாசாரியராலும் உபதேசம்பெற்று அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமாம்.

(உ-ம்.) "இல்லகவிளக்கதுவிருள்கெடுப்பது, சொல்லகவிளக்கதுசோதியுள்ளது, பல்லகவிளக்கது பலருங்காண்பது, நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே" என்றும்; "நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே" என்று அப்பர்ஸ்வாமிகளாலும்; "நமசிவாயவாழ்க நாதன்றாள்வாழ்க" வென்றுமாணிக்கவாசகஸ்வாமிகளும்; "நவ்விரண்டு காலதாய்நவின்ற மவ்வுவயரதாய், சிவ்விரண்டு தோளதாய்ச்சிறந்த வவ்வுவாயதாய் - யவ்விரண்டு கண்ணதாயமர்ந்திருந்த காரணஞ், செவ்வியொத்து நின்றதேசிவாயமைந்தெழுத்துமே" என்று சிவவாக்கியரும்; "அஞ்செழுத்துமெட்டெழுத்து மாறெழுத்துநாலெழுத்தும், பிஞ்செழுத்துமேலைப்பெருவெழுத்து-நெஞ்சழுத்திப், பேசுமெழுத்துடனேபேசாவெழுத்தினையுங், கூசாமற்காட்டக்கொடி" என்றுகொடிக்கவியிலும்; "சிவாயநமவென்னுந்திருவெழுத்தஞ்சாலேயவாயமற்றின்றிடுவான்" என்றுஉண்மைவிளக்கத்திலும், "பவமாக்குமஞ்ஞானமாமைந்தெழுத்தையுமுணர்த்தவேண்டி, பவத்தொழிலகற்றியாளுஞ்சிவத்தைமுன்னுகமாறி,நவப்பெருவடிவங்கொண்டார்தண்டமிழ்ப்பாடுமென்பார், செவிப்புலன்வழியேசிந்தையுரைத்திருவாய்மலர்ந்தார்" என்று வாதவூர்புராணத்திலும்; "சிவமுதலேயாமாறுஞ்சேறுமேற்றீரும், பவநிலையோடும்பதி" என்றுதிருவருட்பயனிலும்; "பானுவாமிரையெழுத்து வதனொளிபரையெழுத்து, ஊனமில்கண்ணேயாகுமுயிரெனுந்தனியெழுத்துத், தீனமில்விளக்கேயாகுஞ்செப்பியதிரையெழுத்து, நானென்னுமிருளேயாகுநவையுறுமவ்வெழுத்தே" என்றும்; "நகரமாகியசேரியைநஞ்செனவெறுத்து; மகரமாகியமயலெலாம்வேறொடுகளைந்து, வகரமாகியவனத்தினிலிருந்திளைப்பாறிச், சிகரமாகியநகரியையடைந்தனன் சீவன்" என்றும், "பாசமாகியவிரண்டையும்படிரெனத்தள்ளி,நேசமாகியவிரண்டையுநெஞ்சிடையழுத்திக்,காசநீங்கியகண்ணெனமுத்தியைக்காண்பா, யாசைநீங்கியநிலையிதுவிதற்கிலையையம்" என்று பஞ்சாட்சரப்பதி பசு பாசவிளக்கத்திலும்; "மந்திரமாவது மஞ்செழுத்தேயந்தமந்திரத்தி, லைந்துபொருளையுங் காட்டியிரண்டின்வழியடைத்து" என்று வள்ளலார்சாத்திரத்திலும்; "அஞ்சுநடுவேயழியாத் தலங்காட்டி, நெஞ்சிநடுவேநிறுத்திஞெனநந்தி, பஞ்சாக்கரத்தைப்பகர்ந்துபதிகாட்டி, யஞ்சிலிரண்டையறுத்தனநந்தியே" என்றும்; "வாசிவாவென்றுவாசியைவைத்து, வாசியோடொன்றவகையறிவாரில்லை, வாசியோடொன்றவகையறிவாளர்க்கு, வாசியோடீசன் மகிழ்ந்திருந்தானே" என்றும்; "நாயோட்டுமந்திரநான்மறைவேதம், நாயோட்டுமந்திரநாதனிருப்பிடம், நாயோட்டுமந்திரநாதாந்தச்சோதி" என்றும்; திருமந்திரத்திலும்; "இந்தவஞ்செழுத்திலிரண்டெழுத்தொழிப்பதென்னையென்றுமையவள்வினவ, அந்தமிலின்பதுன்பவேதனையில

மூத்துவதிரண்டெழுத்தாமால், சிந்தனைக்கரியசிவமிருபாலுஞ்சேர்ந் துயிர்நடுவேணைந்திலங்கும், ஐந்தெழுத்தினையேகாரணமெனலாமது முத்திக்குறுதுணையாமே" என்றும்; "பதியெழுத்தை விடுத்தவர்கள் பண்ணும்பூசையவமாகும், பதியெழுத்தைவிடுத்தவர்கள் பண்ணுஞ் செபமுமவமாகும்" என்றும் நிஷ்டானுபூதியிலுங் காண்க.

தத்துவங்கள்:—தொண்ணூற்றாறும் "நமசிவய" வெனும் பஞ்சாட்சரங்களிலடங்குமென்பது.

நகாரத்தில் :—பிருதிவு - மண், மயிர், தோல், நரம்பு, எலும்பு, தசையாகியகுணங்கள் ரு - சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணமாகிய ஞானேந்திரியங்கள் ரு - வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமாகியகன்மேந்திரியங்கள் ரு-தைசதஅகங்காரம், ராஜதங்காரம், பூதாதிஅகங்காரம் - (ங). மனம் க - ஆக விருபதாம்.

மகாரத்தில்:—அப்பு - தண்ணி. நீர், உதிரம், மூளை, சுக்கிலம், மச்சைஎன குணங்கள் ரு-சுழுமுனை இடகலை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், சங்குனி, குகு எனநாடிகள் ய. தாமதகுணம். சூக்குமை, வைகரி வாக்குகள். உ - புத்தி க - ஆகவிருபதாம்.

சிகாரத்தில்:—தேயு - நெருப்பு. சோம்பு, பயம், நித்திரை, மைதுனம், ஆகாரம் என்குணங்கள் ரு. சுத்தம், மிச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் எனுஞ் சுத்தத்துவங்கள் ரு-தைசதவகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், பூதாதி அகங்காரம் என, ங. சாத்வீககுணம் க - ஆகபதினேந்தாம்.

வகாரத்தில்:—வாயு - காற்று. ஓடல், நடத்தல், கிடத்தல், நிருத்தல், திரிதல் எனகுணங்கள் ரு. சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனுந்தன்மாத்திரைகள் ரு. வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமெனக் கன்மேந்திரியவிஷயங்கள் ரு. பிராணன், அபானன், வியானன், சமானன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனும் வாயுக்கள் ய. உயிர் க - ஆகவிருபத்தேழாம்.

யகாரத்தில்:—ஆகாயம்-உள்ளம். காம, குரோத, லோப, மோக, மதம், எனும் குணங்கள் ரு. காலம், நியதி, கலை

வித்தை, ராகம், புருடன், மாயைஎனும் - அசுத்ததத்துவங்கள் ௭. சித்தம் ௧ - ஆகபதினுலாம்.

மொத்ததத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் பஞ்சாட்சரங்களிலும், இவ்வளவும் ஓரெழுத்திலும்பிறக்குமாம். நவ்வெழுத்து-பிரமா, மவ்வெழுத்து-விஷ்ணு, சிவ்வெழுத்து-உருத்திரன், வவ்வெழுத்து-மஹேஸ்வரன், யவ்வெழுத்து - சதாசிவனுமாம். உவ்வெழுத்து - விந்துவாம். அவ்வெழுத்து-நாதமாம். மவ்வெழுத்து - மகம்மேருவாம். ஊமையெழுத்து - நான்கு வேதங்களுமறியாதபொருளாம். ஓங்காரம் ஊமையெழுத்திற் பிறக்குமாம். உவ்வில்மவ்வும், அவ்வில்யவ்வும்வவ்வும், சிவ்வில் மவ்வும், மவ்வில் நவ்வும், சிவாயநம'' வில்தொண்ணூற்றாறுதத்துவங்களும் தோன்றினவாம்.

(உ - ம்.) ஓங்காரமுதலூமைதனிற் பிறக்குமொவ்வெழுத்திலீரெழுத்து முதித்து நிற்கும், பாங்கான உவ்வெழுத்தில் மவ்வுந்தோன்றும்பகர்ந்தஅவ்வில் யவ்வெழுத்தும் வவ்வுந்தோன்றும், நீங்காத சிவ்வெழுத்தில் மவ்வுந்தோன்றும்நின்றமவ்விளவ்வெழுத்து நேராய்த் தோன்றும், திங்கானதத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் சிவாயநமவஞ்செழுத்திற் செனித்தவாறே'' என்றும்; ''தத்துவங்கஞ்செழுத்திற் பிறந்தவாறுந்தனித்தனியே பிரித்தெனக்குத் தெரியநன்றாயுய்த்துரைத்தபடி தெளிந்து விபரத்தோடுமோரெழுத்துக்கவ்வளவென்றறிந்துகொண்டேன்'' என்றும், ''நவ்வெழுத்துதெய்வமாணுக்கனேகேள் நான்முகனுமாகு மவ்வெழுத்துமாலாம், சிவ்வெழுத்துருத்திரனுமாகுமென்றே செப்பு மகேசுரனும் வவ்வெழுத்தேயாகும், யவ்வெழுத்து சதாசிவனுமாகுமென்றே யறைந்திடுவுவ்வெழுத்துவிந்து நாதமவ்வா, மொவ்வெழுத்து மகாமேரு வூமையெழுத்தானையொருநான்குவேதமறியாதபரமாமே'' என்றும், தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறடங்கியவிபரம் உடு-முதல் உகூ-வரைசெய்யுளிலும், உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

சித்தர்ஞானம் 5-வது படலத்தில் அக்கரங்களைப்பற்றி சொல்லியிருப்பவைகளையுமறிக.

மகாமந்திர அக்கரவிளக்கம்

மூன்றாம்படலம் முற்றிற்று.

நான்காம்படலம்

தத்துவவிளக்கம்.

தூலதேகம், சூக்குமதேகம் என இரண்டாம்.

தூலதேகமாவது:—மண்முதல் வானீராகிய ஐந்து பூதங்களின் பரிணாமகாரியத்தாலுண்டானதாம். அன்னத்தில் ரத்தம், ரத்தத்தில் தசை, தசையில் அழுக்காகிய சுக்கிலம், சுக்கிலத்தில்கர்ப்பந்தரித்துச் சரீரமுண்டாகுமாம்.

சூக்குமதேகமாவது:—காலதத்துவமுதல் நிலமுடிவாகிய முப்பத்தொருதத்துவத்திலடங்கியதெனப்படும். தத்துவங்கள் முப்பத்தொன்றும் திருவருள்பிரேரகத்தால் மாயையினின்றுண்டாகுமாம். உடம்பு உயிரைப்பெற்று வாழுமாம். காரண கர்த்தாவாலெல்லாம் உண்டாக்கப்பட்டனவாம்.

தேகம் தேகதத்துவங்கள் ஆன்மாவாகா தென்பது:—சமயிகளானஉலகாயதன் தூலஉடம்பையும், புத்தன் அந்தக்கரணங்களையும், அருகன்முக்குணங்களையும், ஆன்மாவெனக்கூறுவர்களாம். சரீரம் சடமாதலால் ஆன்மாவையன்றி போக்குவரவு செய்யமாட்டாது. சூக்குமசரீரமாகிய கலாதிகள் அத்தூசரீரமாகிய மனைக்குப்பகல்விளக்குப்போல அறிவைப்பிரகாசிக்குமாம். இவைகளுக்கெல்லா மேலாய் நிலைபெற்றஞானக்கிரியைகளையுடைய ஆன்மாசரீரங்களுக்கு வேறென்பது உண்மையென்று பிரத்தியக்ஷத்தி லறியப்படுமாம். ஆன்மாக்களுக்குஇறைவனே தலைவனும்.

அறிவுமாயைக் கப்பாற்பட்ட வியாபகமேன்பது:—வைசேடிகன் மனமுதலியதத்துவங்கள் வந்துகூடியகாலத்து அறிவுண்டாகுமென்றும்; பரிணாமவாதி ஆன்மாவுக்குச் சுதந்தரமாய் அறிவில்லை இறைவன் உணர்த்த உணருமென்றும்; அறிவில்லாதகன்மயோகிகள் ஆன்மா உடலினுளிடத்திலிருக்குமென்றும்; பாஞ்சராத்திரி ஆன்மாபரமாணுவாயிருக்குமென்றும்; சமணர் உடம்புமுழுதிலும் ஆன்மாவியாபித்திருக்குமென்றும்; மாயாவாதி போக்குவரவின்றியெங்கும்பூர

ணமாயிருக்குமென்றும் சொல்லுவர்களாம். சித்தாந்தம்யா தெனில்:—நுண்ணியதாயிருக்கப்பட்டதத்துவங்களாகியசூக் குமதேகங்களுக்குக்காரணமாகியவியாபகமாயிருக்கு மசுத்த மாயைக்கும் அதற்குமேலாகிய சுத்தமாயைக்கும்அப்பாற் பட்ட வியாபகமே அறிவு எனப்படுமாம்.

பிரகிருதி, மாயையில் தோற்றப்பட்ட விருபத்தினுறு தத்துவங்களுக்கும் வேறுதலாலதற்குக் காரணமெனப்படும். அந்தமாயைக்குமேலான யிருபத்தைந்தை ஆன்மாவென்றெ ண்ணப்பட்டதாம். பக்கம் 98-லிருப்பதையுமறிக.

எட்டுருவென்றது :—பஞ்சபூதங்கள்,சந்திர,சூரியர்,ஆன் மாவுமாம்.

மலமேன்பது:—ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலமெ னமூன்றும். இருள்ஒன்றுயிருந்தும் பலகண்களையுமறைத் தாற்போல ஆணவமலம் ஒன்றேஅனந்த ஆன்மாக்களையுமறை த்ததாம்.

தனுகரணபுவன போகங்களேன்பது.

தனுவேன்றது:—பஞ்சபூதங்களாகிய தேகமாம். கரண மாவது :—அகக்கரணம்புறக்கரணமாம். புவனமேன்பது :— கன்மப் புசிப்புக்குண்டான யிடமெனப்படும். போகமேன் பது:—புசிப்புள்ள சத்தாதிவிஷயங்களாம்.

தத்துவங்கள் உற்பத்தி.

பஞ்சகிருத்தியங்களுக் கேதுவாகிய சுத்தம், ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் எனஐந்தும் சுத்தமாயையிலே நிலை பெறுமாம். அசுத்தமாயையிலே அனந்ததேவரருளினாலே ஆசைமிகுதற்குக்காரணமான காலம், நியதி ,கலை, வித்தை, இராகம், இவ்வைந்துந் தோன்றினவாம். உருத்திர தேவர ருளினாலே பிரகிருதி குணங்களான சத்துவ, ரஜஸ், தமஸென் னுமுக் குணங்களுண்டாயினவாம். இக்குணங்களின் தோற்ற மேசித்தம் புத்தி எனப்படும். புத்தியில் தைசதஅகங்காரம், வைகரிஅகங்காரம், பூதாதிஅகங்காரமென மூன்றுதித்தன வாம். தைசதஅகங்காரத்தில் நல்லசாத்துவீகருணமுடைய

மனமும், ஞானேந்திரியங்களானசோத்திரம், தொக்கு,சட்சு, சிக்குவை, ஆக்கிராண மெனுமைந்தும்விரிந்தும், வைகரி அகங்காரத்தில் ரசோகுணத்தைப் பொருந்தியகன்மேந்திரியங்களான வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தமெனுமைந்தும், பூதாதிஅகங்காரத்தில் தன்மாத்திரைகளான சத்தம, ஸ்பரிசம், ரூப, ரச, கந்தமெனுமைந்தும், இந்த ஐந்தில் பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனும் பஞ்சபூதங்களும் தோன்றினவாம்.

சுத்ததத்துவங்களைந்தாவன.

சுத்தம், ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என ஐந்தாம். ஐந்தும் சிவனுடைய ஸ்வதந்திர வடிவமாகுமாம்.

(க) சுத்தம் - ஞானம்ஏறி கிரியைக்குறைந்திருத்தலாம்.

(உ) ஈஸ்வரம் - கிரியைஏறி ஞானங்குறைந்திருத்தலாம்.

(ங) சாதாக்கியம்-ஞானமுங்கிரியையும் ஒத்திருத்தலாம்.

(ச) சத்தி—கிரியை.

(ரு) சிவம்—ஞானமாயிருக்குமாம்.

வித்தியாதத்து வங்களேழாவன.

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை என ஏழாம்.

(க) காலம்:—செல்காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலங்களைப் பொருந்தியிருக்குமாம். (உ) நியதி:—நித்ய கன்மாதிகளை நிச்சயஞ்செய்வித்திருக்குமாம். (ங) கலை:—ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாக்களுக்குச்சிறிதுகிரியை யெழுப்புமாம். (ச) வித்தை:—சீக்கிரத்தில் ஆன்மாவுக்கு அறிவையுண்டுபண்ணுமாம். (ரு) இராகம்: —இச்சையையுண்டாக்கி மயக்குவிக்குமாம். (சு) புருடன்:—விடயத்திலே யழுத்துமாம். (எ) மாயை :—ஒன்றை நினைக்கவொட்டாமல் மயக்கஞ் செய்யுமாம்.

பஞ்சபூதங்களு மவைகளுக்குரிய குணங்கள்முதலியன.

பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என பஞ்சபூதங்களாம். பிரிதிவு-மண். இதற்குரியகுணங்கள்தோல், மயிர், நர

ம்பு, எலும்பு, தசை, ஆக - ரு. பொன்னிறம். தொழில்-கடினம். நாற்கோணம். குறி-வச்சிரம். ஒலி-கடகடா. குணம்-தரித்திடுதல். பீஜம்-லகாரம். தேவதை-பிரமா. தொழில்-சிருஷ்டி.

அப்பு—தண்ணீ. குணங்கள் நீர், உதிரம், மச்சை, சுக்கிலம் மூளை ஆக-ரு. வெண்மைநிறம். தொழில்-குளிர்தல். இருகோணம்-அர்த்தசந்திரன். குறிதாமரை. ஒலி-சலசலா. குணம்பதஞ்செய்தல். பீஜம-வகாரம். தேவதை-விஷ்ணு. தொழில்-திதி.

தேயு—நெருப்பு. குணங்கள் ஆகாரம், மைதுனம், சோம்பு, நித்திரை, பயம் ஆக-ரு. செம்மைநிறம். குறிசுவத்திகம். குணம்-ஒன்றுவித்தல். தொழில்-சுடுதல். ஒலி-தகதக-தமதம. பீஜம் ரகாரம். தேவதை-ருத்திரன். தொழில்-சங்காரம்.

வாயு—காற்று. குணங்கள் ஓடல், நடத்தல், கிடத்தல், திரிதல், யிருத்தல் எனஐந்து. கருப்புநிறம். தொழில்-சலித்திடுதல். அறுகோணம். குறி-அறுபுள்ளி. குணம்-பரந்தவதைத்திரட்டுதல். ஒலி-சச சச. பீஜம்-யகாரம். தேவதை-மஹேஸ்வரன். தொழில்-திரோபவம்.

ஆகாயம்—வெளி. குணங்கள் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், என ரு. நிறம்-தூமம்பால். தொழில்-வெளியாக நிறைந்திருத்தல். கோணம்-வட்டம். குறி-அமுதவிந்து, குணம்-இடங்கொடுத்தல். எதிரொலி. பீஜம்-அகாரம். தேவதை-சதாசிவன். தொழில்-அனுக்கிரகம்.

பூதங்கள். ரு. அவைகளின் குணங்கள்-உரு, ஆககருவிகள் ௩௦.

(உ - ம்.) பூதாதியென்னும் பெயரஞ்சுண்டேதென்னிற்பிருதிவப்புடன் றேயுவாய்வாகாயம், ஆதாரமானமண்ணீர்நெருப்போடசைவானவாயுவெளியதன்பேரைந்தாஞ், சூதானஞானவிந்திரியமைந்துதுய்யதொக்குசட்சு சிங்குவையாக்கிராணந், நீதானசோத்திரமிதன்விரிவுகேளாய்சிறந்தசெவியுடம்புவாய்கண்மூக்காமே என்று உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

ஞானேந்திரியங்களைந்தாவன.

சோத்திரம் - காது. தொக்கு வுடம்பு. சட்சு-கண். சிக்குவை - நாக்கு. ஆக்கிராணம் - நாசி ஆக - ரு.

ஞானேந்திரிய விஷயங்களாவன (பொறிகள்.)

(க) சத்தம் - ஆகாயத்தினம்சம். ஆகாயத்தினிடமாக செவிகேழ்க்கும். (உ) ஸ்பரிசம்-வாயுவினம்சம். வாயுவினிடமாக வுடம்பு சுகமறியும். (௩) ரூபம்—தேயுவினம்சம். தேயுவினிடமாகக் கண்ரூபமறியும். (௪) ரசம்—அப்புவினம்சம்-அப்புவின்னிடமாக நாக்குவுரிசியறியும். (ரு) கந்தம்-பிரிதிவினம்சம். பிரிதிவினிடமாக நாசிவாசனையறியுமாம்.

(உ-ம்.) "உன்னவரிதானதன்மாத்திரையைக்கேட்பாயுரைப் பர்சத்தபரிசமுடன்ரூபரசகந்தம், என்னுமிவைதமிற்சத்தஞ் செவியிற்கேட்கு மியற்பரிசமுடம்புசுகமறியும்ரூபங்,கண் ணுமுருக்காணும் ரசமினிப்பைக்காட்டுங் கருது கந்தம்நாசியினிற் கந்தங்காணும்" என்று உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

கன்மேந்திரியங் களாந்தாவன.

(க) வாக்கு-வசனித்தல். (உ) பாதம் - கமனித்தல். (௩) பாணி-இடுதல் யேற்றல். (௪) பாயுரு-மலசலங்கழித்தல். (ரு) உபத்தம் - ஆனந்தித்தலாம்.

கன்மேந்திரியவிஷயங்களாவன.

(க) வசனம்—ஆகாயத்தினிடமாக வாக்கில்நின்றுபொருந்தவசனித்தல். (உ) கமனம்—வாயுவினிடமாக கால்களால் நடத்தல். (௩) தானம்—தேயுவினிடமாக இருகைகளால் தான முதலியது கொடுத்தல். (௪) விசர்க்கம்—அப்புவினிடமாகஅபானத்தின்கி ழிருந்து மலசலங்களைப்போக்குவித்தல், (ரு) ஆனந்தம்—பிரிதிவினிடமாக விந்தைவிடுதலாம்.

(உ - ம்.) "உண்டுவிரித்திடும் வாக்குப்பாதம்பாணியொப்பரிய பாயுருவென்றுபத்தமைந்தாங், கண்டுகொள்ளும் வாக்குவாயதிறத் தல்பாதங்காணுமிருகால் பாணிகையதாகும், விண்டுமுறைபாயுருக் கண்ணுணியாகும் விரித்தபடியுபத்தமென்பதுவேலிங்கம்" என்று உடலறிவிளக்கத்திலறிக.

தசநாடிகளுமவைகளின் குணங்களுமாவன.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிங்குவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, குகு, அலம்புடை, சங்கினி எனப்பத்தாம்.

(க) இடைகலை:—வலக்காற்பெருவிரலினின்று அசைந்திளகி ஏறியிடது நாசியைப்பற்றுமாம். (உ) பிங்கலை:—இடது காற்பெரு விரலினின்று அசைந்திளகி ஏறி வலது நாசியைப் பற்றுமாம். (ங) சுழுமுனை:—மூலத்திற்றோன்றி நடுவெழுந்து சிரசுமுட்டி பிராணவாயுவுட னிற்குமாம். (ச) சிங்குவை:—உண்ணாவினின்று அன்னசாரம் உளறவும் பானத்தை விழுங்கவுஞ்செய்யுமாம். (ரு) புருடன்:—வலது கண்ணினின்று மெய்மறந்தபோது மசைவாகநிற்குமாம். (சு) காந்தாரி :—இடதுகண்ணிலிருந்து மணியை ஆட்டுவிக்குமாம். (எ) அத்தி:—வலக்காதிலிருந்து சத்தங்களைக்கேட்குங்கருவிகளைக்காக்குமாம். (அ) குகு:—இடக்காதிலிருந்து சத்தங்களைக்கேட்குங் கருவிகளைக்காக்குமாம். (கூ) அலம்புடை:—கண்டத்தினின்று நாவிற்கசிந்தநீர்பொசிய உபாயங்கள் செய்யுமாம். (ய) சங்கினி:—குய்யத்தைப்பற்றி நின்று ஆனந்தத்தில் மிஞ்சவொட்டாதிருந்து காக்குமாம்.

(உ - ம்.) "பீடாருநாடிகள் பேர்பேசுமிடகலையும், வாடாதபிங்கலையும் வண்சுழுனை - நாடார், சிகுவைபுருடனொடு காந்தாரியத்தி குகு, தகுமலம் புடைசங்கினி" என்று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

* தசவாயுக்களுமவைகளுக்குரிய குணங்களுமாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், வுதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிதரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் என வாயுக்கள் பத்தாம்.

(க) பிராணன்:—வாயுவினம்சம். மூலமுதல் சிரசு முட்டியிருவிழிகளின்கீழாய் நாசிவழியோடி பனிரெண்டங்குலம் பாய அவ்வற்றில் எட்டுவட்புக நாலு கழியுமாம். (உ) அபானன்:—அக்கினியினம்சம் உந்தியின்கீழ்நின்று அசனங்களை ஜீரணிப்பித்துமலங்களைப் போக்குவிக்குமாம். (ங) வியானன் :—தோளில்நின்று மிகக்களையும் தவனமுமுண்டாக்குவிக்குமாம். பரிசங்களை யறியுமாம். (ச) உதானன்:—கண்டத்தானத்தினின்றுறத்துச்சரிக்குமாம். (ரு) சமானன்:—நாபித்தானத்திலிருந்து அன்னபானாதிகளை உதிரமாக்கி நாடிகளின் வழியாய் சமமாகப்பாகித்துதேகத்தை வளர்க்குமாம். (சு) நாக

ன்:—வாயிலிருந்துவாந்திசெய்விக்குமாம் கொட்டாவியும்விக்கலுமுண்டுபண்ணுமாம். (எ) கூர்மன்:—நேத்திரத்திலிருந்து விழிக்குமாம். கண்களிப்பு நகைப்பு மயிர்க்குச்சரிப்புஞ்செய்விக்குமாம். (அ) கிரிதரன்:—மூக்கினின்று தும்பச்செய்யுமாம். (௯) தேவதத்தன்:—மார்பினின்றுகபத்தைச்சேர்ந்துநெட்டிக் கொட்டாவியும் விக்கலுமுண்டாக்குமாம் உயுத்தமுஞ்செய்யுமாம். (௰) தனஞ்சயன்:—வீங்கச்செய்யுமாம். சரீரம்வீங்கி வெடிக்கி லோடிப்போகுமாம்.

(உ-ம்.) "தசவாயுவின்பெயரைச்சாற்றக்கேள்ப்ராணன்,நிசமாரபானனேர்வ்யானன்-சமான, னத்தகையனுகனு தானன்கிரிகரன் கூரேவ, தத்தன்றனஞ்செயனிதாம்" எ-று ச்வானுபவமாலையிலறிக.

அந்தக்கரணங்களாவன:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமெனநான்காம்.

(க) மனம்:—வாயுவின்கூறு விஷயங்களை நினைக்குமாம். (உ) புத்தி:—அக்கினியின்கூறுவிசாரிக்குமாம் ரூபபேதங்களை விளக்குமாம். (ந) சித்தம்:—அப்புவின்கூறு சிந்திக்கிறதாம். (ச) அகங்காரம்:—பிருதிவியின்கூறு கொண்டெழுப்புமாம்.

அறிவு:—உள்ளம் - ஆகாயத்தினம்சம் உச்சியில்நின்று சகலத்தையு மறியுமாம்.

உ-ம். "என்றுமறிகரணமினி நான்குகேளா யியம்புமனம்புத்தியாங்காரஞ்சித்தம்" என்றும், "மனமானசெயனினைக்கும்புத்திவிசாரிக்கு மகங்காரங்கொண்டெழுப்புஞ்சித்த மொன்றிவிக்கும்" என்றும் உடலறிவிளக்கத்திலும், "அறிவாவதுள்ளமாகாயத்தஞ்சமாயுச்சியினின்றே, செறியுஞ்சத்தார்த்தங்களெல்லாந்திரமாயுணர்ந்துதெளிந்ததனுன்" என்று ஞானநுபவசாரத்திலுமறிக.

குணங்கள்:—சத்துவம், ரசஸ், தமஸ் என மூன்றும். அகங்காரங்கள்:—தைசத அகங்காரம், வைகரி அகங்காரம், பூதாதிஅகங்காரமெனமூன்றும். (க) சத்துவகுணம்:—அறிவு- தைசத அகங்காரத்துடன் அறிவைப்பற்றிநிற்குமாம். (உ) ரசோகுணம்:—விகாரம் - வைகரி அகங்காரத்துடன் தொழிலைப் பற்றிநிற்குமாம். (ந) தமோகுணம்:—மூடம் - பூதாதிஅகங்காரத்துடன் மயக்கமாகிய உருவத்தைப்பற்றி நிற்குமாம். பக்கங்கள்-83, 93-யும் பார்க்க.

(உ-ம்.) "சாத்துவிகம்ராசதந்தாமதமென்றே,யேத்தவருபவை மூன்றே" என்று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

வாக்குகள்:—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்காம். சூக்குமை:—சூக்காதிபேசுமாம். பைசந்தி:—கொஞ்சம்வார்த்தைபேசுமாம். மத்திமை:—மெத்தனப்பேசுமாம். வைகரி:—வினைகள்சவுரியங்கள் செய்யுமாம். பக்கம் 165-யும் பார்க்க.

ஆகதத்துவங்கள்மொத்தம் தொண்ணூற்றாறெனப்படும்.

தாதுக்களாவன:—ரசம்,உதிரம், மாம்சம்,அத்தி, மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் ஆக ஏழாம்.

பஞ்சகோசங்களாவன:—அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என ஐந்தாம்.

(க) அன்னமயம்:—தாதுக்களாலெடுத்ததாம்.(உ)பிராணமயம்:—அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும் பலமுமடங்கியதாம். (ஙூ) மனோமயம்:—அப்பலத்தினாலேவந்து தோன்றியதாம். (ச) விஞ்ஞானமயம்:—அம்மனத்தின்கண்தோன்றிய விஞ்ஞானமாம். (ரு) ஆனந்தமயம்:—வித்தையால் அல்லது கல்வியால்தோன்றிய ஞானமாம்.

அவத்தைகள்:—சாக்கிரம்,சொப்பனம்,சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமென ஐந்தாம். விரிவு 113-வதுபக்கத்திலறிக.

பிணிகள்:—வாதம் - வாயுவினம்சம். பித்தம் - அக்கினியினம்சம். சிலேத்துமம்:—அப்புவினம்சமாம்.

(எ - ம்.) "வாதமொடுபித்தமிவை மாருதசேத்துமமும், பேதமிலாமுப்பிணி" என்று சுவாநுபவமாலையிலறிக.

ஈஷணைகள்:—தாரேஷணை - பெண்ணாசைகொள்ளல். புத்திரேஷணை-புத்திரர்மீ தாசைகொள்ளல். அர்த்தேஷணை-பொருள் மேலாசைகொள்ளலாம்.

(உ - ம்.) "அத்துவிதநூல்களவையோது மீஷணைகள், சத்துவ மீளதாரேஷணையுடனே-யொத்து, வருபுத்திரேஷணையுமாறுமலன்பு,தருமோரர்த்தேஷணையுந்தான்" எனறுசுவாநுபவமாலையிலறிக.

தத்துவவிளக்கம்

நான்காம்படல முற்றிற்று

ஐந்தாம்படலம்
சித்தர்ஞானநிவிளக்கம்.

சட்டை முனிவர்ஞானம்.

சரியை, கிரியை யோக ஞானம் ஞானமுத்திரைமுதலியன.

மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசையுடையோருக்கு ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தமெய்துமாம். ஞானத்திற் புகுந்தோர்க் கவைகளில்லையாம். நகாரமுதல் யகாரம்வரையில் யோகத்திற்கும், அகாரமுதல் மகாரம்வரையில் ஞானத்திற்குமூலமாம். வாசி, மௌனமௌன வித்தைகளிரண்டாம். சாம்பவி, கேசரி என முத்திரைகளிரண்டாம். யோகத்துக்கு ஆதிவித்தைதேசி (வாசி) யாம். மௌனமென்றால் ஞானவித்தையாம். வாசியை அடக்கத்தக்கவனே சித்தனும். மனத்தையெழும்பவொட்டாமற்கொன்றவனேஞானியாம். கருவிகளைக் கட்டி யிருத்தினவனே சிவயோகியாம்.

பிரணவஉற்பத்திஒடுக்கம்:—ஓங்காரம்—அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதமென ஐந்தெழுத்தாம். ஐந்துக்கும் மூர்த்திகள் நிரைநிரையே பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரன், மஹேஸ்வரன், சதாசிவனும். மண், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயமெனவும் படும். அகாரம் உகாரத்திலும், உகாரம் மகாரத்திலும், மகாரம் விந்துவிலும், விந்துநாதத்திலும், நாதம்சத்தியிலும்,சத்தி சிவத்திலும், சிவம் பரத்திலும் ஒடுங்குமாம். மண்ணை தண்ணியும், தண்ணியைநெருப்பும், நெருப்பைகாற்றும், காற்றை ஆகாயமும் விழுங்கிநிற்குமாம்.

வேதாந்த மார்க்கம்:—அகார, உகார, மகாரம் மூப்பாலென் றுவழங்கப்படுமாம். அதன் ஒளியைச்சொல்லப்போகாததாம். மவுனஞ்சென்றால் மவுனநாதன்றேவி கேசரியின்பாதமலர் காணலாகுமாம். மனத்தையடக்கிப்பார்த்தால் ஞானமுண்டாகுமாம். சத்துவகுணமுண்டானால் மனமடங்குமாம். சகலத்துக்குங் காரணமாகிய பெண்ணாசைநீங்கினால் திரோதாய் மயக்கநீங்கி வேதாந்தவழியிற் செல்வரென்றும், வேதாந்த

வாளினாலேயே அந்தமயக்கத்தை நீக்கவேணுமென்றுங்கூறப் படும். வாதியென்றால் மவுனவாதி, நிசவாதி, நின்மலவாதியாம். கோடித்தொழில்செய்வதும் வறுமைக்கேயாம்.

ஞானயோக மென்பது:—தேகமெல்லாந்தாயம்சம். அப் பனுக்கு எலும்போடே நரம்பிரண்டாம். அந்தவிரண்டான வாயுவிலே ஒன்றுசத்தி, மற்றொன்று பிராணவாயு சிவமாம். இரண்டும் ஒன்றாகக்கூடி மய்யமாய்நிற்பதே சுழுமுனையாம். அந்தச்சுழுமுனையில் மூன்று காந்தியுண்டாம். பிராணன் நெஞ்சினுள்ளே தாமரை நூல்போலாடுமாம். அதிலிரட்டித்த அபானவாயுவையுங் கண்டால் ஞானயோகமாம். கைலாய தேகமாகுமாம். இதுபுஜண்டர்நவகோடிசித்தர்களனுபவமாம்.

வாசி பிராணாயாமமாவது:—மூலத்தில் வாசிவைத்துலே சாய்ப் பிராணாயாமஞ்செய்ய குண்டலிக்குள் நடனமும், சூரி யப்பிரகாசம்போலக்காந்தியும் தோன்றுமாம். கண்டத்தில் "அங்" கென்றாணவாய் திரக்க வொட்டாதாம். புருவமத்தி யில் மவுனத்தையொட்டி யூதசாம்பவியைக் காணலாகுமாம். புருவமையந்திறந்து அமுதமுண்டாய் காயசித்தியுண்டாகு மாம். குண்டலிக்குள் வாசியைவைத்துப் பிராணாயாமம்பண் ணத்திரண்டொலியுஞ்சிலம் பொலியுங் காணுமாம். இவை யோகமாம். மவுனத்தில்நிற்கஞானமாம்.

சூரியமண்டல மாவது :—அகாரத்தில் உகாரத்தையணை த்து மகாரத்தைக்கும்பகத்துடன் பணிந்தால் ஆயிரங்கோடி சூரியப் பிரகாசத்துக் கொப்பாகுமாம்.

சந்திரமண்டலமாவது:—சந்திரன்சூரியனிற் சென்றால் வருத்துப்போக்குத்தெரியுமாம். சந்திரனே சூரியனாயும், சூரி யனே சந்திரனாயுமிருக்குமாம். சந்திரனில்சந்திரனாகநின்றால் சூரியனைக்காணமாட்டார்களாம். பிறந்திறந்துமாள்வர்களாம். சந்திரனாகிய இடைகலையை ரவியாகிய சூரியகலையிற்சேர்க்கப் பாலராவராம். தமர் வாசல்பூட்டி வாசி சென்றுவிதையாகி நிற்குமாம். காலறிந்து கால்பிடித்து வாசிபூட்டினால் வாசி சென்று தமர்வாசல்திறந்து பூரணத்தைக்காணலாகுமாம்.

(உ-ம்.) பாச்சப்பா இடைகலையைரவியிற்சேரு பக்குவமாய் ச்சேர்ந்ததினாற்பாலனாமே" என்றும், "காலறிந்துகால்பிடித்து வாசி

பூட்டிக் கலங்காமல் நின்றதினால்கால்தான் சென்று, மேலானதமர் வாசற்பூட்டிமைந்தாவிதையாகநிற்குமடா வாசிசென்று, சேலான தமர்வாசல்திறந்தால்மைந்தா செம்மையுடன்பூரணம்நாம்காணலாமே”என்றும்அகஸ்தியமுனிவர் அமுதகலைக்ஞானத்தி லறிக.

மதிநேர்மை:—“அம்”மென்றுவாசிபூட்டிநின்றால் கோடிமதிகாந்தியும். அமுதமுமுண்டாகுமாம். அந்த அமுதங்கொண்டால்தேகத்துக்கழிவேயில்லையாம்.

விரதநேர்மை:—“ உம் ” என்றுநின்றால் கோடிசூரியப்பிரகாசமும், கண்மூக்குமத்தியில் காந்தியுமுண்டாய்த் தேக மதிபோலத்துலங்குமாம்.

அக்கினி நேர்மை:—“அங்” “அம்” என்றுரேசகபூரகம் பண்ணி கும்பகத்தில் நின்றால் பூரணசொலிப்பும் மௌனமுமுண்டாகுமாம். மவுனவீடறிந்துமதியைத்தள்ளிரவியில் நிற்க பூரணமேவசமாமாகும்.

சத்திசிவமென்றது:—சத்தி-சந்திரன்-சாரமாம். சிவம் - சூரியன்-காரமாம். இவைவேதாந்ததத்துவ மெனப்படும்.

(உ - ம்.) சத்தியென்றபாடத்தில் “புதுமையுள்ள சத்திசிவம் ரவிமதியுமாச்சு, பத்தியுள்ளரவிமதிதான்காரசாரம் பாங்கானகாரமடாரவியுமாச்சு, வெற்றியுள்ள மதியதுவுஞ்சாரமாச்சுவேதாந்ததத்துவமுமிதுவேயாச்சே” என்று அக. மு. அமு. க. க்ஞயானத்திலறிக.

சத்திசிவபூசையாவது:—சத்தியென்றஉகாரத்தில்அகாரமென்கிற சிவத்தைநாட்டி “ நமசி ” யென்றோதசிவசத்தியொன்றாகுமாம். உகாரமுடன் அகாரஞ்சேர்த்து “ நமசி ” யென்று வொருமண்டலஞ் செபிக்கத் தேகம்வசீகரமாகுமாம். சத்திசிவபூசையினாலேதேகம்வலுத்து நரைதிரைமாறி ஒளி காணுமாம். மூச்சோடாமல் பனிரண்டும் வீட்டிலடங்குமாம்.

குளிகையாவது:—விந்து-ரசம். வாசி-மூலிகை. அக்கினி-பீடமாம். இதை “உளம்” என்ற ரசமணியாக்கினால்கௌணத்திலோடலாகுமாம். விந்தைக்கட்டினால் பரப்பிரமமணியாகுமாம். வாசியைஸ்தம்பித்து உள்ளடக்கிக் கபால்மேத்திறனி நாக்கை அண்ணாக்கில் மோதிதமரடைத்துப்பார்க்க கும்மென்றிருள் காணுமாம். அப்பொழுதசைவற நிற்கில்சத்தமுண்டாய்ச் சுடரொளியுங் கதிரும் வீசுமாம். மூக்குசுழுமுனையிற் குறிப்பாய் அரைக்கண்பார்வைபார்க்கக் காதிரண்டுமசைவுண்

வாளினாலேயே அந்தமயக்கத்தை நீக்கவேணுமென்றுங்கூறப் படும். வாதியென்றால் மவுனவாதி, நிசவாதி,நின்மலவாதியாம். கோடித்தொழில்செய்வதும் வறுமைக்கேயாம்.

ஞானயோக மேன்பது:—தேகமெல்லாந்தாயம்சம். அப் பனுக்கு எலும்போடே நரம்பிரண்டாம். அந்தவிரண்டான வாயுவிலே ஒன்றுசக்தி, மற்றொன்று பிராணவாயு சிவமாம். இரண்டும் ஒன்றாகக்கூடி மய்யமாய்நிற்பதே சுழுமுனையாம். அந்தச்சுழுமுனையில் மூன்று காந்தியுண்டாம். பிராணன் நெஞ்சினுள்ளே தாமரை நூல்போலாடுமாம். அதிலிரட்டித்த அபானவாயுவையுங் கண்டால் ஞானயோகமாம். கைலாய தேகமாகுமாம். இதுபுஜண்டர்நவகோடிசித்தர்களனுபவமாம்.

வாசி பிராணாயாமமாவது:—மூலத்தில் வாசிவைத்தாலே சாய்ப் பிராணாயாமஞ்செய்ய குண்டலிக்குள் நடனமும், சூரி யப்பிரகாசம்போலக்காந்தியும் தோன்றுமாம். கண்டத்தில் "அங்" கென்றாணவாய் திரக்க வொட்டாதாம். புருவமத்தி யில் மவுனத்தையொட்டியூதசாம்பவியைக் காணலாகுமாம். புருவமையந்திரந்து அமுதமுண்டாய் காயசித்தியுண்டாகு மாம். குண்டலிக்குள் வாசியைவைத்துப் பிராணாயாமம்பண் ணத்திரண்டொலியுஞ்சிலம் பொலியுங் காணுமாம். இவை யோகமாம். மவுனத்தில்நிற்கஞானமாம்.

சூரியமண்டல மாவது :—அகாரத்தில் உகாரத்தையணை த்து மகாரத்தைக்கும்பகத்துடன் பணிந்தால் ஆயிரங்கோடி சூரியப் பிரகாசத்துக் கொப்பாகுமாம்.

சந்திரமண்டலமாவது:—சந்திரன்சூரியனிற் சென்றால் வருத்துப்போக்குத்தெரியுமாம். சந்திரனே சூரியனையும், சூரி யனே சந்திரனையுமிருக்குமாம். சந்திரனில்சந்திரனாகநின்றால் சூரியனைக்காணமாட்டார்களாம். பிறந்திறந்துமாள்வர்களாம். சந்திரனாகிய இடைகலையை ரவியாகிய சூரியகலையிற்சேர்க்கப் பாலராவராம். தமர் வாசல்பூட்டி வாசி சென்றுவிதையாகி நிற்குமாம். காலறிந்து கால்பிடித்து வாசிபூட்டினால் வாசி சென்று தமர்வாசல்திரந்து பூரணத்தைக்காணலாகுமாம்.

(உ - ம்.) பாச்சப்பா இடைகலையைரவியிற்சேரு பக்குவமாய் ச்சேர்ந்ததினாற்பாலனாமே" என்றும், "காலறிந்துகால்பிடித்து வாசி

பூட்டிக் கலங்காமல் நின்றதினால்கால்தான் சென்று, மேலானதமர் வாசற்பூட்டிமைந்தாவிதையாகநிற்குமடா வாசிசென்று, சேலான தமர்வாசல்திறந்தால்மைந்தா செம்மையுடன்பூரணம்நாம்காணலாமே" என்றும்அகஸ்தியமுனிவர் அமுதகலைக்ஞானத்திலறிக.

மதிநேர்மை:—"அம்"மென்றுவாசிபூட்டிநின்றால் கோடிமதிகாந்தியும். அமுதமுமுண்டாகுமாம். அந்த அமுதங்கொண்டால்தேகத்துக்கழிவேயில்லையாம்.

விரதநேர்மை:—"உம்" என்றுநின்றால் கோடிசூரியப் பிரகாசமும், கண்மூக்குமத்தியில் காந்தியுமுண்டாய்த் தேக மதிபோலத்துலங்குமாம்.

அக்கினி நேர்மை:—"அங்" "அம்" என்றுரேசகபூரகம் பண்ணி கும்பகத்தில் நின்றால் பூரணசொலிப்பும் மௌனமுமுண்டாகுமாம். மவுனவீடறிந்துமதியைத்தள்ளிரவியில் நிற்க பூரணமேவசமாமாகும்.

சத்திசிவமென்றது:—சத்தி-சந்திரன்-சாரமாம். சிவம் - சூரியன்-காரமாம். இவைவேதாந்தத்துவமெனப்படும்.

(உ - ம்.) சத்தியென்றபாடத்தில் "புதுமையுள்ள சத்திசிவம் ரவிமதியுமாச்சு, பத்தியுள்ளரவிமதிதான்காரசாரம் பாங்கானகாரமடாரவியுமாச்சு, வெற்றியுள்ள மதியதுவுஞ்சாரமாச்சுவேதாந்தத்துவமுமிதுவேயாச்சே" என்று அக. மு. அமு. க. க்ஞயானத்திலறிக.

சத்திசிவபூசையாவது:—சத்தியென்றஉகாரத்தில்அகாரமென்கிற சிவத்தைநாட்டி "நமசி" யென்றேதசிவசத்தியொன்றாகுமாம். உகாரமுடன் அகாரஞ்சேர்த்து "நமசி" யென்றுவொருமண்டலஞ் செபிக்கத் தேகம்வசீகரமாகுமாம். சத்திசிவபூசையினாலேதேகம்வலுத்து நரைதிரைமாறி ஒளி காணுமாம். மூச்சோடாமல் பனிரண்டும் வீட்டிலடங்குமாம்.

குளிகையாவது:—விந்து-ரசம். வாசி-மூலிகை. அக்கினி-பீடமாம். இதை "உளம்" என்றரசமணியாக்கினால்கௌணத்திலோடலாகுமாம். விந்தைக்கட்டினால் பரப்பிரமமணியாகுமாம். வாசியைஸ்தம்பித்து உள்ளடக்கிக் கபாலமேத்திநுனி நாக்கை அண்ணாக்கில் மோதிதமரடைத்துப்பார்க்க கும்மென்றிருள் காணுமாம். அப்பொழுதசைவற நிற்கில்சத்தமுண்டாய்ச் சுடரொளியுங் கதிரும் வீசுமாம். மூக்குநுனியிற் குறிப்பாய் அரைக்கண்பார்வைபார்க்கக் காதிரண்டுமசைவுண்

டாய் எழுவாய்ல்களுமடைபட்டுவாசிகீழேநோக்குமாம். அப்போதுசிவ்வென்று சுழுமுனையையழுத்திக் கொள்ளநந்தியிட பீடமாய்அந்தவேகம் லிங்கவட்டம் அபானவாயலையடைக்குமாம். அப்பகபாலம்விம்மலாய்ச்சுடர்க்கம்பங்கொதிகொண்டு மனமயங்குமாம். அப்ப ஓம் என்று கும்பத்தோடே பீசத்தில் மனதையூணவாசி மேலேநோக்கித்தண்டுவழியே சுடர்க்கம்பநரம்புமார்க்கமாயோடி அண்டத்துள்ளே அமுர்தத்தில் நிற்குமாம். அப்பஅக்கினி அதிகமாய் விந்துவை வாசி பம்பரம்போற்சுத்தி மணிபோற் செய்யுமாம்.

(உ - ம்.) தானென்றஞானிக்குகுளிகையொன்று என்றபாடத்தில், "தேனென்ற விந்துவல்லோரசமுமாகுஞ் சேர்ந்துநின்றவாசியல்லோ மூலியாகும், மானென்ற அக்கினியேபீடமாகும் மக்களேரசமணியின்மார்க்கத்தாலே, ஊனென்றரசமதனைமணிபோற்செய்தால்உத்தமனேகெவுணத்திலோடலாமே" என்றும், "வீரப்பாஉன்னிடத்தில் வாசிதன்னை விதமாகஸ்தம்பித்துள்ளடக்கியேத்து காரப்பாவாசிதனைஸ்தம்பனமேசெய்யகாட்டுகிறேன்கபாலத்தில்கண்டு கொள்ளு, வீரப்பாநுனிநாக்கைஅண்ணாக்கில்மோதி விளங்கிநின்றதமர்தனையுமடைத்துப்பாரே" என்றும், "அடைக்கயிலே கும்மென்று யிருட்டுகாணும் அலைத்துவிடுந்தேகத்தையலைக்கவேண்டாம், உடைக்கயிலே அவ்விடத்திற்சத்தங்காணும் ஓடுகின்ற சுடரொளியுங்கதிரும்வீசும், படைக்கயிலே விழியிரண்டுமரைக்கண்பாருபருமூக்குச்சுழிமீதிற் குறிப்பாய்பாரு, கடைக்கயிலே காதிரண்டுமசைவுகாணுங்கண்டத்தின்வாசல்கதவடைக்கும்பாரே" என்றும், "பாரப்பா அடைத்துவிடும்வாசலேழும்பண்பானவாசியதுகீழேநோக்குஞ், சேரப்பாவாசியதுயிரங்கும்போது சிவ்வென்றசுழிமுனையை யழுத்திக்கொள்ளு" என்றும், "தானென்றவாசியது பீசஞ்செல்லும், சரிவரவேசென்றபின்புசொல்லக்கேளு, மானென்றகபாலமெல்லாம் விம்மலாகும், தேனென்ற சுடர்க்கம்பம் தொதிப்புக்கொள்ளுஞ் சொல்லவென்றால்மனமங்கே மயக்கங்காணும், ஓமென்றமனத்தாலேகும்பத்தோடே ஒதிங்கிநீபீசத்தில்மனத்தையூணே" என்றும், "ஊணவேவாசியது மேலேநோக்கு முட்புகுந்துதண்டுவழியோடும் பாருஆணவே அமுர்தத்தில்வாசிநிற்கும் அப்பவல்லோ அக்கினியுமதிகமாமே" என்றும், "அதிகமென்ற அக்கினியோகதிம்ராகோடி ஐயய்யோ கண்ணிமைக்குளடங்குமோசொல்,பதிகமென்ற விந்துவைத்தான்வாசிதானும் பம்பரம்போற்சுத்தியல்லோமணிபோற்பண்ணும்" என்றும் அக. மூ. ஞானோபதேசம், 14-ல்காண்க.

விந்துசாரணையாவது:—நுனிநாக்கை அணுப்போலநீக்கி வாசிபார்க்க வாசிஉருண்டு படீரென்று பீசத்துளிரங்கி நந்தி வழியாய்அக்கினி வீட்டிற்சென்று அண்ணாக்குத்திரந்துமூடுடாம். முனைநாக்கை அரைவாசிவாங்க கபாலத்தில்மணிவோடிப் பெருவாசல்மூடிச்சடலத்தை யுசயரத்தூக்குமாம். அப்ப மணிவேகஞ்சுழன்று கப்பத்தினுனிமேற்சென்றுகதவுசற்று நீங்கி க்ஷணத்திலே நாடிவருமணியேரசமணியாம். ஆம்என்ற மணிவேகத்தால் அண்டர்களுமுனிவர்களு மயங்கினார்களாம்.

(உ - பாரப்பாவிந்து மணிவாசிகூடப்படீரென்றே யிரங்கிவிடும் பீசத்துள்ளே, காரப்பாநந்தியுட வழியிற்செல்லுங் காணதுக் குட்சுழலுண்டுசிக்கிக்கொள்ளும், பாரப்பாஅவ்விடத்திலக்கினியின் வீடு அப்பவல்லோ அண்ணாக்குத்திரந்துமூடுஞ், சேரப்பானுருதிரந்துஉட்சிவந்து உருகிவலுவாகுஞ் சாரணையாமெண்ணே" என்றும் "யெண்ணவே நூற்றெட்டுச்சாரணையேபாரு யேகுமடா அண்டத்தில் மணியின்வேக, முண்ணவே முனைநாக்கை அரைவாசிவாங்கு ஓடிவருங்கபாலத்தில் மணிதானப்பா" நண்ணவே சடலத்தை உயரத்தூக்கும்" என்றும், "சேர்க்கவே அண்டமுதற்றிசைகளெட்டுஞ்சுழன்றுவரும் நிமிஷத்தில் மணியின்வேகம், தாக்கவே முன்போலக்கதவைமூட க்ஷணத்திலே கம்பனுனிமேலேசெல்லும்" "சிரக்கவே கதவிநுனிசற்றேநீக்கிக்ஷணத்திலே நாடிவருமணிதானப்பா" என்றும், அகஸ்தியமாமுனிவர் ஞானோபதேசம் 14லறிக.

தசதீட்சைகளாவன:—(க) "அம்"என்று ஒருமண்டலஞ் செபிக்க நமனணுகானும்தேகம் வலுவாய் சித்துண்டாகுமாம். (உ) "உம்"என்றுஒருமண்டலஞ்செபிக்கஅருளுண்டாகுமாம். "சிம்" என்றுமுழுமனதோடு செபிக்கமுத்தியாகுமாம். (ங) "நம்" என்று அருளை யன்பாகநோக்கிசெபிக்க சத்திசிவந்தானாகுவராம். (ரு) "தம்"என்றுவானோக்கிசெபிக்கதேகம்உறுதியாகுமாம். (சு) "அங்"என்றுசெபிக்கதேகம்பக்குவமாகுமாம். (எ) "ரம்" என்றுசெபிக்க திக்குவிஜயஞ்செய்யலாகுமாம். (அ) "கம்"என்றுபிரமபதியிடமாகவையகத்தில்நின்றால் தொல்லைகளற்று தில்லைதெரிசனமும் சித்துக்களுமுண்டாகுமாம். (கூ) "ரும்" என்றுசெபிக்கச் சின்மயதரிசனமுமுத்தியுமுண்டாகுமாம். (ய) "மம்"என்றனுதினமுச்சரிக்கபிறவிநீங்குமாம். அட்டசித்துக்கள் தசதீட்சைபெற்றவர்களிட்த்தாடுமாம்.

(உ - ம்.) "கேளுஅம்மென்று கெடியாகமண்டலம், நாளுடன் செபிக்கில் நமனதுவிலகுஞ், சேலுடன்தேகந்திரமதுவாகும், மாலுடன்சித்தும் வந்திடுந்தானே" என்றும், "ஆனது உம்மென்றன்புடனீயும்,வானதுநோக்கிமண்டலஞ்செபித்தால்,கோனவனருள்தான் குடியிருப்பாமே" என்றும், "அடியினிற் சிம்மென்றன் புடனீயும் வடிவுடனன்றாய் வணங்கிடமுத்தியே" என்றும், "உத்தமநம் மென்றுரிமையாய்ச் செபிக்கில், சத்தஞ்சிவமாய்த்தானவனுமே" என்றும், ஆனதுதம்மென்றன்புடனீயும் வானுடநோக்கி மகிழ்ந்துருக்கொண்டால் உளனுடன்தேகமுறுதியுமாமே" என்றும், "சுருதியிலங்கென்றுடர்ந்துருக்கொண்டால் பருதிபோல்தேகம் பக்குவமாமே" என்றும், திக்கும்பொருளாய்த்தானேரம்மென்று சிக்குமிடந்தனிற் சென்றுசெபித்தால், திக்குவிஜயஞ்செய்யலுமாமே" என்றும், "வையகந்தன்னிற் கம்மெனநில்லே" எ-ம். உன்னமரும்மென யுகந்துருக்கொண்டால் சின்மயமான தெரிசனங்காணும்" எ-ம். "ஆர்ந்திடும்மம் மென்றனுதின நோக்கில் தீர்ந்திடும் பிறவித்திருவுருமாமே" என்றும், மச்சைமுனிநாயனுர் திருமந்திரத்திலறிக.

சிதம்பரச்சக்கரமகிமை :—ஆறுகோடுநேரேகீறி குறுக்கே ஆறுகோடுகீறி உண்டாகும் இருபத்தைந்துவீட்டில் "நமசிவய" வென்றுபோட்டுநடுவணையை யதாவது நடுவெழுத்தைப்பிடித்துமாற சிதம்பர நடனங்காணலாகுமாம். "சிவயநம" வென்று போட்டுநடுவணையைப் பிடித்துமாறகனகசபைதோன்றுமாம். மனதைவைத்துக்கார்க்க கனகமுண்டாகுமாம். "யநமசிவ" என்று போட்டு நடுவணையைப் பிடித்துமாற நடராஜர் அன்புடனெதிர்பட்டுக் கேட்டதெல்லாங் கொடுப்பராம். "மசிவயந" வென்றுபோட்டு நடுவணையைப்பிடித்துமாற சிதம்பரமேயாய் மந்திரங்களெல்லாஞ் சித்தியாய் அஷ்டசித்துமாடலாகுமாம். "வயநமசி" வென்றுபோட்டுப் பூரணத்தைப் பற்றி மனதறிந்துநின்றால் காயசித்தியும் மகாத்மாவென்கிற பேறுமுண்டாகுமாம். அஞ்செழுத்துக்கும் உயிர்சிதம்பரமாம். தானைபூரணமாம். மணியான மனோன்மணியாம்.

(உ - ம்.) "செயலானசிதம்பரத்தின் மகிமைகேளுசிறக்கவே ஆறுவரைநேரேகீறி, மயமானஆறுவரைகுறுக்கேகீறமைந்தனேயிருபத்தஞ்சறையுமாச்சு, தயவானநமசிவயவென்று பொட்டுத்தண்மையுடனடு வணையைப்பிடித்துமாறு, சுயமானசிதம்பரத்தினடனங்காணுஞ்சொல்லுவார்நடனசபையென்றுபாரே" என்றும், "பார

ப்பாசிவயநமவென்றுபோட்டுபொங்காகநடுவணையைப்பிடித்துமாறு, நேரப்பா நின்றகைலாசந்தன்னில் நிச்சயமாய்க்கனகசபை நேரே தோன்றும்" என்றும், "கூரப்பாயநசிவவென்றுபோட்டு குணமாகநடுவனையைப்பிடித்துமாறே" என்றும், "போறப்பாமசிவயனவென்றுபோட்டு புகழாகநடுவனையைப்பிடித்துமாறே" எ - ம், "புனிதமாய் வயநமசியென்றுபோட்டுபூரணத்தில். பற்றி மனதறிவினின்றால், இனிதமுள்ளகாயசித்தியாகுமாகும்" என்றும் அக. மூ. அமுதகலைக்ஞானத்திலறிக.

அஷ்டகன்மச்சித்துக்களாவன:—தேகசுத்திசெய்து நீறுபூசி மந்திரங்களை உச்சரிக்க ஸ்தம்பனம், மோகனம், வசியம், மாரணம், உச்சாடனம், ஆக்ருஷணம், வித்துவேஷணம், பேதனம், என்னும் அஷ்டகன்மச்சித்துக்களுண்டாகுமாம்.

ஸ்தம்பனம்:—புலித்தோல் ஆசனத்திலிருந்து கும்பகத்தில்நின்று சிங்கென்று கமலமணிவாங்கி இந்திரன் திசைநோக்கி "நமசிவய"வென்று நூற்றெட்டுதரம் உச்சரிக்கஸ்தம்பனமாகுமாம். மோகனம்:—கலைமான்தோல் ஆசனத்திலிருந்து மிளகுமணிவாங்கிக் கும்பகத்தில்நின்று அக்கினிதிசைநோக்கி "சிவயநம" வென்று நூற்றெட்டுதரஞ்செபிக்க மோகனமாகுமாம். வசியம்:—பங்கயாசனத்திலிருந்து ருத்திராக்ஷம் கையில்வாங்கிவடகிழக்குமுகமாய்கும்பகத்தில்நின்று "நயமவசி" என்று நூற்றெட்டுதரஞ் செபிக்கவசியமுண்டாகுமாம். மாரணம்:—அத்தியாசனத்திலிருந்து நாபிமணிவாங்கிதென்முகமாய் கும்பகத்தில்நின்று "நசிமயவ" வென்று நூற்றெட்டுதரஞ்செபிக்கமாரணமுண்டாகுமாம். உச்சாடனம்:—மான்றோல் ஆசனத்திலிருந்து துளசிமணிவாங்கி நிருதிமுகத்தில் கும்பகத்தில்நின்று "மசிவயந" வென்று நூற்றெட்டுதரஞ்செபிக்க உச்சாடனமாகுமாம். ஆக்ருஷணம்:—தெற்பையாசனத்திலிருந்து சங்குமணிவாங்கி மேற்குமுகமாய் கும்பகத்தில்நின்று "நசிமயவ" என்றுநூற்றெட்டுதரஞ்செபிக்கஆக்ருஷணமுண்டாகுமாம். வித்துவேஷணம்:—பொற்சிந்தி ஆசனத்திலிருந்து வடமேற்குமுகமாய்கும்பகத்தில்நின்றுஎட்டிமணிவாங்கி "மயவநசி" என்று நூற்றெட்டுதரஞ் செபிக்கவித்துவேஷணமுண்டாகுமாம். பேதனம்:—தேவதார ஆசனத்திலிருந்து முத்து

பலகலைப் புலவர்,
தமிழ்க் "கா.சு" நினைவு இலக்கியக் குழு,
[illegible] - குழித்தலை,
திருச்சி மாவட்டம். 639 104

[illegible]ம்படலம்

மணிவாங்கிடுபேரதிசைநோக்கி "நயவமசி" என்று நூற்றெ
ட்டுதரஞ்[illegible]க்க [illegible]த்னபூண்டாகுமாய்
(உ - ம்.) [illegible] [illegible]சிகரந்துறவேநூ
ற்றெட்டுசெபித்தால[illegible] [illegible]கண்[illegible]
யாகு" என்றும், "தாங்கியேகு[illegible]த்[illegible]ல் நி[illegible]
சிவாயநமவென்றுவோது, பாங்குபெற நூற்[illegible]
பாரிலுள்ளமானிடர்களதி[illegible] [illegible]மாவார்" எ[illegible]
தானெக்கி நயமவசியென்று[illegible] [illegible]ம்பியேனுர்[illegible]
மைந்தா, நண்ணப்பாவலும்[illegible]வர்கண்டாரு
மதாய் வணங்கிநிற்பர்" என[illegible] [illegible]நண்ணியே
முற்றுநசிமய[illegible] [illegible]ளைத, வு[illegible]
செய்தோரெ[illegible] [illegible]மாரணித்து
என்றும் "வி[illegible]ப்பாதானெ[illegible] மசிவ[illegible]ந[illegible]
ற்றெட்டுசெபித்தால்மைந்தா, [illegible]ப்பாநிக
சாடிக்கும்நலமில்லாமாந்தரையு மாரணமேசெய்
யப்பா நசிமயவ என்றுசொல்லி பதராம[illegible]ற்
மைந்தா, மெய்யப்பாநினைத்த வண்ணமாக்ருஷண்மா[illegible]
"பாங்குபெற மயவநசி யென்றுமாறிபத்தியுட[illegible]ற்றெட்[illegible]
ல்மைந்தா, தாங்கியேவித்தெடுத்து பூமியிலூணி தண்மையுடனீர்வ[illegible]
க்க க்ஷணத்தில்மைந்தா, ஆங்கதிகொண்டேவளர்ந்து காய்க்கும்ப
பா" என்றும், 'வாங்கிமனதொன்றாகி நயவமசி யென்று வரிசையுட
னூற்றெட்டு வளமாயோதச், சாங்கமாய்க்கண்டதெல்லாம்பேதன
மேயாகும்" என்றும் அக. மூ. அ. க. இ[illegible] லறிக.

கணபதிமந்திரம்:—மூக்கோணமிட்டு அதினடுவில் ஓங்
காரமும் நடுவே கம்பமும்போட்டு சதாசிவத்தைக் கருத்தி
லூணிகுருபரமாய் கணபதியேநமாவென்றுெ[illegible] [illegible]ணபதி
பிரத்யக்ஷமாவராம்.

சரஹணபகவான்ஷடாக்ஷரம்:—அறு[illegible]
ண்டுவிலே ஓம்நமசிவாய வென்றுபோட்டுக் கே[illegible]
யில்சரவணபவவென்று நாட்டி வட்டமிட்டு[illegible]
உகாரமெழுதிரேசகபூரகம்செய்து கும்பகத்தி[illegible]
பவவென்று செபிக்க சரவணபகவான் பிரத்[illegible]
[illegible] பின்னால் வெளிவரும் நூலில[illegible] [illegible]ம்.
[illegible] சித்தர்ஞானதிவிளக்க
ஐந்தாம்படலமுற்றிற்று.

ஆராய்ச்சி [illegible]
பேராசிரியர் [illegible]
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18

விளம்பரம்.

இந்நூல் வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்டவர்களிடம் விலைக்கு ... றுக்கொள்ளலாம்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சே. நாராயணசாமி முதலியார், 107, ... ரோட், புதுப்பாக்கம் சென்னை

" சே. ... முதலியார், ஹெட் கிளார்க், ரேஸ்கிளப், ...

" ... மு. சே ... ராஜ முதலியார், மானேஜர், வைஜயந்தி பிரஸ், 32, மவுண்டு ரோட், சென்னை

" கா. ராமசாமி முதலியார், கவர்ன்மெண்டு பென்ஷனர். 320, தங்கசாலை வீதி, சென்னை

" சே. நா. ... முதலி... கிளார்க், ஆர்பர் டிரஸ்டுபோர்ட்டு, பீச், ...

" சங்கர முதலியார், பெரியமணியகாரவீதி, செங்...

" வே. நாராய...சாமி பிள்ளை, ரோட் பைகஸ்து, திருக்கழுக்குன்றம்

" சுப்ரமண்ய முதலியார், 9, ராஜவீதி, காஞ்சீபுரம்.

கலிகோ பைண்டு விலை ரூ. 1—2 ...

ஸ்டிப் பைண்டு ... ரூ. 1—0—0

தபாலில் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள ... விவரம் தெரிவித்தால் வி. பி. மூலமாயனுப்ப...

ஸ்ரீ செ. நாராயணசாமி முதலி...